

# Phỉ Hoạn

## Contents

|                         |          |
|-------------------------|----------|
| <b>Phỉ Hoạn</b>         | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .   | 2        |
| 2. Chương 2 . . . . .   | 7        |
| 3. Chương 3 . . . . .   | 10       |
| 4. Chương 4 . . . . .   | 14       |
| 5. Chương 5 . . . . .   | 18       |
| 6. Chương 6 . . . . .   | 22       |
| 7. Chương 7 . . . . .   | 25       |
| 8. Chương 8 . . . . .   | 30       |
| 9. Chương 9 . . . . .   | 34       |
| 10. Chương 10 . . . . . | 37       |
| 11. Chương 11 . . . . . | 41       |
| 12. Chương 12 . . . . . | 45       |
| 13. Chương 13 . . . . . | 47       |
| 14. Chương 14 . . . . . | 52       |
| 15. Chương 15 . . . . . | 55       |
| 16. Chương 16 . . . . . | 58       |
| 17. Chương 17 . . . . . | 60       |
| 18. Chương 18 . . . . . | 63       |
| 19. Chương 19 . . . . . | 67       |
| 20. Chương 20 . . . . . | 69       |
| 21. Chương 21 . . . . . | 71       |
| 22. Chương 22 . . . . . | 75       |
| 23. Chương 23 . . . . . | 77       |
| 24. Chương 24 . . . . . | 81       |
| 25. Chương 25 . . . . . | 84       |

## Phỉ Hoạn

---

### Giới thiệu

Editor: Yến Phi Ly & Minh LanThể loại: Đam mỹ, cổ trang, 1×1, hài hước, thoải mái, thanh thủy, HE. Tình trạng: Hoàn

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-hoan>*

## 1. Chương 1

Thuở xưa có một nơi gọi là Bình Châu, ở đó có tòa thành Lạc Nhạn. Mười dặm ngoài thành núi non trùng trùng điệp điệp kéo dài không dứt, được gọi là núi Long Ngâm. Trên núi Long Ngâm có Khiếu Nhiên trại, trước cửa trại cờ bay phấp phới, chiêng trống vang trời. Hôm nay là ngày đại đương gia cưới vợ. A không không, sai rồi. Là tiếng trống trận như sấm, thanh âm hô ‘giết’ vang lên rung trời. Quan binh hôm nay tới đây tiêu diệt sơn phỉ.

“Cầu quan, có bản lĩnh thì tiến vào đây, gia gia ở chỗ này chờ người!” Trên cổng trại cung tiễn đầy trời chính là sơn phỉ, chết đến nơi còn không quên khua môi múa mép tranh cao thấp.

Quân gia cầm đao dẫn theo quan quân đang ở trước cửa trại vùi đầu tiến công, ngựa đầu gân cổ cãi lại: “Cường đạo, chỉ biết làm rùa đen rụt cổ trốn bên trong! Lão tử hôm nay sẽ ngay tại cửa trại giết người!”

“Mỗi người trong Khiếu Nhiên trại ta đều là hảo hán, còn sợ cái tên mặt trắng người sao!”

“Ta phi! Người nói ai mặt trắng!”

“Ai giậm chân thì đó chính là mặt trắng!”

“Tên mặt than đen đúa xuống đây! Để cây đao trong tay lão tử dạy người biết nên nói chuyện với quan gia như thế nào!”

“Tên mặt trắng người lên đây! Gia gia cùng người đại chiến ba trăm hiệp!”

“Người có bản lĩnh thì xuống đây!”

“Người có bản lĩnh thì lên đây!”

“Người xuống đây!”

“Người lên!”

“Người xuống!”

“Lên!”

Tranh tới cãi lui, âm ỉ ồn ào náo động um trời. Hai quân đang hùng hổ đối chọi thoáng chốc biến thành đàn bà chanh chua cãi nhau vào buổi chợ sớm bên đường.

“Đủ rồi!”

Có người xem không được nữa, một tiếng quát lạnh, trong ngoài sơn môn từ cao đến thấp đều im bật mà kết thúc, dư âm lượn lờ.

Gió núi xào xạc, đàn chim hoảng sợ bay về rừng, dưới chân ngựa đột nhiên cuộn cuộn nổi lên một mảnh lá rụng, bị gió thổi đi, lảo đảo một hồi lại rơi xuống bên chân Lại Thất.

Trong một bụi cỏ cách nơi hai quân giao chiến không xa, Lại Thất nín thở ngưng thần, tìm “thình thịch” đập loạn, lui thân về phía sau hai phân. Mà khu rừng ở phía sau hắn, mấy chục anh hùng hảo hán đứng cảm nhất, tinh nhuệ nhất, cơ trí nhất, thạo giết người nhất đang ắn núp mai phục.

Tin tức quan phủ muốn tiêu diệt Khiếu Nhiên trại đã được truyền ra từ nửa tháng trước. Toà thành Lạc Nhạn thuộc về nha môn Bình Châu, núi Long Ngâm ngay tại ngoài thành Lạc Nhạn. Người xưa nói, dân không đầu cùng quan. Kiểm ăn bên miệng lão hổ tuy rằng nguy hiểm, nhưng thứ kiếm được cũng là nhiều nhất không phải sao? Đều nói dưới chân địa giới Tây Bắc là địa bàn của Hắc Long. Không như Thanh Long nơi nơi toả ra chính khí, Hắc Long lại chủ sát, ngang ngược tà khí. Vì thế nơi Tây Bắc rộng lớn này xưa nay không thiếu thổ phỉ. Thủ lĩnh bọn thổ phỉ ở Tây Bắc muốn có được Bình Châu, đứng đầu Bình Châu tất có được núi Long Ngâm. Quy tắc xưa nay đều là như thế, ai có được núi Long Ngâm, người đó có tiếng nói lớn nhất ở Tây Bắc. Từ khi có núi Long Ngâm, cờ hiệu trên đỉnh núi của thổ phỉ chưa từng hạ xuống. Đây chính là cái được gọi là sơn trại kiên cố, đương gia lưu truyền. Quan phủ một năm đến tiêu diệt hai ba lần, đỉnh núi kể bên cũng có lối thông vào ra. Lá cờ xưng vương trên núi Long Ngâm cũng thay đổi một

lần lại một lần, trụ được ngắn nhất không quá một tháng, dài nhất là hai ba tháng, chung quy không thể lâu dài, thẳng đến khi có Khiếu Nhiên trại.

Khiếu Nhiên trại chiếm núi Long Ngâm hơn hai mươi năm. Năm đó, một đám người ganh tị đến đổ mắt Đại đương gia của Khiếu Nhiên trại, đến khi chết cũng không thấy được cảnh núi Long Ngâm đổi chủ. Qua nhiều năm như vậy rồi, vị trí đó nên để cho người khác ngồi đi — Cổ Cửu đương gia của núi Thương Lang cảm khái một tiếng như thế.

Sau lưng bỗng nhiên nóng lên, Lại Thất biết đây nhất định là ánh mắt của Đại đương gia Lã Tam nhà mình. Tiền nhiệm Đại đương gia Lã Đại Sài của Dạ Kiêu trại là phụ thân của Lã Tam. Lã Đại Sài chính là một trong những kẻ ghen tức đến đổ mắt mà chết kia. Thù giết cha, không đội trời chung. Tuy rằng người ta căn bản chưa hề đụng đến gã, chuyện phụ thân gã cũng là do tự mình có luẩn quẩn trong lòng. Nhưng khi Lã Đại đương gia tiếp nhận Dạ Kiêu trại, vẫn là nghiêng răng nghiêng lợi mà lập lời thề, đời này, không có được núi Long Ngâm, lão tử liền không gọi là Lã Tam!

Trước mắt là cơ hội tốt nhất. Binh mã của quan phủ rất đông, ngựa cùng đao thương đều là thứ tốt nhất. Khiếu Nhiên trại tại Bình Châu tung hoành nhiều năm như vậy cũng không phải ngồi không. Một trận này, tám phần là giằng co cho đến khi lưỡng bại câu thương. Chỉ cần trộm đi theo quan quân lên núi, đợi cho hai bên sức cùng lực kiệt, trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi, nếu vận khí tốt, còn có thể không mất một người mà chiếm được núi Long Ngâm.

Từ thời Bàn Cổ khai thiên lập địa đến nay, Bình Châu chưa từng có ai đem núi Long Ngâm thu vào tay dễ dàng như vậy. Cho dù là Diệp Đẩu Thiên của Khiếu Nhiên trại lúc trước, khi còn theo Yên Vân trại cướp được núi Long Ngâm vào tay cũng mất đi không ít nhân thủ. Đến lúc đó, tại Tây Bắc này có ai không khen Lã Đại đương gia một câu “trí dũng song toàn” cơ chứ? — Thường lão sư của Dạ Kiêu trại rung đùi đắc ý mà nói với Lã Tam như thế. Lã Tam lại gân cổ rống lên những lời này cho mọi người nghe, khiến cho toàn bộ Dạ Kiêu trại sĩ khí dâng trào, hưng phấn đến độ muốn điên rồi.

Cẩn thận chuyển động cổ tay đã có chút tê dại, Lại Thất lần đầu tiên cảm thấy khảm đao trong tay có chút nặng nề. Tầm mắt của hắn gắt gao nhìn chăm chăm vào người đang đứng giữa đại quân phía trước. Thanh âm quát lạnh lúc này chính là xuất phát từ người này. Đó là đốc quân vừa mới tới của Bình Châu, từ kinh thành xa xôi mà đến, mới hai mươi tuổi, nhậm chức chỉ mới một tháng, tiêu diệt Khiếu Nhiên trại chính là chủ ý của y. Khi tin tức truyền ra, toàn bộ Tây Bắc đều chờ mong đến xem náo nhiệt.

Khi vừa mới đến chân núi, Lại Thất đánh bạo âm thầm đi lên thăm dò một chút, lại không may, vừa vịn chống lại một đôi mắt so với nước sông tháng mười hai còn lạnh hơn. Một cái liếc mắt này, Lại Thất cảm thấy từ đầu đến chân như bị băng tuyết xuyên qua, một cỗ lạnh lẽo chết chóc dâng lên từ tận đáy lòng. Kẻ này ai bảo là từ kinh thành tới chứ? Rõ ràng là từ Hoàng tuyền bò lên thì có! Nếu không phải trong nháy mắt lại nhìn thấy một tiểu quả phụ mặc hồng y ở quán trà dưới chân núi, tâm Lại Thất chỉ sợ đến lúc này còn chưa thể nóng lại.

Chính là bắt đầu từ cái nhìn này, Lại Thất cứ cảm thấy trong lòng có chút không yên. Bộ dáng tân đốc quân tựa như thư sinh mặt trắng này, là một kẻ thật đáng sợ a!

“Công thành.” Đốc quân trẻ tuổi từ đầu đến cuối mặt không đổi sắc hô lên. Ánh mắt lạnh lẽo, ngữ khí cũng thật tối tăm.

Tùy tùng bên cạnh y kính cẩn cúi đầu.

Hô một tiếng, vạn mũi tên đồng loạt bắn ra.

Sơn phỉ trên cổng trại đang mắng đến hăng say lúc này lần lượt ngã lăn xuống như sung rụng. Thủ vệ vốn bảo hộ sơn trại chặt chẽ lúc này đã lộ ra sơ hở, quan quân nhân cơ hội đẩy lên một chiếc xe đẩy cổng kèn tấn công vào cửa trại rắn chắc. Xe công thành là một thân cây to cần phải có mấy đại hán cao lớn mới ôm nổi. Lại Thất biết, xưa nay chỉ có ở biên cương, binh mã cùng quân Thát Tử chiến đấu mới dùng đến loại dụng cụ này. Đối với đám lục lâm thảo khấu người đoạt của ta một đỉnh núi, ta đoạt lại của người nữa sơn trại, đánh nhau đến người chết ta sống, trong mắt để vương mà nói bọn họ chỉ giống như đứa bé ba tuổi ở nhà mà thôi. Dùng xe công thành, còn không phải là “dùng đao mổ trâu giết gà” sao?

Tân đốc quân này ra tay thật đúng là mạnh bạo. Lã Đại đương gia từng nói qua, thế gia đệ tử trong kinh thành đều là những bại gia tử tiêu tiền như nước.

Xe đẩy dần di chuyển đến trước cổng trại, ầm một tiếng vang lên thật lớn. Sơn phỉ của Khiếu Nhiên trại mới vừa rồi còn kiêu ngạo giờ đây luống cuống tay chân, sắc mặt cũng chuyển thành trắng bệch, lúc này mới bất chấp chửi rửa, cầm đao lên ồn ào kêu la muốn chiến đấu đến cùng. Cửa trại dựa vào vách núi hai bên mà xây nên phút chốc liền lung lay sắp đổ, có người hoảng loạn đến độ lão đảo rơi xuống. Một khi cổng trại bị công phá, thời điểm Khiếu Nhiên trại bị san bằng không còn lâu nữa.

“Về sau, Tây Bắc chính là thiên hạ của Dạ Kiều trại chúng ta!” Lời nói đồng dục của Thường sư gia vang lên bên tai Lại Thất. Khiếu Nhiên trại chiếm cứ núi Long Ngâm hơn hai mươi năm, sau khi Diệp Đấu Thiên chết quả nhiên vẫn không thể giữ được.

Không đợi Lại Thất lại thở dài vài cái, trong đao quang kiếm ảnh, thanh âm mắng chửi khàn khàn vang lên phá tan tiếng “thùng thùng” của xe đẩy khi đập vào cổng trại, một từ không sót mà truyền đến: “Ta thảo! Họ Lạc kia! Người ra tay thật ngoan độc! Con mẹ nó người muốn chơi với lão tử phải không!”

Lại Thất thu hồi tầm mắt nhìn lại về phía người đứng giữa quan quân, “Họ Lạc” an an tĩnh tĩnh ngồi ở trên ngựa, bóng dáng cao ngất như từng bách, ngay cả góc áo cũng không có một chút lay động. Tân đốc quân Bình Châu Lạc Vân Phóng, là nhân vật mà mấy hôm nay người người ở Tây Bắc đều bàn tán sôi nổi, con cháu Lạc gia. Lạc gia còn có một nữ nhi đang là nương nương trong cung. Đó là thế gia đại tộc đã có mấy đời nối tiếp, mặc cho gió táp mưa sa vẫn cường thịnh xa hoa như trước.

Trong mắt dân chúng cùng khổ, một năm mười hai tháng ước chừng đã có ba trăm sáu mươi ngày phải lo nghĩ làm sao để lấp đầy cái bụng, hào môn gia tộc gì đó, tựa như vai diễn được yêu thích trên sân khấu hí kịch ở trong thôn mà thôi, cùng với mình không phải cùng một loại người. Ở nơi núi cao hoang đế xa này, trong suy nghĩ của dân chúng Bình Châu cái nơi hẻo lánh ngay cả chim cũng không bay đến một con này, y càng giống như vị thần tiên cao cao tại thượng đứng trên đám mây. Tỷ tỷ ở trong cung làm nương nương a! Đó không phải là quốc cữu gia sao? Lão tử nếu làm quốc cữu gia, thì ngay cả phân người trong thôn cũng đều là của ta, ai cũng đừng hòng lấy!

Người như vậy thế mà lại ngàn dặm xa xôi đến Bình Châu, vùng đất cằn cỗi hẻo lánh chỉ có sỏi đá này.

Phía bắc Bình Châu là Linh Châu, ra khỏi Linh Châu là Thanh Châu. Thanh Châu với Tây Cao từng từng lập nên một quan ải Võ Vương. Trước kia, Thái tổ hoàng đế nhất thống thiên hạ, Hộ quốc công giơ cao hoàng kỳ Đại Lương lao ra quan ải, một đường bắt hết mười sáu bộ tộc của Hồ tộc ở quan ngoại. Lúc đó, tất cả đều thuộc về triều đình, ải Võ Vương lấy phía Tây xưng quan ngoại mười sáu châu.

Sau đó, quan ngoại mười sáu châu từng cái một bị mất đi, Thiên tử Đại Lương vẫn như gà con bị chiến mã của Thát Tử như lang như hổ đuổi đánh một đường xuôi vào nam, từ Cổ Đô chạy tới đô thành Ninh An hiện nay. Thời điểm nguy nan, một số trung liệt chi sĩ chạy trốn chết, một số hào cường thế gia hỗn loạn tứ tán, vẫn là Hộ quốc công tự thân xuất chiến, già trẻ lớn bé đều lấy mệnh tử thủ, đem núi sông cố thổ từng tấc thu lại, dấu nguy hiểm tính mạng cũng cố thu hồi ải Võ Vương.

Tiếp sau đó, hai mươi năm trước, Hộ quốc công phủ sụp đổ, ải Võ Vương cũng theo đó mà mất đi. Một tờ hiệp ước mỏng manh lại thấm đầy lệ anh hùng. Thanh Châu, Linh Châu thuận lý thành chương thuộc về Thát Tử. Mất đi ải Võ Vương, chỉ dựa vào Bình Châu thật giống như một tiểu cô nương lẻ loi đối mặt với đàn sói hung hãn. Quốc thổ Đại Lương đối mặt trực diện với Thát Tử, Thát Tử một khi khởi binh, Bình Châu liền đứng mũi chịu sào bị đem ra làm vật tế đao.

Đốc quân Bình Châu từng nhiều lần bị Thát Tử ức hiếp. Bị cường bức ức hiếp vài lần, các đốc quân khóc sướt mướt khó khăn tóm chặt vạt áo, hốt hoảng luống cuống chạy về thành Lạc Nhạn. Nghênh đón bọn họ vẫn là vùng đất khỉ ho cò gáy không có gì thay đổi, cùng với xuất hiện lớp lớp điều dân thổ phỉ.

Cái gọi là loạn trong giặc ngoài, chính là như vậy.

Oan nghiệt a! Làm quan mà như vậy sao? Ngay cả yên hoa nữ tử còn không chịu được khi nhục như thế! Huống chi đường đường là nam nhi thân cao bảy thước cơ chứ? Trước kia có một vị quan được phái tới Bình Châu, cũng không phải khóc đến lệ nóng doanh tròng mà bỏ đi hay sao. Lưu đây so với cái này còn thoải mái hơn!

Lạc đại nhân trước mắt này nghe nói là chủ động muốn tới Bình Châu giết giặc. Thần tiên a, đầu óc bộ dạng thật đúng là không phải người bình thường.

“Tiến về phía trước.” Ngữ điệu vững vàng, hàn ý âm lãnh vang lên không chỉ làm cho Lại Thất đang miên man suy nghĩ run lên, mà ngay cả những người bên cạnh đốc quân đại nhân đều không tự giác mà cứng ngắc thẳng lưng lên.

“Con mẹ người Lạc Vân Phóng! Lão tử biết người còn nhớ rõ! Người! Người! Người! Con mẹ nó người là tới báo thù !!!”

Tiếng đập vào cổng trại vang lên, một kích lại một kích, thật mạnh gõ vào lòng mỗi người. Lại Thất ngừng thở, nghĩ đến lời phân phó của Thường sư gia, một khi cổng trại Khiếu Nhiên trại sụp ngã, lập tức phát tín hiệu. Sau đó chúng ta lập tức đi theo quan quân vào trại. Thừa dịp bọn họ chưa chuẩn bị, nhất chiêu đoạt mạng, không mất một binh một tốt!

Mắt thấy cổng trại chống đỡ không được nữa, cung tên từ cổng trại bắn xuống cũng thưa thớt dần, chỉ có âm thanh chửi rủa càng ngày càng có vẻ thê lương: “Lão tử năm đó không phải chỉ lột quần người thôi sao! Mối thù lớn vậy a! Hử? Con mẹ nó người còn nhớ đến bây giờ! Lạc Vân Phóng! Người hãy nghe cho kỹ! Lão tử thề chết cũng không đầu hàng! Có bản lĩnh hôm nay người liền một phen hỏa thiêu Khiếu Nhiên trại ta đi! Không giữ lại một cọng cây ngọn cỏ nào đi! Ngay cả con kiến cũng đừng tha! Yến Khiếu ta trước mặt huynh đệ thề với trời, chỉ cần còn dư lại một hơi! Lão tử cam đoan sẽ lại lột quần người lần nữa! Lão tử, mẹ nó, cho người Ngày! Ngày! Lộ! Mông! Đùi!”

Này.... Có ý gì?

Nhất thời, tất cả lỗ tai ở đây nghe được đều nhất nhất đưa ánh mắt về phía Yến Khiếu, ngay cả đám sơn phỉ trên cổng trại đang giờ chân chửi rủa cũng yên lặng không một tiếng động.

Chỉ có dư âm lượn lờ, tại vách núi trống rỗng vọng lại mấy tiếng: “Quần... Quần... Mông... Mông...”

Dưới khuôn mặt nghiêm túc của Đốc quân đại nhân, mọi người thực sợ hãi mà lặng lẽ dịch chuyển ánh mắt về mũi chân mình.

Đại nhân, người như vậy trông thật hung dữ, Yến Đại đương gia hẳn sớm đã biết?

Lại Thất cảm thấy đầu óc mình không còn nghe theo sai khiến nữa. Phía trước, vài vị quan địa phương đang ở bên cạnh đốc quân Bình Châu hiển nhiên cũng giống như thế. Lại Thất nhìn thấy lưng của bọn họ cứng lại không được tự nhiên mà xoay xoay, rồi sau đó vừa giả bộ như không có việc gì vừa tò mò vênh tai lên, trong đó còn có người đưa tay ngoáy ngoáy lỗ tai.

Mọi người nhin không được mà hí mắt nhìn lên cổng trại. Đương nhiệm Khiếu Nhiên trại Đại đương gia Yến Khiếu, tuy rằng ở xa không nhìn thấy rõ bộ dáng của hắn như thế nào, nhưng vóc người quả thật cao lớn khoẻ mạnh, đứng giữa một đám thổ phỉ ăn mặc đủ kiểu như ăn mày này khiến cho hắn trở nên thật bất mắt, tiếng chửi cũng là to nhất. Một cái lại một cái “Lạc Vân Phóng” gọi đến thật thuận miệng.... Bị cung tên đầy trời bắn tới đến trốn đông trốn tây, trên đỉnh còn có một tám khiên cắm đầy mũi tên như con nhím, hắn vẫn bất khuất mà kêu gào: “Lạc Vân Phóng! Có gan người lên đây, lão tử cùng người một đầu một!”

Tiếp theo Khiếu Nhiên trại bại lui, cổng trại bắt kham vừa chịu thêm một đòn nghiêm trọng, giọng điệu khiêu khích trên cổng trại cũng theo đó chuyển sang uyển chuyển: “Vân muội muội! Người thật muốn ép chết Khiếu ca ca của người sao? Vân muội muội.... Ta là Khiếu ca ca của người, Vân muội muội.... Ái da, ta thao, đứa nào bắn tên, đau chết mất...”

Hai mặt nhìn nhau, mồ hôi rơi như mưa, á khẩu không trả lời được...

Mọi người ở đây đều hận không thể bịt kín lỗ tai, trong lòng vang lên một tiếng thở dài, Khiếu Nhiên trại Yến Khiếu, đây là đang tìm đường chết sao....

Đốc quân đại nhân phát lệnh: “Một người cũng không tha.”

Đập mạnh một cái, cổng trại rớt cuộc từ từ mở ra. Chiếm cứ núi Long Ngâm hơn hai mươi năm, Khiếu Nhiên trại cuối cùng cũng sụp đổ. Một tướng công thành vạn cốt khô, phía dưới trại, xác chất thành núi. Lạc đốc quân nhìn không chớp mắt, dẫn đầu giục ngựa đi vào, một giọt máu đỏ từ trên cổng trại rơi xuống,

vẩy vào ngân giáp không nhiễm một hạt bụi của y, đối lập chói mắt, tựa như một đoá hồng mai giữa trời tuyết.

Xem đi xem đi, không lên sẽ chết a. Người như thế nào còn không rõ? Yển Đại đương gia. Lại Thất ngẩng đầu nhìn thoáng qua, thi thể của Yển Khiếu giờ phút này hẳn là còn ở trên cổng trại, Đại đương gia sơn trại trẻ tuổi nhất, thẳng thắn không sợ trời không sợ đất, cuối cùng bất quá cũng là một cái xác không người nhất, chịu một kết cục thể lương mà thôi.

Đời người từ xưa ai không phải chết, một tướng công thành vạn cốt khô. Sau cái lắc đầu là một tiếng thở dài, Lại Thất nắm thật chặt cây đao trong tay, nét mặt hiển lộ nụ cười xán lạn, đuổi kịp đội ngũ đang hưng phấn sục sôi nhà mình, hoan hô nhảy nhót hướng vào bên trong.

Bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau. Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi. Không tổn một binh một tốt. Về sau, núi Long Ngâm chính là địa bàn của Dạ Kiêu trại!

Mới đầu, Lại Thất cảm thấy người bên cạnh mình hơi nhiều, ai cũng không để ý. Sau, Lại Thất buồn bực, vì sao người bên cạnh nhìn qua trông xa lạ như vậy? Tất cả mọi người còn đang hưng phấn, như trước vẫn không để ý. Lại sau đó, một đám khuôn mặt xa lạ bị chém ngã, lại thêm từng đám từng đám người quần áo lam lũ cầm theo khảm đao giống Lại Thất kêu lên quái dị hướng đầu kia chạy tới như cơn sóng. Trong đám người loáng thoáng vài lá cờ, Khiếu Nhiên trại Yển tự kỳ (lá cờ chữ Yển), Đại Lương triều hoàng kỳ, Dạ Kiêu trại hắc đế kim ưng kỳ (chim ưng đen bạc), Thăng Long trại thanh biên long kỳ (rồng xanh), Thương Lang Sơn xích mục lang đầu huyết kỳ (đầu sói mắt đỏ).... Lại Thất có loại dự cảm xấu...

Mới vừa rồi ở dưới chân núi, tiểu quả phụ mặc hồng y tại quán trà mỉm cười yếu ớt, quyến rũ kiều diễm, phong tình xinh đẹp. Mơ hồ đã từng nghe ai nói qua, dưới núi Long Ngâm có một quán trà...

Chưa kịp ngẫm nghĩ, phía sau, đội nhân mã đã kết thành một đoàn như thủy triều xông vào cửa, cánh cửa gỗ dựa vào vách tường chậm rãi bắt đầu khép lại.... Gần tới giữa trưa, ánh mặt trời không chút khách khí chiếu vào đoàn người đông đúc. Trong mắt Lại Thất ánh lên ngân quang, sau đó ngân quang nổi thành một đường dài, khung cảnh quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn. Lại Thất nhìn thấy, phía trước lại là một cánh cổng lớn, cùng với cái bị quan quân công phá vừa rồi không khác nhau lắm. Phía trên cửa, tên trên cung đang chờ bắn ra.

Trúng kế....

Lại nhớ đến, nghe người ta nói qua, tiểu quả phụ tại quán trà dưới chân núi Long Ngâm, cùng Khiếu Nhiên trại Đại đương gia có giao tình không ít.

Có người hoảng loạn muốn lui về phía sau, đảo mắt lập tức lại là một trận ồn ào, cổng trại nặng nề không biết khi nào đã triệt để đóng lại. Giữa hai bên vách núi lóe ra ánh sáng đao kiếm. Từ phía bao vây kín mít, có chạy đằng trời cũng không còn đường sống.

Cánh cổng rõ ràng đã bị công phá, người trên đó rõ ràng đã bị ngã chết, lúc này lại rõ ràng đứng ở trước mặt, sinh long hoạt hổ, lông tóc vô thương, bình yên vô sự: “A, mọi người tới rất đủ nha. Như thế nào còn mang theo nhiều đồ vật như vậy? Làm ta thật ngại a.”

Giờ phút này đứng ở gần đó, ngược lại với ánh nắng chói sáng chỉ thấy một hàm răng trắng như tuyết. Yển Khiếu.

Lại Thất thoáng mở mắt, ngửa đầu nhìn đến người bên cạnh, quả nhiên, đọng phải một đôi mắt lạnh lẽo như băng, so với nước sông tháng mười hai còn lạnh thấu xương hơn. Lạc Vân Phóng.

Chẳng phải trước khi lên núi, đã có cảm giác bất an đánh mạnh vào đáy lòng sao.

Bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau. Trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi. Không mất một binh một tốt. Không chỉ Dạ Kiêu trại nghĩ như vậy. Tất cả mọi người đều tính toán như thế. Đây là cơ hội tốt nhất, san bằng Khiếu Nhiên trại, chiếm núi Long Ngâm, đứng đầu Tây Bắc. Thuận tiện ỨC HIẾP ĐỐC QUÂN ĐẠI NHÂN MỚI TỚI. Thế gia đệ tử từ kinh thành, da trắng thịt non, xúc cảm nhất định rất tốt.

Vì thế đốc toàn bộ lực lượng ra xuất chiến, lợi hại nhất, dũng cảm nhất, tinh nhuệ nhất, cơ trí nhất, thạo giết người nhất.

Xong. Toàn diệt.

Thập diện mai phục, bốn bề thọ địch, như dê vào miệng cọp, bắt ba ba trong hồ, đóng cửa đánh chó.... Trong đầu liền xuất hiện vài từ như thế, đều là những từ Thường sư gia vẫn thường nói đến.

Ánh đao như ánh trăng hiện lên.

Lại Thất nghị, bọn họ quả nhiên giả bộ.

Yến Khiếu cùng Lạc Vân Phóng, đã sớm thông đồng với nhau.

Hai người kia là cùng một loại.

## 2. Chương 2

Bình Châu chí ghi lại rằng, vào Đại Lương Nguyên Khải năm thứ tám, tân nhậm đốc quân Bình Châu từng tại núi Long Ngâm tiêu diệt thổ phỉ: “Diệt hơn trăm tên cướp, thu phục toàn bộ, một lần công thành. Khi thu lại tàn quân, nhân lúc kẻ địch lộ ra kẽ hở, tiêu diệt từng bộ phận. Nạn trộm cướp tại Bình Châu cũng từ đây chấm dứt...”

Nếu đổi thành lời của Yến đại đương gia thì đó là: “Lão tử đã sớm biết, mấy tên rùa rụt cổ ở Yên Vân trại mỗi ngày đều ngóng trông lão tử gặp chuyện, vừa nghe nói Khiếu Nhiên trại ta sắp đổ... chắc chắc... nhìn dáng vẻ bọn chúng hưng phấn kia, cứ như ruồi bọ nhìn thấy cục phân mới, nhất định phải đến xem náo nhiệt. Tưởng có thể đục nước béo cò, còn muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, ta nhổ vào! Lúc gia gia ta học Binh pháp Tôn Tử, gã Lã Tam đó còn không biết đang nghịch bùn ở chỗ nào đâu.”

Tóm lại, đây là một hồi âm mưu. Yến Khiếu cùng Lạc Vân Phóng liên thủ, cơ hồ gài bẫy lừa hơn một nửa lục lâm thảo khấu ở Bình Châu vào tròng. Chúng đại đương gia sơn trại nghe tin lập tức hành động mà không biết rằng, khi các hào cường đốc toàn bộ lực lượng tính toán muốn làm le chiếm núi Long Ngâm, hàng rào trống rỗng nhà mình lại dễ dàng thu sạch đám người bên ngoài vào túi. Trong lúc Yến đại đương gia trên công trại biến đổi đủ dạng mắng chửi, vài vị đương gia Khiếu Nhiên trại khác đều không hề nhàn rỗi....

Ai là bọ ngựa, ai là chim sẻ, thật là khó nói nha khó nói nha.

Phòng nghị sự Khiếu Nhiên trại được xây dựng rất rộng rãi, thoáng tấp phóng khoáng, đậm chất cường đạo. Giữa phòng là một bàn đá màu xanh nước, phân ra hai bên trái phải với hai hàng ghế có tay vịn cao màu đen. Đối diện với cửa sảnh, chỗ sâu nhất là bức tường có một chữ “Nghĩa” rồng bay phượng múa uốn lượn thật to, dưới chữ “Nghĩa” là một cái ghế dựa cao, hình dáng hoa văn giống với hai hàng ghế hai bên, chỉ là kích cỡ lớn hơn một chút. Toàn bộ phòng được bố trí rất đơn giản, mấy thứ da hổ tay gấu mà những phỉ trại khác thường bài trí lại hoàn toàn không có. Đừng nói là những thứ quý giá như kim ngọc gì đó, trong trong ngoài ngoài, ngoại trừ mấy cái ghế dựa cùng mấy giá đặt đầy binh khí thì không còn gì khác.

Trà cụ đãi khách của thổ phỉ cũng quá mức độc đáo, tách trà mang sắc vũ quá thiên thanh(1) phối với chung trà nhiều màu sắc sỡ, được để trên một chiếc đĩa gốm sứ màu trắng, bên trên còn thấy rõ một vết nứt rất dễ làm đứt tay.

Yến đại đương gia đặc ý dạt dào mà khoe khoang: “Đây là bảo vật của Khiếu Nhiên trại ta, khắp thiên hạ chỉ có một bộ. Không phải người nhà, ta đều luyện tiếu lấy ra dùng.”

Lạc đốc quân thân nhiên liếc mắt một cái, mím chặt môi không nói nhưng bốn chữ “Nghèo kiệt hủ lậu” thật to chói lọi đã hiện rõ trên mặt.

“Ta nói, nếu chính sự đã xong, bây giờ nên tính làm sao phân chia, cũng phải có một giải pháp.” Lão đạo ngồi trên ghế thứ nhất bên trái khăn khăn yết hầu mở miệng nói.

Lạc đốc quân ngồi ở ghế bên phải đối diện lão nghe tiếng thì ngẩng đầu.

Ánh mắt giao nhau, thuốc cao trên thái dương tiểu lão đạo run run nhảy dựng. Lão hít sâu một hơi, ưỡn ngực ngẩng đầu, hai mắt tinh quang bắn ra bốn phía, sau đó, rất có cốt khí mà quay đầu về phía thủ hạ của Lạc đốc quân nói: “Ngài nói đi, ách.... Chung đại nhân?”

“Không dám, Diên sư gia gọi tại hạ Chung Việt được rồi.” Người nọ chấp tay ôm quyền, âm điệu cử chỉ đều là kính cẩn. Dừng một chút, chờ Lạc Vân Phóng gật đầu mới cao giọng trả lời: “Hai nhà chúng ta trước đã ước hẹn, một khi sự thành, sau này tất cả đỉnh núi Khiếu Nhiên trại chư vị tùy ý đi lại, tất cả tài vật thì đưa vào phủ Bình Châu.” Giọng điệu trầm ổn, từng câu từng chữ dừng ở trong tai mọi người, tiếng vọng giống như vàng ngọc vang lên.

Không kiêu ngạo không siểm nịnh, ung dung tiến lùi, cái này mới gọi là phong phạm đại gia a. Một tùy tùng thôi đã có khí độ như vậy, nói chi đến chủ nhân. Đám người có mặt tại đây đều bộc lộ vẻ tán thưởng. Ánh mắt lại chuyển đến chủ vị trống trơn ở giữa, rồi lại rơi xuống người đang ở bên cạnh Lạc Vân Phóng.... Chúng đương gia của Khiếu Nhiên trại đồng loạt che mặt đỡ trán.

Từ lúc mới bước vào phòng, Yến Đại đương gia liền nhiệt tình theo sát Lạc đốc quân, bưng trà rót nước, nhân thoại việc nhà, còn kém không có bóp chân đấm vai nữa thôi, mỹ kỳ danh viết là “Khoản đãi khách quý”.

Rụt rè đâu? Kiêu ngạo đâu? Còn cái gì mà “Người trẻ tuổi thẳng thắn không sợ trời không sợ đất đứng đầu Tây Bắc” đâu?

Hóa bỉ hóa đắc nhưng, nhân bỉ nhân đắc tử.() Lời cổ nhân thật là không gạt chúng ta....

() Nhân bỉ nhân đắc tử, hóa bỉ hóa đắc nhưng( , ): người so với người chỉ muốn chết, hàng so với hàng chỉ muốn ném – ý nói mỗi người/vật có số mệnh/đặc thù riêng, có người hơn xa mình, có người thua xa mình. Nếu cứ lấy ra so sánh thấy mình thua kém thì chỉ muốn chết/muốn ném.

Diên sư gia dùng cổ tay áo chấm chấm khoé mắt ẩm ướt, không rõ nguyên do mà ít đi ba phần sức lực nói: “Trước đây đúng là nói như vậy....”

Yến Đại đương gia vô tư tới mức vô tâm không hề phát giác, lôi kéo Lạc Vân Phóng cao giọng nói: “Thì ra hẳn chính là Chung Việt, là Chung Việt từ nhỏ đi theo người?”

Đưa mắt quét nhìn Chung Việt một cái, sau đó hẳn lại cười như không cười chăm chú nhìn vào khuôn mặt của Lạc Vân Phóng: “Lớn lên thật đẹp. Khó trách người ta nói người Lạc gia đều là mỹ nhân.”

Lạc đốc quân lạnh lùng liếc xéo hẳn một cái, quay đầu đi, tình nguyện nhìn bộ chung trà phối màu cổ quái trên bàn.

Lớn không để ý tới hẳn, vậy thì chuyển sang đứa nhỏ vậy. Mặc một thân cẩm y màu xanh trúc, thiếu niên lớn lên có bảy tám phần giống Lạc Vân Phóng, bộ dáng chỉ mới khoảng sáu bảy tuổi, môi hồng răng trắng, trắng mịn trong suốt. Một khuôn mặt tròn tròn trắng trắng nhỏ nhắn, một đôi mắt to ướt nước, ngoan ngoan đứng ở bên Lạc đốc quân lạnh lùng nghiêm khắc, tựa như một nắm cơm thơm ngon đã lăn qua bột đường.

Yến Khiếu thuận tay ở trên mặt nó néo một cái: “Vân Lan, vừa rồi đứng trên cổng trại xem đánh nhau thật vui ha?”

“Dạ.”

Không néo thì không biết, néo rồi mới thấy quả thật kì diệu. Nắm cơm này sờ vào xúc cảm thật tốt. Yến Khiếu tay vừa nhấc, lại néo thêm hai cái: “Há há.... Hôm nay nếu không có đệ, thật đúng là khó nói.”

“Huynh có ý gì?” Lạc Vân Lan khó hiểu, lắc mình lui về phía sau tránh né tay của hẳn, xoay mặt nhìn về phía Lạc Vân Phóng.

Lạc đốc quân mặt trầm như nước, khề cau mày.

Yến Đại đương gia rất tốt bụng thay y trả lời Lạc Vân Lan: “Ca ca của đệ da mặt mỏng, ngại ngừng nói cho đệ biết.”

Lạc Vân Lan là đệ đệ của Lạc Vân Phóng, tuy rằng không cùng một mẹ sinh ra, nhưng huynh đệ cùng cha nên cũng chẳng mấy khác biệt. Người Lạc gia đều có một đặc điểm, là gà mẹ bảo vệ gà con, đối với người nhà đặc biệt rất tốt. Trong mắt người Lạc gia, núi vàng núi bạc đều không bằng tính mạng quý giá của người nhà. Yến Khiếu nghĩ, tính cách Lạc Vân Phóng từ khi mất cha sau lại mất mẹ đã đặc biệt như vậy, sau đó cùng với đệ đệ duy nhất sống nương tựa lẫn nhau, ước chừng lập tức biến thành người có thể lấy mạng của ta, nhưng nếu dám đụng đến một đầu ngón tay của đệ đệ ta, lão tử sẽ giết cả nhà của người.

Khi đại quân của Lạc đốc quân còn chưa lên núi Long Ngâm, Yến Khiếu đã sai người mang tiểu thiếu gia Lạc gia lên núi.

“May mắn có đệ a...” Nhéo một chút, lại ngắt hai cái, lại nhéo một chút, lại chơi đùa khuôn mặt trắng mịn tròn tròn của tiểu thiếu gia Lạc gia một phen, Yến Đại đương gia tự đáy lòng cảm khái. Sau khi Lạc đốc quân cao ngạo lạnh lùng giục ngựa vào thành, nhìn thấy đệ đệ nhà mình trên cổng cao đang kéo góc áo sơn phi Khiếu Nhiên trại, hưng phấn đến hoa tay múa chân, nháy mắt mặt y biến đổi đến sinh động rực rỡ... Yến Khiếu cảm thấy, gương mặt kia của y có thể làm cho hắn cười hết cả đời.

Mặt Lạc Vân Lan trắng như tuyết chỉ chốc lát sau đã bị nhéo đến xuất hiện vài vết đỏ hồng, trong trắng lộ hồng, càng làm người thích. Yến Khiếu chơi đến vui vẻ, duỗi thẳng ngón tay, chợt vào lúm đồng tiền hai bên má của nó: “Đệ vì sao cũng cùng ca ca của đệ đến Bình Châu? Nhớ nhà không?”

Tiểu thiếu gia Lạc gia nghiêm trang chững chạc đáp: “Bình Châu chính là nhà của đệ.”

“Hắc, tiểu hài nhi thật thẳng thắn. Là ca ca của đệ dạy đệ?” Nhìn xem hài tử nhà người ta, chơi đùa thật tốt. Véo mặt một chút, chợt bụng một cái, lại xoa xoa đầu, đôi mắt liên đỏ, giống như chú chó nhỏ. Yến Khiếu chơi đến càng vui vẻ, nhắc tay một cái, đem Lạc Vân Lan kẹp dưới cánh tay, “Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo này, trời sinh liền như vậy hử? Ca ca của đệ khi còn bé cũng trắng nõn giống như đệ...”

“Yến đương gia.” Nhìn thấy đệ đệ xinh đẹp sạch sẽ nhà mình bị người ta xoa nắn biến thành búp bê bị phá hỏng, chính chủ rốt cuộc không chịu nổi nữa, trầm giọng mở miệng.

“Ai.” Yến Khiếu ngửa đầu, thỏa mãn mà nhe hàm răng trắng, ánh mắt trong suốt rải đầy những ngôi sao nhỏ lấp lánh, “Cuối cùng cũng chịu nói chuyện với thảo dân rồi sao? Không giận nữa?”

Cả sảnh đường lặng im, từng ánh mắt rào rạt đồng loạt quét tới, lại rất có ăn ý mà lặng lẽ tránh đi. Chúng đương gia Khiếu Nhiên trại hoặc là cúi đầu hoặc là nhìn trời, đỡ trán che mặt.

Dọa người a, mắt hững a, quả thực không mặt mũi gặp người mà. Lão Đại, cái ghế lớn như vậy người không ngồi, người nhất định phải kê sát bên người người ta. Kê sát vào người người ta thì thôi đi, người còn ngồi xổm như vậy thì nhìn ra cái gì? Người lớn lên nhìn khỏe mạnh như vậy, sao không chịu đem đầu tóc chải cho ngay ngắn sạch sẽ, lại ngồi xổm bên chân người ta hết như con chó lông xù vừa cao vừa lớn ba ngày chưa ăn cơm. Cười, người còn cười! Lại còn vênh cái đuôi lên trời lắc lắc! Người nhìn xem mặt người ta, thân phận của người ta, rồi giấu lại mặt của người, quần áo của người đi... Dù thế nào ta cũng không muốn thấy Lạc đốc quân biến người thành như vậy!

Lặng im, yên tĩnh, tẻ nhạt.

Ánh mắt Lạc đốc quân dừng trên khuôn mặt đang tươi cười xán lạn như ánh nắng mùa hè của Yến Đại đương gia chỉ trong chớp mắt, như chuồn chuồn lướt nước, như gió nhẹ phát qua, như... làm người không thấy.

“Vậy bây giờ... Chúng ta tiếp tục nói chính sự.” Ho khan một tiếng, Điền sư gia quyết đoán thu hồi tầm mắt, cười chuyển hướng nhìn đến Chung Việt.

“Tuy rằng trước đây quả thật có ước định như vậy, nhưng Chung đại nhân à, trước khác nay khác nha.” Tiểu lão đạo sớm đã có chuẩn bị, từ trong tay áo lấy ra một cái bàn tính, cầm tẩu thuốc hút một hơi rồi nhả một ngụm khói bay lượn lơ lửng trong không trung, “Ngài nhìn những huynh đệ ở bên ngoài xem, ôi chao, từ cửa ngõ xuống bị thương vài người, đây đều là người sống, trên có mẹ già dưới có thê nhi, thế nào cũng phải cho tiền thuốc trị thương đi? Còn có cửa trại của chúng ta, tu sửa lần này thế nào cũng phải đến trăm lượng bạc. Tuy nói trên chiến trường đao kiếm không có mắt, nhưng các người cũng quá độc ác rồi, nào có diễn trò lại thật muốn làm chết người? Huống hồ, giả như lúc thỉnh tẩu triều đình, Lạc đốc quân cai quản

đắc lực, có công tiêu diệt loạn phỉ, tự nhiên sẽ có phong thưởng hậu đãi. Thanh danh này Khiếu Nhiên trại chúng ta đều không có được nửa phần. Ai nha... Tính như thế nào cũng là chúng ta chịu thiệt.”

Chung Việt không lạnh không nóng mà tiếp chiêu: “Ý của Điền sư gia là?”

Điền sư gia gõ gõ tẩu thuốc, neho mắt lại chậm rãi mà phun ra một vòng khói. Khi khói thuốc bay lướt lơ giữa không trung, mới chậm rãi dựng thẳng lên ba ngón tay: “Thanh danh chúng ta không cần, thảo dân phúc mỏng, sợ hưởng không nổi cái phúc đó. Tiểu lão đạo cùng Chung đại nhân nhất kiến như cố, nể mặt Chung đại nhân, tự nhiên cũng phải lui một bước. Lần này tài vật thu hoạch được, Khiếu Nhiên trại chúng ta lấy ba phần đi.”

Giọng điệu tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục thế này, lòng dạ lấy đại cục làm trọng thế này, nhân tình tha thiết sâu nặng thế này....

“Cái này....” Nội tâm nghiêm túc trấn định của Chung đại nhân đột nhiên không giữ được nữa.

Tuy trước đó đã đoán biết việc này sẽ không dễ dàng, lại không nghĩ rằng những người này có thể có công phu sư tử ngọam đến mức độ như vậy. Thế nhưng còn dám mặc cả với quan phủ? Vừa rồi chỉ kém chút nữa Khiếu Nhiên trại các người đã bị tiêu diệt đi? Các người lấy ở đâu tự tin cùng can đảm như vậy? Có tin quay đầu một cái đại nhân nhà ta lập tức đao thật thương thật chém các người mỗi kẻ một nhát hay không?

Chung Việt nhin không được giương mắt tỉ mỉ nhìn người đối diện. Lão đạo một thân nghèo túng ăn diện như sư gia, ánh mắt khôn khéo, tươi cười đáng khinh. Nhị đương gia là một thanh niên trẻ tuổi, mày rậm mắt to, bộ dạng không tồi, nghe nói võ nghệ cũng rất tốt. Nhưng hấn từ đầu đến cuối đều cùng nha hoàn bưng trà đùa giỡn, còn muốn sờ tay người ta, dáng vẻ không đứng đắn này cùng Đại đương gia nhà hấn thật sự là cùng một loại, nói hấn cùng Yến Khiếu là huynh đệ, Chung Việt cũng tin.... Người đang ngồi ở đây không nhiều lắm, đều là tâm phúc của gia chủ. Nhìn tới nhìn lui, chỉ có Tam đương gia ăn mặc giống văn sĩ kia là đáng tin một chút.

Như phát hiện suy nghĩ trong lòng Chung Việt, Tam đương gia văn nhã nghiêng mặt nhìn qua, hướng hấn hơi hơi gật đầu, ánh sáng trong con ngươi lay động, ẩn ẩn một chút thương hại.

Vũ quá thiên thanh (màu xanh như bầu trời sau cơn mưa): Sài diêu là một lò sứ danh tiếng lớn thời Ngũ Đại. Trong văn hiến cổ thấy so sánh Sài diêu ngang với 5 đại danh diêu đời Tống: Nhữ, Quan, Ca, Quân, Định. Tương truyền Sài diêu là ngự diêu của vua Thế Tông đời hậu Châu (954 – 959) tên Sài Vinh nên gọi tên lò là Sài diêu. Người đời xưng tụng màu men sứ xanh của Sài diêu là “Vũ quá thiên thanh” (màu xanh từ trời sau cơn mưa).

Theo sách Đào thuyết của Chu Đồng Xuyên ghi: “...Tương truyền màu men sứ xanh do Thế Tông Sài Vinh phê bằng hai câu thơ:

Vũ quá thiên thanh vân phá xứ,

Giả ban nhan sắc tác tương lai.

(Mây tan mưa tạnh trời xanh ngát, Màu ấy về sau cứ vậy làm)...”

### 3. Chương 3

Giữa mùa hạ Đại Lương Nguyên Khải năm thứ tám, tân nhậm Đốc quân Bình Châu Lạc Vân Phóng dẫn quân tiêu diệt, dẹp yên Dạ Kiều trại, chờ xử trí Thương Lang phỉ trại, chiến thắng trở về.

Ngày ấy, thành Lạc Nhạn giăng đèn kết hoa, trống nhạc nổi lên, vui mừng nghênh đón đại quân trở về. Hai mươi năm trước, từ khi ải Võ Vương bị mất, hai châu Thanh, Linh lần lượt rơi vào tay kẻ địch, việc vui như thế này vẫn là lần đầu tiên. Trong thành nam nữ già trẻ lớn bé đồng loạt chạy ra đầu đường, người như thủy triều, biển đường phố hai bên toàn người với người.

“Nhìn xem, nhìn xem.... Là Lạc đốc quân đó!” Không biết là ai ngẩng đầu lên hô to một tiếng.

“Oanh” một tiếng nổ ran, trên con đường dài, vô số ánh mắt đồng loạt nhìn về phía cổng thành cũ nát.

Ánh nắng gay gắt trên cao, tinh quang chói mắt. Một con ngựa trắng như sương như tuyết, từ trong bụi mù cuộn cuộn chạy như bay mà đến.

Thường xuyên phải nhìn đến sắc mặt ủ rũ của nhóm Đốc quân nhiều lần bị man tộc ức hiếp đến kêu cha gọi mẹ, dân chúng thành Lạc Nhạn lúc này vừa thấy vị quân gia trẻ tuổi khí vũ hiên ngang trên chiến mã trắng tuyết, thật là kinh động đất trời.

Ngân giáp bạch bào, thương phiêu hồng anh (cuộn dây chỉ đỏ gắn trên cây thương lắc lư lay động). Tóc mai sóng động hoà cùng mây kiếm, mắt như sao bay, mi mục như hoạ tinh tế như thế, khí độ băng lạnh kiết ngạo như thế, cái gọi là người trong mộng, cái gọi là thần tiên trong tranh, không gì hơn thế này. Đại cô nương, tiểu tức phụ bên đường vậy xem đến mê man bất tỉnh.

Càng làm người ta kinh động chính là một cỗ xe ngựa chở đầy tài vật lấy từ sơn phủ đi giữa đội ngũ, một xe chở một cái rương gỗ to rất nặng, bên trong châu báu tiền tài ào ạt chực chờ tràn ra ngoài. Vàng bạc ngọc khí rực rỡ muôn màu, những thứ sơn phủ yêu thích đều là những vật từ xưa đến nay cha truyền con nối, không chỉ giản dị tự nhiên mà còn xù xì thô to, tranh chữ cổ xưa ít ỏi, từng rương từng rương đều là vàng thỏi nguyên bảo xếp đồng chỉnh tề, tám đôi vòng tay bằng vàng nặng trĩu, khuyên tai trâu vàng, đường đường là Đại đương gia sơn trại, lại mang trang sức thô to xù xì, ra ngoài cũng ngại gặp người.

Từ cổng thành đến khố phòng của Bình Châu phủ, bao nhiêu người một đường đuổi theo xe ngựa chặc chặc cảm thán, bị từng rương từng rương ánh vàng rực rỡ kia đâm vào hai mắt đến đỏ lên.

Những người đã cùng Lạc Vân Phóng uống trà tại phòng nghị sự Khiếu Nhiên trại ngày đó, giờ phút này trong lòng cũng đang rơi lệ đầy mắt — Một phần a một phần! Bị đám sơn phủ thảo dân không biết xấu hổ kia kiên quyết đem đi một phần thu hoạch! Khố phòng Bình Châu phủ trước nay chỉ bị man tộc cùng bọn thảo khấu đánh cướp, luân phiên cướp sạch, hiện giờ ngay cả chuột cũng không muốn đến làm ổ ở bên trong. Khó được một lần mở ra, thế mà còn bị người ta chặn ngang một đòn. Thịt muối dưa nhỏ cũng là thịt, không biết hiện tại nha môn Bình Châu phủ nghèo nàn thế nào sao? Ngay cả Lạc đốc quân một ngày cũng chỉ có thể ăn một chén cơm gạo tẻ....

Sơn phủ chính là sơn phủ, nói không giữ lời, ngồi một chỗ mà hét giá, không biết xấu hổ! Lần tới lão tử theo Lạc đốc quân nhất định san bằng Khiếu Nhiên trại các ngươi!

Dân chúng trên con phố dài cũng không rõ nguyên do, chỉ vào một binh gia thần tình bất thiện mà liên tục cảm thán: “Gần sơn thì đỏ gần mực thì đen, nhìn đi, đi theo Lạc đốc quân lâu ngày, cũng không nở được nụ cười nữa.”

Chung Việt yên lặng đi theo bên người Lạc Vân Phóng. Y trước sau đều ít lời ít ngữ mặt không đổi sắc làm người ta đoán không ra vui giận. Là người tập võ lâu năm, hơn nữa còn luôn chăm chỉ luyện tập, mặc dù chịu xóc nảy trên lưng ngựa, thắt lưng của y vẫn luôn thẳng tắp, bảo trì đáng về chính trực. Người bên ngoài nhìn thấy y tựa hồ vẫn là vẻ mặt ngạo mạn, cằm khê nâng, mí mắt nhẹ rũ như thường ngày, chỉ có Chung Việt gần trong gang tấc mới phát hiện, đôi môi Lạc Vân Phóng từ khi ra khỏi cửa phòng nghị sự Khiếu Nhiên trại, vẫn luôn mím lại thật chặt.

Lạc đốc quân đang không vui, rất không vui.

“Một phần rưỡi thì một phần rưỡi đi. Mọi việc lưu lại một đường, ngày sau còn gặp lại.” Thu lại cử chỉ lỗ mãng cùng cợt nhả, ngồi ngay ngắn trên chủ vị, Yến Khiếu lúc này hiển lộ một phen khí phách khác. Bộ dạng của hần vốn lớn lên cao to, gương mặt chính trực, thân hình vĩ ngạn, ánh mắt sáng ngời phóng tới, làm người ta không thể khinh thường.

Vị Yến Đại đương gia cuối cùng nói một câu thâm ý như thế kết thúc nghị sự, khiến cho Chung Việt không thể không nghiêm túc lần qua lộn lại nhiều lần câu nói: “Vân muội muội, chúng ta ngày sau gặp lại.”

Khiếu Nhiên trại nguyên bản đã đàm phán ổn thoả, cuối cùng lại từ một phần rưỡi giảm xuống còn một phần, nguyên do bởi vì sau đó Lạc đại nhân đột nhiên phản đối mạnh mẽ.

Nếu một ngày nào đó Yến Khiếu chết, nhất định là do cái miệng hại chết.

Xét đến cùng, truy cứu nguyên do, rốt cuộc là bởi vì “Ngày sau gặp lại”? Hay là “Vân muội muội” đây?

Chung Việt nghiêm túc suy ngẫm.....

Bất luận như thế nào, đám người Khiếu Nhiên trại kia, có thể không gặp thì không gặp là tốt nhất.

Mọi chuyện nếu đều như ý người, như vậy nhân thế sẽ không còn cái gọi là thiên ý. Chung Việt xưa nay trung thành hàm hậu đã tin tưởng vững chắc như vậy, Lạc Vân Phóng cũng thế. Thế nhưng có vài người không phải cố tình nói không gặp thì có thể không gặp.

Đại quân trở về thành, mừng công, phong thưởng, chỉnh đốn, nghỉ ngơi.... Lại thêm Lạc đốc quân mới đến, đồ dùng nơi ở đều phải sắp xếp lại từ đầu, đến khi lo liệu ổn thỏa hết thảy mọi việc thì đã qua hơn mười ngày. Giữa trời hạ nóng bức, man tộc ở quan ngoại da dày thịt béo bị ánh nắng gay gắt thiêu đốt đến một người cũng không lộ diện, thành Lạc Nhạn khó có được những ngày thái bình.

Lạc Vân Phóng túm áo Lạc Vân Lan ném nó vào học đường duy nhất trong thành, phía sau còn thêm hai thư đồng cao lớn, mỗi ngày chạy trước chạy sau như bóng với hình, dân chúng trong thành nhìn thấy mà liên tục cảm khái: “Nói cho cùng người ta cũng là xuất thân thế gia nha, nhìn xem, ngay cả thư đồng cũng khác biệt như vậy.”

Trong Đốc quân phủ, đối ngoại do Chung Việt xử lý, công việc trong phủ thì Lạc Vân Phóng giao cho Hạ Minh. Lần đến Bình Châu này y mang theo rất ít người, trừ bỏ Lạc Vân Lan cùng vài tùy tùng bên cạnh, thuộc hạ đặc lực có thể dùng chỉ có Chung Việt và Hạ Minh. Chung Việt từ nhỏ cùng y lớn lên, vừa là hộ vệ vừa là trợ thủ. Hạ Minh là họ hàng đang sa sút bên nhà mẹ của Lạc Vân Phóng, là người thông minh, xử sự nhất quán khéo léo, luận thân sơ tính ra là biểu đệ bà con xa của y. Người Lạc gia đều quý trọng người nhà, cho dù là họ hàng đang gặp khó khăn.

Bầu trời mùa hạ ở thành Lạc Nhạn tối đen sớm hơn so với kinh thành. Lạc Vân Phóng xử lý xong công vụ một ngày mới hồi phủ. Ráng chiều đỏ thắm cuối ngày đốt nửa bầu trời đến rực lửa. Đợi đến khi Lạc Vân Lan hồi phủ, hai huynh đệ im lặng cùng dùng cơm chiều, bầu trời đen thẫm đã muốn rải đầy những vì sao. Sao điểm đầy trời, gần sát giống như giờ tay là có thể chạm đến. Ngoài cửa sổ thư phòng thỉnh thoảng loé lên những đốm sáng màu ngọc bích yếu ớt, những ánh sao nhỏ nhỏ buông xuống hòa quyện cùng đom đóm bay múa lập loè, làm người ta nhất thời khó có thể phân biệt được.

“Liên vân liệt chiến cách, phi điều bất năng du... Hồ lai dẫn tự thủ, khởi phục ưu tây đô...” () Trong phòng, tiểu công tử buồn bực mở to hai mắt đọc bài, được mấy câu lại gây người nhìn đom đóm bay bay ngoài cửa sổ, giật mình một cái, câu thơ trong miệng đã thiếu đi nửa câu sau, “Thỉnh chúc phòng quan tương, thận vật... thận vật...”

“Thận vật học ca thư.” Lạc Vân Phóng sau bàn học phát phát tay, “Đi chơi đi.”

()Trích thơ Đồng quan lại – Đỗ Phủ.

Lạc Vân Lan hoan hô một tiếng, nhảy nhót chạy ra khỏi thư phòng muốn đi tìm Hạ Minh bắt đom đóm. Giọng nói của Lạc đốc quân trước sau đều lạnh lẽo so với gió đêm càng lạnh thấu xương hơn vang lên: “Ngày mai nếu đi học mà cũng không thuộc bài như vậy, trở về tự đi lĩnh phạt.”

Lạc đốc quân công vụ bận rộn không rảnh để ý tới những việc vụn vặt trong nhà, quân pháp cũng như gia pháp.

Trên mặt nắm cơm nhỏ suy sụp, buồn rười rượi đi trở về, lấy sách vở ra, ngoan ngoãn vào phòng tiếp tục học bài.

Gió lạnh phát qua, những đốm sáng dần tắt. Phút chốc, tiếng lật sách soàn soạt. Tiếng đọc sách của trẻ con non nớt vang lên giữa đêm hè yên tĩnh, xuyên thấu qua khe lá ngoài cửa sổ bầu bạn cùng hoa sơn chi thanh u đẹp đẽ, hương hoa lan tràn, nhẹ nhàng dễ chịu, giống như một điệu hát dân gian.

Lạc Vân Phóng thả lỏng tinh thần, thích ý mà nhắm mắt lại.

Đời này an ổn, năm tháng tĩnh lặng.

Chung Việt cùng Hạ Minh sóng vai cùng đi đến: “Đại nhân, có khách đến.”

Có thể làm phiền hai đại quân sự cùng vào thông báo, còn là giọng điệu muốn nói lại thôi.... Lạc Vân Phóng mở mắt ra, hỏi: “Ai?”

Chung Việt hít sâu một hơi: “Long Ngâm sơn Khiếu Nhiên trại Yến Đại đương gia.”

Người ta nói, người nếu yên bình thì là trời trong. Với đốc quân phủ mà nói, Yến Khiếu chính là một đường “sấm sét giữa trời quang” trong năm tháng an bình này.

Thiên ý như thế.

Mọi chuyện do người, thiên ý lão nhân gia ông ta đang cảm thấy tịch mịch sao.

Bình Châu đốc quân phủ, trước đây Yến Khiếu đã đến không ít lần. Không cần người dẫn đường, Yến Đại đương gia vừa nhắc chân, đã quen thuộc mà đi về hướng căn phòng nhỏ phía sau hoa viên.

Hoa viên trong Đốc quân phủ trước đây là do Nhâm đốc quân tử mĩ bài trí. Bình Châu tại Tây Bắc, khí hậu rất kém, địa chất không tốt. Vị Đốc quân kia tiêu hao tiền của vợ vét đủ loại cây cảnh từ khắp nơi ở phương nam mang đến, lại hao tổn tâm tư chăm sóc, khiến cho một mảnh đất nho nhỏ tại Tây Bắc ngày đông rét lạnh ngày hạ khô liệt đất cằn sỏi đá này lại có thể bốn mùa hoa nở thắm thắp phồn hoa như mùa xuân. Về sau các đời Đốc quân khi đảm nhiệm nơi này đều đối với vườn hoa yêu thích không thôi, cố ý mời thợ thủ công nổi danh từ kinh thành thỉnh thoảng đến tu sửa. Đến tay Lạc Vân Phóng, diện mạo như ngọc như vậy, cử chỉ lịch sự tao nhã hoa mỹ quý công tử như vậy, cao quý bất phàm như vậy, cẩn y ngọc thực thể gia đại thiếu như vậy, chỉ qua hơn hai tháng, kỳ hoa dị thảo trong hoa viên đã chết hơn phân nửa.

Chung đại quân sự nhún vai nói, Bình Châu phủ không có tiền, tự mình mời người từ kinh thành đến chăm hoa thì về lại kinh thành đi.

Yến Đại đương gia vỗ vỗ cây mẩu đơn sắp sửa chết héo trước cửa phòng, thở dài lắc đầu: “Đáng tiếc đáng tiếc, trân phẩm hiếm có này cũng đáng năm trăm lượng bạc a?”

Cùng lộ ra ánh mắt thương tiếc chính là gã tiểu tư. Gã còn chưa kịp mở miệng ai thán vài câu thì Yến Đại đương gia đã đổi sắc mặt, dứt khoát ngồi vào trong phòng nói: “Đi, thừa dịp còn chưa chết nhanh chóng đem đến hiệu cầm đồ. Mặt mũi Đốc quân phủ, giường quây bọn hán còn dám không chịu sao? Coi như bốn trăm năm mươi hai đi, hai trăm năm mươi hai giao cho Hạ quân sự nhà ngươi, hai trăm hai còn lại gói kỹ, một lát ta đem đi.”

Người xem đây là sơn trại nhà ngươi sao, dựa vào ngươi nói lấy thì liền lấy đi? Tiểu tư trợn mắt há mồm tức giận đến thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên. Vị khách không biết xấu hổ kia lại đem ánh mắt tham lam hướng về phía bảo vật bên cạnh: “Hắc, cái bình này lần trước khi ta tới còn chưa có, Lạc đại nhân các người mang từ kinh thành đến sao? Ta mượn đi xem vài ngày....”

Đây thật là xem như nhà mình mà.

Khi Lạc Vân Phóng bước vào phòng khách, Yến Khiếu đang ung dung thông thả nằm nghiêng trên chiếc giường nhỏ găm dưa hấu. Thấy y vào cửa, Yến Khiếu cũng không đứng dậy, chỉ nâng ngón tay chỉ chỉ vào bàn trà: “Dưa hấu ruột xốp, không giống dưa hấu ở kinh thành, rất ngọt.”

Điền sư gia nói, không thể tay không tới nhà người ta làm khách. Khi vừa vào thành, hán liền thuận tay chọn hai trái thật to từ nông phu trồng dưa ở cổng thành. Dưa hấu được trồng ở Bình Châu so với chỗ của y không giống nhau, thắm ngọt như mật. Vỏ lại rất mỏng, chỉ cần lấy ngón tay dùng lực một chút liền vỡ ra, âm thanh xốp giòn, nghe như tơ lụa bị xé ra. Bởi vì vận chuyển trên đường rất khó, nên hằng năm khi tiến cống vào kinh thành, rất ít trái còn hoàn hảo không nứt mẻ gì. Trong cung còn hiếm lạ, huống chi là những nhà bình thường.

Cái đĩa tròn màu trắng không khắc hoa văn được đặt trên bàn trà gỗ tử đàn tối màu, màu trắng tinh tươm yên ắng nổi lên như ánh trăng. Từ khi Lạc đốc quân nhậm chức, tất cả đồ vật bên trong Đốc quân phủ đều yêu cầu phải đơn giản mộc mạc, không mang một chút phù hoa. Mỗi một thứ, lắng lặng đặt trên giá, cao ngạo u trĩnh, tựa như Lạc Vân Phóng.

Dưa hấu được bỏ ra cắt thành lát, ngay ngắn xếp lên trên, vỏ xanh như ngọc, ruột đỏ trơn bóng, so với chiếc đĩa bên dưới đối nghịch nhau, càng làm cho sắc trắng càng thêm trắng, đỏ càng thêm đỏ, gió lạnh đêm hè hiu hiu thổi qua, tiếng ếch cùng côn trùng kêu vang xen lẫn hoà vào nhau, hương vị mát lạnh thơm ngọt thản nhiên len qua chóp mũi.

Lạc Vân Phóng chọn một miếng bỏ vào miệng, Yến Khiếu vừa lòng gật gật đầu: “Ta biết người thích ăn ngọt.”

Vài phần tưởng niệm, vài phần cảm khái, vài phần muốn nói lại ngập ngừng trăn trở.

Lạc Vân Phóng buông xuống tấm trúc, nâng mắt trầm tĩnh nhìn vào gương mặt của hắn: “Bình của ta, để lại đi.”

Yến Đại đương gia sờ sờ cái mũi, lưu luyến mà đem chiếc bình khắc hoa hồng đỏ vừa ôm vào trong ngực thả lại chỗ cũ: “Không phải chỉ một cái bình hoa thôi sao.... Người cho chút mặt mũi. Chớ để trên đường bị ta cướp đi....”

“Lư hương.”

“Khiếu Nhiên trại chúng ta cùng....” Lư hương tử kim (màu tím) chạm trở tường vân chậm rãi được thả trở về trên giá đặt bảo vật bên phải.

“Bình phong.”

Đôi bình phong sáu mặt to bằng bàn tay bị hạm hực đặt lại trên tủ thượng: “Trăm người già trẻ đều phải mặc quần áo ăn cơm....”

“Cây mẫu đơn.”

Yến Đại đương gia đầy lý lẽ nói: “Cái cây đó sắp bị phơi nắng chết rồi!”

Lạc đốc quân chậm rãi dùng tấm trúc xuyên qua một miếng dưa: “Chết cũng là của ta.”

“Còn ta?” Gương mặt tuần tú anh khí bùng bùng phần chấn thành linh xích lại gần, ánh mắt sáng như sao thoát nhìn so với ngày thường càng thêm chân thành, bên trong ánh lên ngân hà, lấp lánh ý cười làm cho người ta muốn đui mù.

Lạc Vân Phóng để tay xuống, sóng mắt trấn tĩnh, ba lan bất kinh () mà nói: “Cút.”

() có nổi sóng cũng không kinh động.

“Đừng nha....” Tuy từng bên ngoài mắt thấy liền muốn xông tới bắt người, hắn càng xích lại gần, mặt dày mày dạn mà nắm ống tay áo của y, ôn tồn khuyên giải, “Chúng ta nói chính sự đi.”

## 4. Chương 4

Nói đến chính sự, hẳn rồi cuộc thay đổi thần sắc, con người chột lóe, thoáng chốc không còn nửa điểm vui cười nháo loạn.

Yến Khiếu xoay người lui về một cái ghế có tay vịn cao khác, cùng Lạc Vân Phóng ngồi đối diện nhau. Nhắc lên chung trà, cúi đầu nhấp nhẹ một ngụm, ngữ khí nghiêm nghị, ba phần hàm ý khiêu khích: “Lạc đốc quân có hứng thú, lại hợp tác làm một phen đại sự không?”

Đại sự gì? Tiêu diệt tất cả phi trại ở Bình Châu? Đem nghĩa quân tam sơn ngũ nhạc, thập bát động, tam thập lục lộ đều thu thập toàn bộ? Hay là nói, muốn quan phủ nhúng tay, ngồi lên ngôi vị minh chủ lực lâm ở Tây Bắc chơi một chút? Cái gọi là giang hồ thảo mãng, khí thế có phóng khoáng, hành sự có bạo ngược, chung quy cũng chỉ là một đám ô hợp, vượt không nổi ràng buộc, thoát không khỏi xuất thân, vận mệnh nhỏ bé, mí mắt thấp kém.

Lạc Vân Phóng trầm ngâm không nói, chuyên tâm dùng tăm trúc xuyên qua miếng dưa hấu trên đĩa.

“Ta biết người xem Bình Châu này không hơn một mẫu đất cón con mà.” Yến Khiếu buông xuống chung trà, người ngồi ra sau, thích ý mà dựa vào lưng ghế: “Núi Long Ngâm ta cũng không hiếm lạ. Muốn làm ta liền làm một chuyện lớn.”

Hắn mỉm cười nhìn vào ánh mắt thanh lãnh vô tự của y: “Tây Bắc vương, Lạc đại nhân cảm thấy được không?”

Nào chỉ là được, quả thực là thiên phượng dạ đàm (chuyện không tưởng). Từ khi không có Hộ quốc công phủ dùng quân quyền áp chế, Thanh, Linh hai châu đã lần lượt rơi vào tay man tộc. Xưa kia, sáu châu tại Tây Bắc phần hoa sung túc, hiện tại chỉ còn lại bốn, hơn nữa đã sớm tan rã. Phần thịnh nhất chính là Ngô Châu, nơi ở của Long Hưng Thái tổ. Hoàng gia xây miếu lập bia hàng năm hiến tế, thủ vệ nghiêm ngặt không ít hơn so với ở Kinh Đô. Đốc quân Cố Trọng Cửu chính là tâm phúc của thiên tử, người ngoài đừng mơ nhúng chàm. Tê Châu, Kế châu mặc dù nhỏ, nhưng tài nguyên khoáng sản dồi dào, chủ sự nhiều lần thay đổi, sau lưng Đốc quân đảm nhiệm đều có thể gia làm chỗ dựa. Bình Châu nghèo nàn nhất, lại thời thời khắc khắc lo lắng đề phòng man tộc qua xâm chiếm, người khác né còn không kịp, lại thuận tiện cho Lạc Vân Phóng thừa cơ nhảy vào. Thế nhưng, nếu không phải dựa vào danh hào con cháu Lạc gia, Bình Châu này y cũng không thể tiến vào nửa bước. Một cái biên thủy nhỏ chỉ có một tác vuông này, muốn giữ được cũng khó hết như đi trên phiến băng mỏng, sơn phỉ trước mắt này lại tùy tiện nói đến “Tây Bắc vương”.

Năm đó khi Hộ quốc công nắm trong tay binh mã thiên hạ như mặt trời ban trưa, đó cũng chỉ là mọi người ở sau lưng trộm xưng hô khi nghị luận, chưa từng có kẻ nào dám nói ra trước mặt. Lúc này đây, quân mã Đại Lương ru rú trong đất liền, ngay cả biên ải Võ Vương cũng không sờ đến được, nhắc lại “Tây Bắc vương”, thật như người si nói mộng. Hắn đã quên, ngày ấy khi tiến vào cổng Khiếu Nhiên trại, trong mưa tên trùng trùng, bộ dáng kêu cha gọi mẹ chật vật chạy trốn của hắn là như thế nào sao.

Không muốn lại cùng hắn vô nghĩa, Lạc Vân Phóng ngoắc thị từng ở ngoài cửa nói: “Tiễn khách.”

“Ta nói điều này với người, Lạc đốc quân hiển nhiên là không tin ta.” Yến Khiếu vừng vàng ngồi trên ghế, thấy y đứng dậy muốn đi, khóe môi nhếch lên, cười đến ung dung, “Chẳng qua, Lạc đại nhân cam nguyện không ở kinh thành núi vàng ổ bạc hưởng phúc, lại ngàn dặm xa xôi chạy tới biên thành đến chim cũng không muốn ị này, thật là muốn cho Vân Lan đi theo người cùng nhau cả đời thổi gió cát cả đời gặm hoàng thổ sao? Ai nha, vừa rồi khi ta vừa mới tới, phổ lớn ngõ nhỏ còn truyền nhau Lạc đốc quân là tiên trên trời hạ phàm đến nhân gian, hiện nay xem ra, thật đúng là... tâm tư thần tiên cùng người bình thường không giống nhau.”

Gió đêm thổi qua, trong hậu viện loáng thoáng vang lên tiếng ngâm nga thanh thúy của trẻ con, hoa sơn chi trong hoa viên nở như đồ mi, hương thơm ngọt ngào nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt hoà lẫn vào cơn gió lạnh. Trước cửa cây mẫu đơn hấp hối, cành lá khô héo úa vàng ỉu xiu, cái bóng mờ trên mặt đất bị ánh trăng kéo dài, loang lổ um tùm, uốn lượn dọc theo bậc thang, bị cánh cửa cao cao ngăn cách, lẳng lặng nằm rạp xuống đất.

(sơn chi, đồ mi: tên loài hoa)

“Người có ý gì?” Vẩy lui thị tòng đã vào tới cửa, Lạc Vân Phóng lạnh lùng nhìn thẳng khuôn mặt đang tươi cười xán lạn của hắn, ánh mắt tối đen thâm trầm.

Năm tử thân hình to lớn đại mã kim đao (lỗ mãng, hùng hổ) ngồi đó, vững chãi như núi, bình ổn như chuông. Hắn chậm rãi vuốt ve chung trà trơn bóng, đôi mắt lấp lánh ánh ngọc, âm điệu vững vàng, khăn khăn nhưng lại mang theo vài phần nhu thuận mê hoặc: “Ta thật tò mò, người sao lại không đọc sách.”

Cả kinh thành ai ai cũng biết người Lạc gia đều đọc sách. Trạng nguyên thám hoa nếu tụ lại một chỗ là có thể mở ba bàn mã điều bốn bàn bài cừu. Ném vào nhà y một đồng gạch, trúng mười người thì có tới chín người là tiến sĩ, một người còn lại kém lắm cũng phải là cử nhân. Người đọc sách với Lạc gia, quả là so với bánh trưng thu chưa kịp bán đầy đường sau tết Trung thu còn không đáng giá. Đời đời đều là quan văn tay trái gà không chặt, Lạc Vân Phóng lại bỏ văn theo võ, trong Lạc gia, y là người đầu tiên, cũng là người duy nhất. Chỉ điều này, đã rất thú vị.

Càng thú vị chính là, căn cứ tin tức từ Kinh Thành truyền đến, võ sư Lạc đại công tử mời đến truyền dạy chính là người đã từng thất thủ tại ải Võ Vương, khiến cho sau đó hai châu Thanh, Linh bị man tộc chiếm cứ.

“Làm ngũ thành binh mã ti tốt như vậy, sao lại bỏ chạy đến Bình Châu?” Nhắc lên nắp trà, dùng mép nắp gạt nhẹ mảnh trà vụn trôi nổi trên mặt chung. Nam nhân cầm chung trà thản nhiên phẩm trà, cử chỉ tựa như lướt mây tựa như nước chảy, căn bản không giống một tên phi khẩu chốn thâm sơn phong trần lẫn trốn có thể có được. Bộ dáng ngạo mạn trấn tĩnh không nhanh không chậm như vậy, trái lại càng giống một đại thiếu gia cầm y ngọc thực được thế gia dốc lòng bồi dưỡng.

“Đại đương gia tin tức linh thông, Lạc mỗ bội phục.” Một lời mang theo đề tài hân đã khơi mào, Lạc Vân Phóng học bộ dáng của hân cúi đầu uống trà. Rũ mắt nhìn nước trà trong suốt hơi hơi nổi lên, bất động thanh sắc mà lần thứ hai đánh giá sơn phi trước mặt.

Người Lạc gia theo dòng văn, y sớm bỏ văn theo võ, còn chuyện ngũ thành binh mã ti, chỉ cần lưu tâm một chút là có thể dễ dàng tra ra được. Nhưng tại chốn thảo莽 ngoài biên thành xa xôi này, có thể thăm dò tin tức trong kinh nhanh như vậy thì không thể không làm cho người ta đề phòng.

Yến Khiếu một thân vải thô gọn gàng không né không tránh, lẳng lặng ngồi ở đầu kia, tùy ý tầm mắt của y qua lại dò xét, giống như không hề có nửa điểm khả nghi, tựa như tại Tây Bắc không ai không biết không ai không rõ thân thế của hân.

Đại đương gia đương nhiệm của Khiếu Nhiên trại Yến Khiếu là do cố lão đương gia Diệp Đẩu Thiên nhất được ở ven đường.

Hộ quốc công Yến gia trung nghĩa cái thế, được lục lâm tôn sùng kính trọng. Hộ quốc công phủ bởi vì thông đồng với ngoại tộc, kết tội chủ mưu tạo phản, thiên tử Đại Lương tức giận, tịch biên toàn gia, diệt toàn tộc, một nhà già trẻ toàn bộ xử trảm, không một ai may mắn thoát khỏi. Trong kinh bởi vậy không còn nghe thấy thanh danh họ Yến, trong triều đình càng không có ai dám nhắc đến. Thế nhưng trong dân gian lại không như vậy, hơn nữa trên giang hồ, chuyện Hộ quốc công phủ bị hàm oan liên tiếp bị ngăn cấm bàn luận vẫn không dứt, lại thêm bọn đạo chích lớn mật tự xưng là hậu nhân Yến gia hành tẩu giang hồ, nhất thời chông chất vô số, dẫn tới mọi người đua nhau noi theo, dần dần, xuất hiện truyền thuyết về “Thập phi cửu yến”.

Diệp Đẩu Thiên bởi vì nhất được một cô nhi rất vừa lòng, cho nên thu làm nghĩa tử, thuận theo không khí lục lâm, gọi là Yến Khiếu. Yến Khiếu vì vậy trở thành Khiếu Nhiên trại thiếu đương gia. Diệp Đẩu Thiên qua đời, Yến Khiếu thuận lý thành chương kế thừa địa vị. Thân thế lai lịch của hân đơn giản, làm cho người ta không tìm ra nửa điểm sai sót.

Duy nhất khiến người ta lên án chính là, từ sau khi Yến Khiếu trở thành Đại đương gia, Khiếu Nhiên trại không còn cường mạnh như khi Diệp Đẩu Thiên còn tại thế. Yến Khiếu làm việc quá dẫn, nói không lựa lời, mở miệng một cái có thể làm cho người ta tức chết, luận tới náo nhiệt, Diệp Đẩu Thiên năm đó có thúc ngựa cũng cần không nổi hân. Nhưng người có tâm nếu cẩn thận ngẫm nghĩ nghiên cứu sẽ không khó nhận ra, mấy năm nay Khiếu Nhiên trại rất ít cùng người khác tranh đất đoạt lợi, ẩn ẩn hiện ra tác phong thái độ nội liêm tự thủ. Khiếu Nhiên trại xuống dốc, chỉ còn cái danh là vẫn lưu truyền. Cũng bởi vì thế, tin tức quan binh lên núi Long Ngâm tiêu diệt sơn trại mới lan ra, dẫn tới nhiều âm mưu đục nước béo cò như vậy.

A, những kẻ đó sợ là chết đến nơi cũng còn không biết, đục nước béo cò không thành, còn bị người khác hung hăng vợ vét một phen.

Lại nhớ tới khi chính mình vừa mới đến Bình Châu, vị này không mời mà tới, nửa đêm leo tường vào phòng ngủ của y. Khi đó hân một bộ dáng giang hồ bịp bợm chậm rãi đàm luận còn cố ra vẻ huyền bí. Lúc ấy, y chính là bị lời ngon tiếng ngọt của hân thuyết phục... Nheo lại mắt, tầm mắt Lạc Vân Phóng nhìn về phía Yến Khiếu càng thêm sắc bén. Yến Khiếu tự nhiên hào phóng mặc cho y dò xét, vạt áo mở rộng, lộ ra một mảng ngực lớn màu đồng cổ thường xuyên được phơi nắng, ngữ khí thêm ba phần chân thành hai phần thân thiết hỏi: “Đẹp sao? Ta cũng biết là đẹp.”

Như có điều suy nghĩ mà đưa tay vuốt mặt, Yến Đại đương gia lơ đãng làm lộ ra vài tia ưu sầu nói: “Ta có một câu nói một câu, không mang nửa điểm gạt người, ta mỗi sáng soi gương đều đặc biệt cẩn thận, sợ

không lưu ý nhìn thấy mình đẹp quá mà chết mất.”

“Khụ khụ....” Bị ghen, Lạc đại nhân sắc nước trà ở yết hầu, vội vàng nghiêng đầu sang chỗ khác che miệng liềm mạng ho khan.

Lời này người cũng có thể nói ra miệng! Người không sợ nuốt phải đầu lưỡi mà ghen chết sao!

“Khụ.... Yển đương gia bớt lo lắng, không đến mức....” Không đến mức đẹp chết người đâu, người không tự thấy mình xấu đến phát khóc là may mắn lắm rồi.

Y nguyên bản làn da trắng nõn, một trận ho khan, lúc này cả khuôn mặt liền phiểm một tầng đỏ hồng, càng tôn lên khuôn mặt như ngọc, không lý do càng thêm vài phần mị sắc. Ánh mắt Yển Khiếu thật lâu dừng ở khoé mắt ướm át phiểm hồng của y, người Lạc gia ngày thường đều xinh đẹp, sinh hạ nữ nhi xưa nay đều là sắc nước khuynh thành, một thời gian không thấy, ngay cả nam nhân Lạc gia cũng càng lộ ra bộ dạng yêu nghiệt.

Lại đưa mắt thật sâu tỉ mỉ nhìn vào con người sâu thẳm không gợn sóng của y, ít ỏi mấy lần gặp mặt, vô luận hẳn nói cái gì hay làm gì, Lạc gia Đại công tử từ đầu đến cuối đều là một gương mặt bất động lạnh lùng, tất cả hỉ nộ ái ố nửa phần cũng không để lộ ra, có thể nói tâm cơ thâm trầm. Người như vậy, chức ngũ thành binh mã ti mà bọn con cháu thế gia đều chen nhau muốn làm lại không cần, chủ động xin đi giết giặc chạy tới Bình Châu này, nếu không phải thật sự ở kinh thành gốc đến không chịu nổi nữa thì chính là có mưu đồ khác, hoặc là, cả hai.

Dã vọng của người Lạc gia từ trước đến nay đều rất lớn, cho tới bây giờ cũng không giấu nửa điểm dã tâm.

“Ta nói muốn Tây Bắc không phải là lời nói suông. Ngô Châu, Tê Châu, Kế Châu tuy đều rất tốt, nhưng dù ta có hùng mạnh cũng chen không nổi. Bình Châu nghèo nàn, một không quặng mỏ, hai không nhiều hoa màu, muốn tại Bình Châu làm đại sự quả thực là “không bột đổ gột nên hồ”. Bất quá....” Hắn cố ý kéo dài âm cuối, tròn mắt quay tròn xoay chuyển linh động, thẳng đến khi con người của Lạc Vân Phóng lạnh lẽo âm trầm dính ở trên mặt của hắn, mới một chữ một chữ chậm rãi nói tiếp: “Tây Bắc đất đai rộng lớn, há chỉ có mình Bình Châu? Lạc đại nhân, Tây Bắc ở thời điểm Thái tổ hoàng đế, là muốn một đường hướng bắc, thẳng đến quan ải Võ Vương.”

Phía bắc Bình châu là Linh Châu, ra khỏi Linh Châu là Thanh Châu, Thanh Châu lấy Tây Cao từng từng lập thành ải Võ Vương. Hai mươi năm trước, Hộ quốc công Yển gia bị tịch biên diệt tộc, ải Võ Vương từ đó khó ngăn nổi kỵ binh Man Di, Thanh, Linh hai châu lần lượt thất thủ. Võ Vương quan ngoại mười sáu châu từ xưa đều thuộc về Man Di. Man tộc các bộ rối ren, phong tục tập quán khác nhau một trời một vực. Các bộ lạc gia tộc cường thịnh lớn nhỏ nhỏ đếm sơ sơ không dưới mười. Bọn họ đối với Trung nguyên như hổ rình mồi, nhưng vẫn còn nghi kỵ lẫn nhau, xưa nay vẫn thường có chuyện chinh chiến xâm nhập. Trong đó, bộ tộc Cửu Nhung là cường thịnh nhất, binh hùng tướng mạnh, chiến phong bư hãn. Năm đó chính là kỵ binh Cửu Nhung phá ải Võ Vương, truy đuổi thiên tử Đại Lương chạy trốn chết. Thanh, Linh hai châu cũng bị Cửu Nhung chiếm đoạt.

Song vào tám năm trước, lão thủ lĩnh Cửu Nhung đột nhiên bệnh chết, để lại ấu tử độc nhất khó có thể phục chúng. Từ đó, quan ngoại mười sáu châu thường bị Cửu Nhung bức ép lần thứ hai rục rịch, cho đến khi trở mặt xung đột với nhau. Lão thủ lĩnh lưu lại cô nhi quả phụ tự bảo vệ mình còn khó khăn, càng không có tâm sức đối phó với những chuyện khác. Vì thế, Thanh, Linh hai châu rơi vào tình thế lúng túng, Đại Lương không dám vươn tay, Cửu Nhung không quản, bấp bênh vài năm, cho tới hôm nay thuận tiện cho bọn lục lâm phỉ khấu cùng quan ngoại cường man, sau khi trải qua tranh tranh đoạt đoạt, chư thành trong châu dần trở nên hoang vu.

Nhưng đâu có hoang vu, đó cũng là đất nha.... Trước phải có nơi sống yên ổn, sau mới nói đến mưu đồ lớn mạnh.

Trong mắt Lạc Vân Phóng đột nhiên sáng ngời, Yển Khiếu hiểu ý mỉm cười, cong ngón tay nhẹ nhàng để sẵn trên mặt bàn: “Thế nào? Một chuyện này đáng giá ra tay đó chứ, Lạc đại nhân?”

## 5. Chương 5

Đầu thu Đại Lương Nguyên Khải năm thứ tám, ngoài thành Bình Châu gió thu năm nay đặc biệt đến sớm. Trên núi Long Ngâm, sương dày đặc phủ kín cả một mảng rừng đều hiu. Người Khiếu Nhiên trại ẩn trong lớp lớp lá đỏ trải khắp núi, nhìn đội nhân mã vội vã ra khỏi cửa thành, một đường hướng về Tây Bắc.

Tiếng vó ngựa di chuyển, người đi đầu vận một bộ hắc y kính trang, lưng mang cung tên, eo giắt trường kiếm. Trong lúc phóng ngựa trên đường, gã cảm giác tựa như có người đang theo dõi, đưa mắt ra xa nhìn về hướng sườn núi, vừa lúc hé ra gương mặt cương nghị đoan chính, rõ ràng là thủ hạ đệ nhất tâm phúc của Lạc đốc quân, Chung Việt. Gã trở tay xoay người, giương cung cài tên, “Vút ——” một tiếng xé gió vang lên, mũi tên xuyên mây bay qua sát lỗ tai Điền sư gia, cắm thật sâu vào thân cây sau lưng lão, lông vũ tuyết trắng trên cung tên vẫn còn rung rung không ngừng.

“Ta thao!” Tiểu lão đạo kinh hãi nhảy dựng, mờ mịt như bị lửa đốt nảy lên cao ba trượng, khẩn cấp quyết đoán mà tóm ống tay áo Yến Khiếu, co rút đầu lại, đem thân mình toàn bộ trốn phía sau hắn.

Nhóm người Chung Việt đi càng lúc càng xa, chốc lát đã biến thành vài chấm đen nhỏ bé ở cuối đường.

Điền sư gia bị hoảng hồn chưa kịp trấn định, run rẩy đưa tay gỡ xuống vài chiếc lá trên đầu, vò nát thuốc bỏ vào trong chậu, “Động tác rất nhanh. Ruồi bọ ngửi được mùi cũng không thấy nhanh như vậy.”

Yến Khiếu nhìn về hướng Tây Bắc, thẳng đến khi những chấm đen mờ nhạt hoàn toàn không thấy nữa mới thu hồi tầm mắt: “Y thật sự rất vội.”

Đều nói Hộ quốc công Yến gia xuất thân binh nghiệp, hành sự như sấm rền gió cuốn. Kỳ thật, một khi liên quan đến bản thân, họ Lạc kia so với bất cứ ai đều nhanh hơn.

Điền sư gia nghĩ nghĩ, nghiêng đầu sang chỗ khác không lên tiếng: “Hừ.”

Yến Khiếu vui sướng mà kéo kéo khóe miệng: “Trở về thôi, người đều đi cả rồi. Về sau thời gian còn rất dài.”

Bốn châu ở Tây Bắc bọn họ vươn tay không tới, trước mắt muốn đứng tại Tây Bắc gây dựng đại nghiệp, nhất định phải nắm chặt ả Võ Vương vào trong tay, sau đó mới có thể tính đến mưu đồ khác. Quân quyền Tây Bắc, vị trí gia chủ của Lạc gia, lúc này thậm chí không thể nói đến...

Năm đó Thái tổ hoàng đế cùng Hộ quốc công Yến gia đời thứ nhất chính là dựa vào ả Võ Vương mà nhóm ngó đến ngôi báu Trung Nguyên.

Phòng nghị sự Khiếu Nhiên trại vẫn là dáng vẻ như ngày đó khi Lạc Vân Phóng đến, nói dễ nghe là không gian rộng rãi thoáng đãng, thành thật mà nói chính là trống không một vật. Trừ bỏ mấy cái ghế dựa cùng người ngồi trên ghế, còn lại chỉ có vài chiếc lá khô bị gió thổi vào.

“Nhà chỉ có bốn bức tường a.... Trộm đến cũng phải khóc mất.” Điền sư gia nhớ tới nửa phần thu hoạch đột nhiên mất đi, trong tim đến giờ vẫn còn co rút co rút phát đau, “Năm đó khi một đường tiến lên phía bắc, tốt xấu gì cũng có cái chén bể.”

Đại đương gia huyết khí phương cương dùng tay quạt gió, kéo mở vạt áo, lộ ra tảng ngực lớn trần trụi: “Ít đồ có chỗ tốt của ít đồ, mát mẻ.”

“Đúng là mát mẻ, đông đến mức đáy lòng ta bốc lên khí lạnh luôn này. Ai nha, ta đây một lão già bị thấp khớp, cũng không biết có thể chịu đựng đến đầu xuân sang năm hay không.” Tiểu lão đạo đã từng đi qua khắp hang cùng ngõ hẻm, nói khóc liền khóc, ngay cả nước ọt cũng không cần dùng. (ý là không cần dùng ọt cay mà mắt vẫn chảy nước)

“Đừng nha lão Điền, lão chớ mang bộ mặt khóc lóc thảm thiết như vậy, lại còn bệnh thấp khớp.... Sáng sớm lão xuống núi lấy sương đọng cho Phi tỷ tỷ của ta, ta đều thấy. Nếu không phải Phi tỷ tỷ ngăn cản, lão đã hăng hái nhảy nhót lưu loát, giậm chân một cái là có thể leo lên đỉnh núi rồi.” Phi nương là góa phụ, một mình ở dưới chân núi mở một quán trà nhỏ bán một chung trà lớn.

Thấy lão râu rì, Yến Khiếu lấy lòng mà ngồi xổm xuống, lấy ra mồi lửa, tự tay châm thuốc cho lão: “Lão Điền, Điền lão, Điền sư gia của ta. Chuyện lần đó ta biết lão tức giận, nhưng về sau nhất định sẽ là những

ngày tháng tốt lành. Lão trước kiên nhẫn dùng chiếc lá rách, chờ sau này, ta sẽ cho lão những thứ tốt nhất. Điền Yên, tơ vàng thượng hạng Điền Yên. Ta sẽ đặt chúng ở đầu giường của lão, trải đệm giường cho lão, để cho lão nằm mơ cũng cảm thấy thơm mát.”

Nhị đương gia Yến Phỉ ( ) chạy lại hảo tâm nhắc nhở: “Ca, không có tơ vàng Điền Yên, chỉ có tơ vàng gỗ lim, cái đó làm quan tài mới thích hợp.”

( ) Yến Phỉ ( : văn chương, đẹp đẽ)

Sơn phỉ ( : trộm cướp, cường đạo).

Nhị đương gia trời sinh lớn lên tuần tú, môi hồng răng trắng một đôi mắt hoa đào, nhìn ai cũng đều mang theo vài phần ẩn ý đưa tình. Các cô nương từ trên núi đến dưới chân núi đều bị hấp mê hoặc điên đảo. Lúc trước muội muội của Đại đương gia Thương Lang trại kêu khóc đòi gả cho hắn, hết thất cổ lại đến náo loạn bốn năm hồi. Nhưng từ lúc có Lạc đốc quân, hướng gió thành Lạc Nhạn liền toàn bộ thay đổi, người trong mộng mà các đại cô nương tiểu tức phụ đều tâm tâm niệm niệm nhất loạt biến thành quý công tử đoàn chính đại khí, giá thị trường của Nhị đương gia tri kỷ thích cười lúc này liền tuột dốc không phanh.

Chẳng sợ hàng so với hàng, chỉ sợ người so với người. Hôm qua vẫn còn là miếng thịt tươi mới mẻ, đảo mắt một cái đã bị ép thành bã đậu.

Ngay cả cô nương bưng trà rót nước có khuôn mặt tròn tròn trong Khiếu Nhiên trại cũng nhìn ra: “Anh hùng rồi cũng có lúc đến tuổi xế chiều, mỹ nhân chung quy cũng sẽ già. Nhị đương gia phong lưu phóng khoáng của chúng ta nha, hiện nay chính là bánh nguyên tiêu (trôi nước) tháng hai, là bánh chưng sau tết đoàn ngọ, bánh trung thu ngày mười sáu tháng tám, quá thời rồi!”

Truyền đến truyền đi lại truyền vào trong tai Nhị đương gia, một đôi mắt hoa đào hồn xiêu phách lạc lúc này tức giận đến có thể nhỏ máu.

Đáng đời người không còn làm cho người thích! Yến Đại đương gia vừa trừng mắt, Yến Phỉ cúi đầu ủ rũ, ngoan ngoãn cụp đuôi lôi kéo Tam đương gia bên cạnh tiếp tục suy nghĩ xem làm thế nào viết thơ tình cho hoa khôi Âm nương tử của Vân Hải các dưới chân núi.

Yến Khiếu nhìn thấy càng tức giận: “Lão nhị ngươi có chút tiền đồ được không! Một đại nam nhân, cả ngày Hoa Nhi, a Tuyết, Kỳ Kỳ.”

Xoay người duỗi ra cánh tay, đập trên đầu vai Tam đương gia, Đại đương gia mặt mày hớn hở, cả khuôn mặt đều lộ ra gió xuân: “Lâu tiên sinh, có rảnh ngươi cùng ta tán gẫu, ta vừa học qua câu thơ: Tửu lực tiệm nùng xuân tư đẳng, uyên ương tú bị phiên hồng lãng.”

(Men rượu dần nồng, ý tình thấm đượm. Chấn thêu uyên ương xao động đợt sóng hồng — Trích từ bài Phụng Tê Ngô của Liễu Vĩnh.)

Cho ngươi nhàn hạ xuống núi nghe hát dân gian! Lại đi học cái thứ loạn thất bát tao! Hảo hảo một Nhị đương gia lại bị ngươi làm hư!

Tam đương gia không tiếp lời, yên lặng cúi đầu uống trà. Những người còn lại người thì ngẩng đầu nhìn trời người thì cúi đầu ngẩn người, ai cũng không định đáp lại hắn. Cùng vị đương gia như thế này, rất dọa người....

“Lạc Vân Phóng... Ngươi thật sự tin y?” Hút một hơi thuốc, thần sắc Điền sư gia dần trở lại bình thường, “Việc này, không thể sơ suất.”

Khổ tâm tính toán chuẩn bị nhiều năm như vậy, đặt cược toàn bộ tính mạng của bọn họ cùng người của Khiếu Nhiên trại, chỉ cần một chút sai lầm cũng trở thành đại họa.

Cách một tầng sương khói lượn lờ, Yến Khiếu không gật đầu cũng không lắc đầu, duy chỉ thấy một đôi mắt lóe ra tinh quang. Không biết nhớ ra cái gì, trên mặt hắn thoáng hiện ra vài phần tiểu ý: “Y đến Bình Châu chính là vì một ngày nào đó có thể nở mày nở mặt trở lại kinh thành. Chuyện của chúng ta đối với y mới có lợi.”

Cho nên, vũng nước đục này Lạc Vân Phóng nhất định sẽ bước vào. Chung Việt rời thành chính là minh chứng tốt nhất.

Linh Châu cùng Thanh Châu cục diện hỗn loạn, phải chuẩn bị chu toàn mới có thể động thủ. Vốn cứ tưởng rằng, ít nhất phải chờ đến đầu xuân năm sau, không nghĩ tới, Lạc Vân Phóng vội vàng hơn hẳn nghĩ. Điều này rất có ý vị, bất quá mới chỉ hơn hai tháng, vị tân nhậm đốc quân chưa trải đời này đã đem nha môn Bình Châu phủ từ trên xuống dưới nắm giữ chặt chẽ. Gặp chuyện lãnh tĩnh, làm việc sắc bén, xử sự quả quyết, không hổ là đệ nhất nhân trong số người trẻ tuổi của Lạc gia.

Bộ dạng của y rất đẹp, đây chính là điểm thuận lợi, làm việc gì cũng đều dễ dàng hơn một nửa so với người khác. Thế đạo này vừa thật bi thức vừa rất vô tình nha....

“Lạc Vân Phóng người này, không phải là vật trong ao.” Tam đương gia luôn cùng đám Yến Phỉ nói chuyện đột nhiên ngắt lời. Tam đương gia họ Lâu, thích ăn mặc theo kiểu văn sĩ, toàn thân trường sam vải mỏng, đầu đội khăn văn sĩ màu xanh, tay cầm chiếc quạt lông trắng, khi nói chuyện ngữ điệu nhu nhuyến ôn nhuận, cử chỉ thanh tao lịch sự, giống như tiên sinh dạy học văn đàm phong khinh trong học đường. Diệp Đẩu Thiên khi còn tại thế, phàm là việc gì khó giải quyết, đều cùng hắn thương lượng. Từ khi Yến Khiếu tiếp nhận Khiếu Nhiên trại, từ trên xuống dưới đều tôn hắn một tiếng Lâu tiên sinh.

“Anh hùng sở kiến lược đồng (có cùng cái nhìn), ta thích cùng Lâu tiên sinh nói chuyện.” Vừa nghe có người khen Lạc Vân Phóng, Yến Đại đương gia vui tươi hơn hớn nhếch miệng khoe, “Không phải ta khoe khoang, tài năng của y...”

Tam đương gia chậm rãi thông thả phe phẩy quạt: “Sự tình trọng đại, cần chậm rãi tính toán. Làm việc cẩn trọng, với chúng ta có lợi mà không hại.”

“Lời này rất đúng.” Điền sư gia liên tục gật đầu, gõ gõ tẩu thuốc, lại gọi thêm một thùng nước lạnh, “Đừng lại giống như lần trước, vội vàng không rõ ràng, cho kẻ khác hưởng lợi.”

Nửa phần thu hoạch a, Dạ Kiêu, Thương Lang... bảy tám phần trại, nửa phần toàn bộ gia sản! Không nhìn thấy đại môn ngoài kia bị xe công thành đánh vỡ, đến bây giờ vẫn còn là một lỗ hổng trống trải sao? Đó là bộ mặt của Khiếu Nhiên trại nhà lão a! Trên mặt nhà ai mà chẳng lộ ra dáng vẻ hành tẩu giang hồ? Lần này phá đại môn, chiêu đãi các vị lục lâm đồng đạo, coi được sao? Có ý nghĩa sao? Bộ mặt Khiếu Nhiên trại có còn muốn hay không đây?

“Lão Điền, Điền lão, Điền sư gia của ta. Lão an tâm, ta có chừng mực.” Trấn an mà vỗ vỗ lưng lão, Yến Khiếu đứng dậy, khoanh tay đi về phía chủ vị, “Lão không tin người khác, chẳng lẽ cũng không tin ta?”

“Yến đương gia, lão hoàn toàn tin người.” Ngày ấy trong phòng khách của Đốc quân phủ, Lạc Vân Phóng lưng thẳng tắp, tư thế ngồi đoan chính, đáp trả không một tia chần chờ.

Lúc đó hai người ngồi đối diện nhau, hương hoa sơn chi ngoài cửa sổ ngọt nị cùng tiếng gió xào xạc, bốn mắt nhìn nhau, hẳn không lùi, y không nhân nhượng, gương mặt nhất tề đoan túc, tùy ý tầm mắt va chạm đan chéo lại dây dưa. Thời gian ngưng lại, yên tĩnh đến có thể nghe tiếng cây kim rơi xuống đất. Một lúc lâu sau, Yến Khiếu nở một nụ cười, nhưng ý cười lại không tới đáy mắt. Hắn trầm giọng đặt câu hỏi: “Ngày đó hai nhà chúng ta liên thủ, Lạc đại nhân thật ra có tâm tư muốn một mẻ diệt sạch Khiếu Nhiên trại của ta đi?”

Như là không ngờ được hắn sẽ hỏi như vậy, Lạc Vân Phóng thật sâu nhìn hắn, đuôi lông mày khẽ nhếch, đáy mắt vẫn là băng lạnh không thể phá vỡ: “Yến đương gia cũng không phải là “Cơ duyên xảo hợp” bắt đi xá đệ sao?”

Ta tính kế người, người cũng từ đầu tới cuối đề phòng ta. Người không tin ta, ta cũng chưa từng tin người. Hai nhà cũng không phải kẻ địch, ai cũng đừng khóc ai đáng thương. Chuyện sau này, ta cười lừa xem hát, từng bước một chờ xem.

“Nếu bàn về hợp tác, trước mắt y là người tốt nhất.” Thấy Điền sư gia muốn nói lại thôi, Yến Khiếu vỗ vỗ bàn tay, từng câu từng chữ thông thả nói, “Chúng ta không có nhiều thời gian.”

Một phòng vắng lặng, chỉ có âm thanh của tiếng nói còn lượn lờ, trầm thấp xoay quanh uốn khúc. Chư vị đương gia thân thể chấn động, vẻ lưỡi nhác động trên mặt phút chốc tan thành mây khói, về mặt lúc này

đều chuyển sang nghiêm túc.

Điền sư gia cầm tẩu thuốc hút mạnh một hơi: “Người là Đại đương gia, chúng ta nghe theo người.”

Yến Khiếu vừa lòng gật đầu, vuốt cằm như có điều suy nghĩ: “Bất quá, nếu như y có thể tin ta, vậy càng tốt.”

Người Lạc gia gà mẹ bảo vệ gà con, chỉ tin người nhà.

“Vậy liền trở thành người Lạc gia đi.”

Thanh âm cúi đầu tự nói này chỉ có mấy người ngồi trước mới nghe được rõ ràng. Quạt lông phe phẩy trong tay Tam đương gia dừng một chút, đột nhiên nghiêng đầu nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài. Nhị đương gia chớp chớp mắt, ngốc hồ hồ chờ nghe câu kế tiếp. Điền sư gia trong lòng xẹt qua một cơn gió lạnh, mơ hồ có dự cảm không tốt.

Ngày hôm ấy, sau giờ ngo, gió lạnh run, trời âm u, mặt trời ảm đạm.

Khiếu Nhiên trại từ lão già cho tới trẻ nhỏ, từ trên xuống dưới, phàm là ai đi ngang qua trước cửa phòng nghị sự đều có thể nhìn thấy Đại đương gia của bọn họ khôi ngô vĩ ngạn, tự xưng anh tuấn bất phàm, ngồi ở chủ vị xoa xoa tay, nhũu mày trầm tư: “Làm thế nào để thành người Lạc gia đây?”

“Đáng tiếc a, nương nương trong cung kia là Đường tỷ của y, họ hàng của y ngay cả một cô nương cũng không có. Vân Lan thì, trông cũng rất khá, nhưng tuổi quá nhỏ, không hạ thủ được...”

“Yến Phi đối với nữ nhân rất có năng lực, không biết với nam nhân thì thế nào? Nói như thế nào cũng là các huynh đệ một đường đi theo mình, không được. Vẫn là tìm người khác đi.”

Nghĩ lại nghĩ, cuối cùng đơn giản dứt khoát kéo ra vạt áo, trái nhìn phải nhìn, đối với bộ ngực trần trụi của mình nhũu mày cười nhạt: “Châm ngôn nói, cầu người không bằng cầu mình. Chắc chắn, diện mạo này của ta, dáng người này, cơ bắp này, eo tốt chân tốt thân càng tốt, tuyệt!!”

Cô nương có khuôn mặt tròn tròn đang quét dọn ngoài phòng nghị sự nhin không được giạt mình một cái, chấn động ngã xuống đất nổi da gà.

Hoàng hôn tây sơn, mây tía như khói.

“Phật nói, ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục.” Đại đương gia ngẩng đầu bước ra xuất hiện trước mặt mọi người, hai mắt như lửa, thần sắc ngưng trọng.

Từng chữ từng lời, nặng tựa ngàn cân. Hắc khí khải nghiễm nhiên, hắc nói năng khí phách, hắc đội trời đạp đất, trông về phía trước không thấy người xưa, nhìn lại phía sau không thấy kẻ mới đến, như máu tàn dương trong gió tây đơn độc, buồn bã bi thương cơ khổ ai thán: “Người giang hồ hành sự trọng nhất một chữ ‘Nghĩa’, Yến Khiếu ta không thể vì bản thân mà bán huynh đệ của mình. Cho nên, vẫn là ta đi đi.”

Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề bất phục phản. (Gió tiêu diêu, sông Dịch lạnh cảm. Tráng sĩ một đi không trở về)

Yến Đại đương gia không tiếc thân mình, thề sẽ đem Lạc đốc quân áp dưới thân! Câu dẫn, tấn công, đẩy ngã, Yến lão Nhị nói, với chuyện như vậy, nam nữ đều giống nhau, nắm cái tay nhỏ bé, hôn cái miệng nhỏ nhắn, rồi mò mò sờ xuống đùi.

Cái gọi là xả thân vì nghĩa, cái gọi là đại nghĩa lăng nhiên, cái gọi là vút đầu lâu vậy nhiệt huyết. Quả nhiên nghiêm nghị bất khuất, quả nhiên dũng cảm đại khí, quả nhiên trung nghĩa vô song. Chỉ cần xem nhẹ một chút thần thái phi dương trên đuôi lông mày kia, chỉ cần không nhìn trên khóe mắt kia một tia không thể chờ được, chỉ cần không chú ý trên khóe môi kia một chút phần khởi kích động “Lão tử thật ra rất mong chờ cơ hội này”, thì hết thấy vẫn là dạt dào tình cảm, kích động tứ phía, thực khích lệ nhân tâm, thực tốt đẹp.

Có người cúi đầu che mặt, có người mờ mịt nhìn chung quanh, có người ghen hòng nhìn trần trời ———— đằng trước nói vô nghĩa nhiều như vậy, không phải ngài muốn nói chính là một câu cuối cùng này sao?

Kịp phản ứng trước tiên chính là Điền sư gia. Tiểu lão đạo trừng mắt, râu mép run rẩy, nhảy dựng lên, cầm tẩu thuốc đập thật mạnh vào đầu của hắn: “Ta biết ngươi có tâm tư này mà!”

## 6. Chương 6

Mà bên kia, trong Đốc quân phủ cũng có người đang tỉ mỉ tính kế.

Chiếm phần lớn thư phòng là một hàng dài ô cửa sổ chạm trổ hoa văn tinh tế được bài trí trên bức tường đối diện hoa viên, ngoài cửa sổ cây phong lá đỏ, cây tùng rợp vàng, cây bách xanh tươi, ở nơi xa cuối trời, ánh tà dương như ráng chiều rực rỡ mỹ lệ.

Hai tay nắm cơm nhỏ cầm quyển sách, rung đùi đắc ý lớn tiếng đọc bài: “Táp táp tây phong mãn viện tái, nhị hàn hương lãnh điệp nan lai. Tha niên ngã nhược vi thanh đế, báo dữ đào hoa nhất xử khai.” () Âm thanh hài đồng thanh thúy, át cả tiếng ve mùa thu kêu râm ran ngoài cửa.

() Áo ào gió tây trong vườn trồng hoa cúc, nhị tàn hương lạnh bướm khó bay qua. Năm tới nếu ta làm chúa xuân, sẽ truyền cho hoa đào nở ở đây cùng một chỗ. (Bài thơ Đề cúc hoa — Hoàng Sào)

Lạc Vân Phóng vận một bộ trường sam rộng ở nhà, ngựa người ngã vào chiếc ghế bằng gỗ tử đàn rộng lớn, hai mắt nhắm chặt, như ngủ như không. Cùng với âm thanh ngâm nga lên xuống, đầu ngón tay trên tay vịn màu đen tím hơi hơi chuyển động. Ngón tay thon dài trên giá cụ tối màu càng trở nên nổi bật, trắng nõn như ngọc.

Hạ Minh khom người đứng cạnh thư trác, nín thở ngưng thần, khuôn mặt cúi xuống thật thấp. Cho dù một đường đi theo Lạc Vân Phóng từ kinh thành đến Lạc Nhạn xa xôi hoang vắng này, lại thêm có quan hệ huyết thống, trong mắt chúng quan lại ở Bình Châu và người ngoài, gã sớm đã là tâm phúc của Lạc Vân Phóng. Nhưng chỉ có bản thân gã rõ ràng, trước mắt vị biểu huynh ít lời lãnh đạm này, trong lòng gã vẫn luôn lo sợ bờ ngõ như lúc ban đầu gặp nhau, không chút nào dám ngẩng đầu cùng y đối diện.

Cho dù tập võ nhiều năm, hai tay y sớm đã bị cung đao trường kiếm tạo thành những vết chai mỏng, gia tộc quyền thế phú quý vẫn có thể dùng cấm y ngọc thực nuôi dưỡng con cháu trong nhà thành người có dung mạo chi lan (), toàn thân không nhiễm một hạt bụi trần. Con cháu gia đình bần hàn tầm thường như gã, ngày qua ngày hứng chịu mưa tuyết giá sương lao động vất vả, lòng bàn tay sớm đã bị dày vò đến huyết nhục mơ hồ, cho đến khi da mười ngón tay bị nứt, thô ráp như vỏ cây già chết héo bên đường núi.

() cỏ chi và cỏ lan, dùng để chỉ người cao quý.

Con trưởng của chính thất và con cháu bần hàn khác nhau như trời và đất.

Chỉ bởi vì xuất thân bất đồng, liền là mây bùn phân cách, bất công xiết bao.

“Tiếp tục.”

Ngón tay đang chuyển động đột nhiên hạ xuống, Hạ Minh ngẩn ra, chột dạ hãi hoàn hồn. Tầm mắt không còn dám lưu lại, vội vàng cúi xuống nhìn mũi giày của mình.

Mười ngón tay Lạc Vân Lan cầm quyển sách càng chặt hơn, cẩn thận nuốt nước miếng một cái, âm điệu run run: “Phong hỏa thành tây bách xích lâu, hoàng hôn độc thượng hải phong thu...”

“Đổi bài khác.”

“.....” Lạc đốc quân không thích xem hí kịch, thế là kéo đệ đệ vào thư phòng đọc thơ cổ. Khuôn mặt mập tròn trắng nõn bởi vì hồi hộp mà nổi lên hai vạt đỏ ửng, trên trán thấm một tầng mồ hôi. Thật nhanh giương mắt lên nhìn hai mắt nhắm nghiền như trước của huynh trưởng, Lạc tiểu công tử lại rụt rè mở miệng, “Thanh hải trường vân ám tuyết sơn, cô thành diêu vọng ngọc môn quan. Hoàng sa bách chiến xuyên kim giáp, bất phá lâu lan chung bất hoàn.” ()

()Thanh Hải dải mây dài bao phủ núi tuyết, thành lũy chơ vơ thấy xa xa là Ngọc Môn quan. Đánh hàng trăm trận trên sa mạc cát vàng này, mòn cả áo giáp, chưa dẹp tan giặc Lâu Lan thì chưa về. (Tồng quân hành (bài thứ tư) – tác giả Vương Xương Linh)

Một bài kết thúc, mới dám ngẩng đầu, đôi mắt tròn trịa đầy chờ mong nhìn về phía sau bàn học.

Lạc Vân Phóng khẽ giật giật cằm, lại không để ý tới mong đợi của nó, đầu ngón tay dừng trên tay vịn gỗ nhẹ hai cái: “Bên phía Khiếu Nhiên trại, nghe được cái gì?”

Hạ Minh khom thắt lưng xuống thấp hơn, tầm mắt từ mũi giày nhìn về phía mặt bàn lớn rộng rãi, khó khăn chạm đến cái cằm tuyết trắng thon gầy của y mới dừng lại: “Giống như lúc đầu đã thám thính, tìm không ra chỗ kỳ lạ.”

Đại đương gia Yến Khiếu là do Diệp Đẩu Thiên nhật được. Bởi vì không phải thân sinh, cho nên cũng không quá hà khắc. Lúc nhỏ như dã hầu tử trên núi dưới núi nơi nơi chạy trốn, cả ngày dẫn đám hùng hài tử không có việc gì đi trộm cắp đánh nhau nháo loạn. Chuyện phiến lòng như hái nhà phía đông một quả dưa trộm của nhà tây hai quả táo không ít. Có thể nói đầu óc hần linh hoạt, sau lưng lại có Diệp Đẩu Thiên làm chỗ dựa, trong thành Lạc Nhạn không có ai không biết hần. Hiện tại phố lớn ngõ nhỏ chỉ cần tùy tay tìm một đứa trên mấy tuổi hỏi một tiếng, nhắc tới tiểu tử Yến gia trên núi Long Ngâm, mỗi đứa đều là thao thao bất tuyệt, há mồm chính là một câu “Hỗn tiểu tử họ Yến”.

Lạc Vân Phóng mở mắt ra hỏi: “Là khen hay là mắng hần?”

Hạ Minh nhấp nhấp miệng, ngữ khí chậm chạp: “Hần là.... Là khen.”

Mặc dù là sơn phỉ, nhưng trong lòng dân chúng, Khiếu Nhiên trại lại có danh vọng cực cao. Cướp của người giàu chia cho người nghèo, diệt gian trừ ác, hành hiệp trượng nghĩa, người kể chuyện mỗi khi nhắc đến những chuyện giang hồ hào hiệp này, đều gọi bọn họ là hiệp phỉ. Hàng năm vào đêm trừ tịch, có người bao hết tửu lầu tốt nhất ở trong thành, mời quan quã (những người goá chồng hoặc vợ) bàn hàn yếu ớt trong thành đến ăn cơm, hàng năm như thế, không sót một lần. Tuy rằng người đó chưa từng lộ diện, nhưng trong thành người người đều một mực khẳng định đó là Khiếu Nhiên trại —— có phú hộ còn thấy trong sổ bạc đặt tiệc rượu, nhận ra nén bạc nhà mình từng bị Khiếu Nhiên trại cướp đi.

“Ồ... Đây xem như là nghĩa tặc?” Lạc Vân Phóng nghe xong hừ nhẹ. Kẻ cướp cũng có cái đạo của kẻ làm cướp, xưa nay làm tặc cũng chia ra làm ba bảy loại, vào nhà cướp của khi nam đoạt nữ đã là mạt lưu (hết trào lưu), có chút lòng liền đặt ra quy tắc cái gì mà không ức hiếp phụ nhân và hài tử không ăn trộm của kẻ yếu, lại nhìn lên trên một chút liền để lộ ra mưu đồ càng lớn, uy thế, danh vọng, tôn vinh... Thậm chí.. Lòng dân. Hướng đến lòng dân, đến thiên đạo, kẻ sách để vương chẳng qua là như thế, “Yến Khiếu này...”

Hạ Minh cúi đầu chờ câu kế tiếp, lại chậm chạp không thấy y mở miệng. Một lúc lâu, Lạc Vân Phóng lần thứ hai nhắm mắt lại, khóe môi thoáng nhếch lên lại trở về vị trí ban đầu: “Nói về những người khác.”

“Vâng.”

Bạch chỉ phiến (quạt giấy trắng) Diên sư gia, tục gia tính danh gọi là Diên Huyền, tự xưng trước kia ở kinh thành xuất gia làm đạo nhân, sau lại ở kinh thành gốc không nổi nữa, liền một đường lên phía bắc kiếm ăn. Cuối cùng lại đi tới Bình Châu. Lúc đầu còn từng ở đầu phố mở quán làm thầy bói tính số mệnh cho người, mười quả mười lần không đúng, một ngày danh chấn Tây Bắc. Diệp Đẩu Thiên nghe thấy việc lạ, ban ngày ban mặt trước mắt bao người mang người xuống bắt lão lên núi. Sau xuất hiện tin đồn rằng, Diệp Đẩu Thiên mỗi khi có đại sự đều thích tìm lão tính một quẻ, sau đó mọi việc cứ ẩn theo ngược lại với quẻ của lão, nhất định sẽ không sai. Năm này tháng nọ, lão cư nhiên hồ đồ trở thành đương gia sư gia Khiếu Nhiên trại.

“Ở kinh thành xuất gia?” Đầu ngón tay như có như không điểm điểm mặt bàn, Lạc Vân Phóng như có điều suy nghĩ, “Biết đạo quán nào không?”

“Cái này... Còn chưa có... Trong kinh thành, chúng ta hiện giờ...”

“Đi tra rõ ràng.”

“Vâng.”

Không nói tiếp, Lạc Vân Phóng như trước một bộ biếng nhác thanh thản chộp mắt. Hạ Minh liếm liếm môi khô, cúi đầu tiếp tục hỏi bầm: “Nhị đương gia Yến Phi là huynh đệ kết nghĩa của Yến Khiếu, tuổi không lớn, song võ công rất tốt, tại Khiếu Nhiên trại võ công của hắn đứng nhất. Hắn... năm đó là do Yến Khiếu mang theo cùng nhau lên núi.”

“A?”

Không đợi Lạc Vân Phóng đặt câu hỏi, Hạ Minh thẳng đáp: “Nghe nói, trước kia là chủ tót.”

Yến đại đương gia cao lớn, thô kệch, nói không lựa lời, đã từng là tiểu thiếu gia được phú hộ nâng trong lòng bàn tay cẩn thận che chở. Không may cùng người nhà thất lạc, lưu lạc đến Tây Bắc. Hạ Minh không tự chủ được đưa mắt nhìn về mặt ngậy thơ của Vân Lan bên cạnh, tưởng tượng Yến Đại đương gia lúc nhỏ như nắm cơm trắng.... Nhất định cũng thích cười thích nháo thích làm nũng, vận một bộ cẩm y sáng màu điểm lệ thêu hình chó con giương mắt lăm tú cầu, đeo mặt nạ ch ( ) khảm dạ minh châu đỏ thắm.

( ) đồ vật đeo trên trán.

Khuôn mặt bạch ngọc nhỏ nhắn, miệng cử ầu màu hồng, hai mắt như nước sơn, đôi chân củ cải. Vừa xoa thắt lưng vừa ngửa đầu, thanh âm non nớt cất tiếng dạy bảo: “Không cần ghen tị với gia, gia tốt các người tu tám đời cũng không bì được. Thắt lưng tốt chân tốt thận càng tốt, khí lớn sức bền.”

Toàn thân giật mình một cái, cảnh tượng này không đúng cho lắm, Hạ Minh không dám nghĩ nữa.

“Yến Khiếu...” Đầu ngón tay Lạc Vân Phóng ở trên mặt bàn gỗ càn nhanh, tựa như trần trở truy tìm lại tựa như suy tính cái gì. Y nghiêng đầu, hai mắt sâu thẳm đen như mực thẳng tắp nhìn về phía Hạ Minh, mở miệng muốn nói, bỗng nhiên con ngươi chột lóe, lại miễn cưỡng ngừng lại. Chỉ phất tay nói, “Đi xuống đi. Vân Lan, đệ cũng xuống đi.”

Nghẹn khí đứng ở một bên hồi lâu, nắm cơm nhỏ rớt cuộc thở phào một hơi, đoan đoan chính chính hành lễ, một chân vừa bước ra khỏi cửa, không thể chờ đợi mà chạy nhanh về hướng hoa viên.

Hạ Minh từ đầu đến cuối chưa từng ngắt đầu, dư quang khéo mắt còn lưu lại rõ ràng về mặt Lạc Vân Phóng vừa mới muốn nói lại thôi lúc này. A, cái gì biểu đệ, cái gì tâm phúc, trong lòng Lạc Vân Phóng, người có thể tin tưởng nhất ngoài Lạc Vân Lan cũng chỉ có một Chung Việt.

Tay nắm chặt thành quyền cẩn thận để sau lưng, Hạ Minh chậm rãi nâng mặt lên, vẫn là bộ dáng ôn hòa thân thiết: “Dạ. Biểu huynh cũng sớm nghỉ ngơi.”

Qua vài ngày, có người đặt trước cửa đốc quân phủ hai giỏ dưa hấu. Từng trái da xanh như ngọc, đầu cuống dưa còn lộ ra sắc xanh tươi mới. Ngay cả người qua đường không hiểu cũng đều nhìn ra được, đây là dưa mới hái xuống vào sáng sớm, mặt trời chưa nhô lên đã vội vàng đưa tới.

Trong giỏ còn kèm theo một tấm danh thiếp, một không viết thân thể gia đình, hai không báo họ gì tên ai, chỉ rỗng bay phượng múa một chữ “Yến”, bút pháp cứng cáp, khí khái vạn phần, ung dung như nét chữ thêu trên chiến kỳ, cách xa mười dặm đều có thể nghe thấy một dòng cuồng bá mãnh liệt bốn phía.

Dưa Bình Châu mềm mại, nam tử trưởng thành hơi dùng sức một chút là có thể làm vỡ vỏ dưa. Hai giỏ dưa hấu được cẩn cẩn thận thận từ ngoài cửa mang vào, bước qua cánh cửa cũng tốn một phen công phu, hết hô “Nhẹ một chút”, đến la hét “Nâng chậm một chút”, lại gào to “Cẩn thận đừng để vỡ”, ồn ào ồn ào, tiếng huyền não hỗn tạp, không nói hậu viện Đốc quân phủ, người ở cách ba con phố cũng đều biết —— Khiếu Nhiên trại Yến Đại đương gia mang hai giỏ dưa lớn đến cho Lạc đốc quân!

Trong nha môn Đốc quân, Lạc Vân Phóng vận một thân quan bào đỏ thắm rũ mắt xem quân báo, ngay cả mắt cũng không nháy một cái: “Vứt đi.”

Hạ Minh là một người dễ mềm lòng, cau mày suy nghĩ, rồi rầm nửa ngày, rốt cuộc dạn dò thủ hạ: “Đưa tay không đánh kẻ tươi cười. Chúng ta uyển chuyển chút đi.”

Vì thế trước cửa Đốc quân phủ mở một thiện đường, người ta bán cháo, nhà gã bố thí dưa hấu. Tin tức trong thành Lạc Nhạn truyền đi so với gió còn nhanh hơn, chỉ trong nửa ngày, người người tấp nập đến xem chuyện lạ.

Lạc Vân Lan dẫn vài bạn học trong học đường cùng nhau chơi đùa, vòng qua vòng lại xoay quanh sắp xếp ba hàng trước cửa nhà mình

Đến chàng vạng Lạc Vân Phóng hồi phủ, thưởng cho nó một gậy cùng chép phạt ba trăm trang chữ. Hạ Minh bị phạt ba tháng tiền tiêu vật.

Lại qua vài ngày, trước cửa Đốc quân phủ đặt một giỏ táo to. Quả lần trước bình thường, lần này cũng bình thường, cây táo trong sân các nhà kết trái đều là một loại giống nhau như vậy. Rửa cũng thật cẩn thận, trên vỏ ướt sũng vẫn còn treo bọt nước.

Điều bộ mộc mạc lại lộ ra thân thiết, tựa như người bình thường sáng sớm thức dậy thấy trời đẹp, hái mấy quả táo mới trong viện nhà mình, bỏ vào cái giỏ thường dùng trong nhà, đem mời hàng xóm nếm thử trái cây tươi.

Lâu ngày tình cảm sâu đậm, trong lòng không còn khúc mắc, lễ nhẹ tình nghĩa nặng, thân thiết giống như bạn thân.

Trên giỏ trúc có phủ vải bông lam sắc, như trước một tấm danh thiếp tuyết trắng, một chữ “Yến” kim câu thiết hoa viết đến nhẹ nhàng khoan khoái tràn trề.

Hạ Minh không còn dám tự chủ trương, hai tay cầm danh thiếp một đường giục ngựa chạy đi tìm Lạc Vân Phóng.

Lạc đốc quân đang ở đại doanh ngoại ô thao luyện binh mã, nghe xong hồi báo, mắt phong cũng không liếc qua một cái: “Vứt.”

Tại kinh thành, trong Lạc gia phủ trạch, cũng có một cây táo to. Con cháu Lạc gia khi còn bé thường chơi đùa dưới tàng cây, đợi lớn hơn chút, liền trèo lên cây giờ gây trúc hái táo ăn....

Tinh kỳ (cờ) phần phạt, vó ngựa thanh thanh, đáng thương cho nét chữ tốt, chỉ chốc lát sau đã nằm im trong hoàng thổ không thể tìm thấy.

Khiếu Nhiên trại hai lần động tĩnh một lớn một nhỏ, một mực không tránh được ánh mắt sáng như tuyết của dân chúng thành Lạc Nhạn. Tữu quán trong ngõ trà quán bên đường, người người châu đầu ghé tai tụ lại đàm luận: “Không biết lần tới Yến Đại đường gia muốn làm cái gì?”

Kỵ binh man tộc không đến, sơn phỉ ngoài thành bị tiêu diệt chỉ còn dư lại một nhà Khiếu Nhiên trại, dân chúng thành Lạc Nhạn từng chịu đủ khổ cực chiến loạn giờ đây trải qua những ngày thái bình, không hiểu sao cảm thấy, nhân sinh thật đúng tịch tịch như tuyết a tịch tịch...

Sau đó, Yến Khiếu hấn, không có động tĩnh.

Qua nhiều ngày, trước cửa Đốc quân phủ sạch sẽ đến ngay cả một mảnh giấy vụn cũng không có.

Mỗi ngày sáng sớm mở ra đại môn, nhìn ngoài cửa một đôi mắt thất vọng hoặc né tránh hoặc trực diện, Hạ quân sự thở dài.

## 7. Chương 7

Đảo mắt trắng khuyết đảo mắt trắng tròn.

Yến Khiếu chậm chạp không thấy động tĩnh. Tâm tư muốn xem náo nhiệt của dân chúng trong thành dừng lại, dần dần tản ra, dẹp đường hồi phủ. Trong ngoài đốc quân phủ thái bình hòa nhạc yên vui.

Lạc Vân Phóng như trước bận rộn quân vụ đi sớm về trễ, khóe môi ngưng sương, đáy mắt kết băng, bộ dáng lãnh ngạo, không thấy nửa phần dao động. Hạ Minh như trút được gánh nặng, dần già trẻ trong nhà mặt hướng về phía đông, sáng sớm thắp một nén nhang thành kính lễ bái: Bỏ Tát khai nhân, vô lượng thiên tôn. Buổi chiều lại ba lần dập đầu thì thảo cầu khẩn: thiên sư phù hộ a, A di đà phạt.

Trên núi Long Ngâm, Yến Khiếu cùng Điền sư gia ngồi đối diện nhau, mặt nhăn mày nhíu tập trung suy nghĩ, hai mắt không chớp nhìn Tam đương gia ở một đầu khác của chiếc bàn vuông. “Ba ba” thanh âm hạt châu trên bàn tính vang lên không dứt, dầu trong ngọn đèn đã muốn thấy đáy, ngọn lửa vụt sáng vụt sáng giãy dụa, chiếu đến Tam đương gia đang cúi đầu kiểm kê sổ sách, khuôn mặt lúc sáng lúc tối, càng tăng thêm không khí nghiêm túc trong ngôi nhà nhỏ.

Ngọn đèn “tách tách” bùng lên một đốm lửa, hạt châu trên bàn tính vừa vặn gạt một lần cuối, Tam đương gia chấp bút chậm rãi trên sổ sách hạ xuống một nét cuối cùng.

“Thế nào?” Điền sư gia ngó đầu qua, không thể chờ đợi được đặt câu hỏi.

“So với trước tốt hơn không ít.” Lâu tiên sinh buông bút xuống, nhấp một ngụm trà, thật dài phun ra một hơi. Thiên hạ phong vân biến ảo, hoàng đế mỗi ngày trôi qua không tốt, những người bên dưới cũng không có thứ tốt để ăn. Hai năm nay thời cuộc hỗn loạn, Tây Bắc không yên ổn, lục lâm các nơi đều là trướng chọi đá. Cũng may lúc trước Khiếu Nhiên trại cùng Lạc Vân Phóng hợp tác, tiêu diệt các phi trại khác xung quanh thành Lạc Nhạn, lần vẽ vang này thu hoạch không ít, món hời thu được đủ thỏa mãn khỏi phải nói, “Nếu tính đến chuyện sau này, thì bao nhiêu đây cũng chỉ là như muối bỏ biển. Không quản là người, tiền, vật, hay là ngựa, lương thảo, thiết khí, đều xa xa không đủ. Một khi... còn có tổn hao...”

Nói cho cùng vẫn là hai chữ —— không tiền.

Điền sư gia trở lại chỗ ngồi, buồn bực mà vui đầu hút thuốc, mắt nhỏ đục ngầu nhìn Yến Khiếu lại nhìn Tam đương gia: “Nghĩ nghĩ biện pháp?”

Tam đương gia cười khổ: “Lương thảo đối với triều đình mà nói đều là chuyện lớn. Quốc khố trống không, chuyện đại doanh chạy đến biên cương cạn lương thực nghèo rớt mồng tơi từ trước đã xảy ra không ít.”

“Triều đình còn như thế, huống chi chúng ta một đám sơn phỉ thảo khấu.” Quay đầu nhìn phản gương mặt ẩn trong bóng tối của Yến Khiếu, Tam đương gia ngữ khí trầm xuống: “Việc này chỉ dựa vào chúng ta sợ là không được. Ít nhân lực là thứ nhất, còn kém yêu cầu quá xa. Nhưng nhiều hơn nữa sẽ gây chú ý. Kêu gọi nhau tập hợp núi rừng, kết đảng thành đàn, không khéo thì thành tội lớn mưu phản, chúng ta đảm đương không nổi. Tốt nhất vẫn là lấy danh nghĩa quan quân, người của chúng ta trà trộn trong đó, chậm rãi tính toán, như vậy mới có thể tìm được đường sống.”

“Hợp tác với quan phủ, nói cho cùng, chúng ta vẫn là đến lôi kéo Lạc Vân Phóng.” Yến Khiếu vẫn luôn trầm mặc lắng nghe bỗng gật gật đầu, thần sắc kiên nghị, “Việc này phải nắm chặt.”

Nếu không, chỉ sợ không kịp...

“Cũng không cần phải là y...” Điền sư gia yếu ớt ra tiếng, “Cố Trọng Cửu ở Ngô Châu, chúng ta cũng có thể phái người...” Người ta còn có một muội muội, mới hai mươi tuổi, còn chưa xuất giá. Cả Tây Bắc đều nói cô nương kia cao lớn vạm vỡ, vừa nhìn liền biết được nuôi dưỡng rất tốt.

Không đợi lão nói xong, Yến Khiếu đứng lên, mở ra cửa phòng đang đóng chặt, cất bước đi ra ngoài. Màn trời buông xuống, trăng lên ngày tàn, gió núi mát lạnh thổi tung sợi tóc. Hắn đưa tay hướng phòng trong lắc lắc, ngữ khí chắc chắn: “Lạc Vân Phóng là lựa chọn tốt nhất.”

Trung thu mười lăm tháng tám, dân gian Bình Châu có tập tục tặng bánh trung thu. Sáng sớm trước cửa Đốc quân phủ xếp một hàng dài, các nha môn cùng thân sĩ địa phương trong châu sôi nổi mượn vật đưa tình bày tỏ hiếu tâm. Từng cái từng cái thực hạp chạm trở hăng nga mạ vàng sơn xếp thành đồng như núi lấp biển, hai huynh đệ Lạc gia không cần ăn cơm, chỉ cần gặm hết bánh trung thu là có thể sống đến ngày mùng tám tháng chạp năm sau.

Trong lúc bận rộn ngập đầu, Hạ Minh không quên bớt thời giờ bám trên khung cửa nhìn lên, khách quý người đến người đi như mây, nhìn cách ăn mặc thì không có ai là từ núi Long Ngâm xuống. Triệt triệt để để thở phào một hơi, Phật tổ của ta Thiên gia của ta, Yến Khiếu xem như chịu yên tĩnh.

Vào đêm trong thành mở hội hoa đăng. Năm nay mùa màng bội thu, người man di ở phương Bắc ít đến một lần, nhà nhà ở Bình Châu ít đi một lần chịu tội. Phố lớn ngõ nhỏ giăng đèn kết hoa hân hoan vui mừng, luận thanh thế so với năm trước còn huyền ảo hơn vài phần.

Từ lúc đầu tháng, tri châu Bình Châu mập thắp liên ưỡn bụng lớn tự mình đến phủ mời Lạc đốc quân lên lầu ngắm hoa đăng. Lạc Vân Phóng trước sau như một mặt lạnh từ chối. Lão cũng không giận, cười tùm tùm khen: “Không hổ là xuất thân đại gia, tốt, thật tốt....”

Cả Bình Châu đều biết vị Lạc đốc quân này quá mức nghiêm túc quy luật, thức ngủ đúng giờ, ba bữa cơm đều độ. Khi nào rửa mặt khi nào dùng bữa khi nào tắt đèn, hết thấy đều chuẩn xác. Ngày thường trừ bỏ xử lý công vụ thì là chơi cờ tập võ đọc sách. Rõ ràng là điên đảo chúng sinh, cứ một mực thực hiện hết như người tu hành trả hết nợ khổ. Dần dà, ngay cả toàn bộ Đốc quân phủ cũng đều theo y mặt trời mọc thức dậy mặt trời lặn nghỉ ngơi, quy luật đến ngay cả hoà thượng trong miếu đều than thở không sánh bằng.

Ngày trăng rằm, chợ hoa đăng sáng như ban ngày. Cách một bức tường, Đốc quân phủ thối đèn tắt nến, lặng yên không tiếng động.

Trong tối tăm vắng lặng, một chút ánh nến mờ nhạt nhẹ nhàng lay động thỉnh thoảng xuyên qua cành lá, dọc theo đường mòn giữa núi giả quanh co từ từ chuyển động, cuối cùng dừng lại trước cửa phòng khách nơi Đốc quân thích dùng để đãi khách nhất.

Thiếu người chuyên tâm chăm sóc, hai gốc mẫu đơn được cưng chiều dưới bậc thềm triệt để chết héo. Một bóng người cao lớn ngồi chồm hổm trên mặt đất, bẻ xuống cành khô đã héo tàn, liên tục tiếc hận lắc đầu: “Một gốc cây năm trăm hai, hai gốc cây chính là một ngàn hai, cứ thế chết như vậy, ai ôi, thật là phí bạc nha....”

Như là sớm đã phát hiện người phía sau cầm đèn là ai, hần vồ vồ tay phủi những vụn cỏ nhỏ bám trên ngón tay, đứng dậy quay đầu lại, một hàm răng trắng dưới ánh trăng càng chói sáng như tuyết: “Người phải thương hương tiếc ngọc nha, Lạc đại nhân.”

“Yến đương gia.” Lạc Vân Phóng cầm đèn lảng lảng đứng ở trước mặt hần, ngọn lửa bị gió đêm thổi đến lúc lắc lắc, ánh trăng chiếu rọi thanh lãnh, gương mặt tinh xảo nói năng thận trọng càng có vẻ thanh nhã mà lại xa cách.

Lạc đại nhân không vui, Lạc đại nhân rất không vui.

Hơi hơi nâng cằm phối hợp với khóe mắt hẹp dài khê nhếch, khí khái không giận tự uy tựa như tôn giả trên đám mây cao nhất đang liếc nhìn con kiến tầm thường ngu xuẩn dưới chân. Y nhắc chân tiến lên một bước, tầm mắt như lưỡi dao lợi hại tưởng chừng ngay sau đó có thể biến ảo thành thực, thật sâu cắm vào trong tim người trước mắt: “Chung Việt thay đổi người trong phủ ba lần, không nghĩ tới còn có cá lọt lưới.”

Lạc đốc quân thích thanh tĩnh, không muốn có quá nhiều người ở gần hầu hạ. Hiện nay người hầu trong Đốc quân phủ, nhân số chỉ còn một nửa so với trước kia, mỗi người đều là Chung Việt cùng Hạ Minh tự mình xác nhận lựa chọn, gia thế trong sạch, chi tiết rõ ràng, trung thành tận tụy. Chỉ kém không ấn chữ “Lạc” lên trán mà bày tỏ thành kính nữa thôi.

Với vòng bảo vệ bền chắc như thép, theo lý thuyết ngay cả một con ruồi đều không thể lọt vào trong phủ Lạc đốc quân, Lạc Vân Phóng đúng giờ rửa mặt đúng giờ thoát y, đang muốn đúng giờ đi ngủ, lại phát hiện trên đầu giường không biết khi nào có người đặt một cái thực hạp. Khảm hình hăng nga trên cung trăng mạ vàng, chày dầm thuốc của thổ ngọc trắng mập, một vòng trăng sáng treo trên đám mây, hai cành quế ăm ăm toả hương. Cả đường cái thành Lạc Nhạn, quán điểm tâm mấy ngày nay đều thích dùng hình vẽ này khắc trên đồ dùng. Lạc đốc quân hôm nay ngồi ở công đường thu lễ vật, nhìn hăng nga lướt quyền rũ trên nắp hộp mà muốn nôn.

Mở nắp ra, chỉnh chỉnh tề tề hai ngăn bánh trung thu da xốp giòn, da bánh nướng đến khô vàng, cực kỳ xốp giòn, chạm vào tức thì liên vỡ ra. Bên trên có dấu ấn đỏ, một viết bánh đậu một viết mít táo, so với phong vị hào phóng khí phách của vùng Tây Bắc hoàn toàn khác biệt, mà là vẻ khéo léo tinh tế. Tiếp theo nhìn kỹ khối bánh nhỏ, thấy trong nhân bánh đậu còn trộn lẫn nhân hạt thông.

Lạc Vân Phóng sinh ra ở Giang Nam lớn lên cũng ở Giang Nam, khẩu vị từ nhỏ đã ưa ngọt như vậy.

Trong thực hạp vẫn như cũ có một tờ danh thiếp, một chữ “Yến” thật lớn, phóng túng đến có thể từ tờ giấy bay lên. Không giống trước đây, lúc này trên mặt trái của danh thiếp còn có xiêu xiêu vẹo vẹo một hàng

câu thơ đầy thương tâm: nguyệt thượng liễu sao đầu, nhân ước hoàng hôn phủ? (trăng trên đầu cành liễu, người hẹn hoàng hôn không?)

Thơ là thơ hay, hợp thời hợp cảnh. Chữ cũng độc đáo, mới vừa học viết chữ như Vân Lan so với hần còn viết ngay ngắn hơn. So với chữ “Yến” linh hoạt như muốn bay lên kia, quả thực là trên trời dưới đất. Nếu có người có thể lên núi Long Ngâm hỏi một câu, Điền sư gia nhất định sẽ hút một hơi thuốc, nuốt mây phun khói mà nói cho người biết, cái này là đúng rồi! Hần cũng chỉ biết mỗi một chữ kia! Không tin, người thử kêu hần viết toàn bộ tên của hần...

Sơ ảnh hoành tà thủy thanh thiển, ám hương phù động nguyệt hoàng hôn.

(Bóng thưa của hoa nằm ngang giữa làn nước trong ở nơi cạn, Hương thoảng của hoa làm lung lay bóng nguyệt lúc hoàng hôn. – Trích thơ “Trăng hoàng hôn” của Lâm Hoà Tĩnh)

Treo giữa bầu trời đêm xanh thẳm là trăng tròn tắn mát ra ánh sáng trắng bạc nhàn nhạt, hương thơm man mác lướt qua chóp mũi, cảnh quê điểm điểm những nụ hoa. Lạc đốc quân tại gia trạch nhà mình cũng ăn mặc cẩn thận tỉ mỉ, vạt áo dài đen như mực cùng đường thêu hoa văn mây trôi cuộn cuộn tối màu, vạt áo trên giao với cổ áo, tay áo rộng rủ xuống đầu gối, càng tôn lên khuôn mặt trắng như ngọc, dáng người như lan (hoa lan).

Hôm nay có thể đặt bánh trung thu trên giường của y, sau này không chừng còn có thể làm ra cái gì khác. Y một đôi con người đen như mực, sát khí toả ra bốn phía, tay phải nâng lên ngang thân, chạm nhẹ bên hông. Tua kiếm trên bội kiếm ngang hông cũng đồng dạng trầm như đêm tối.

Theo tua kiếm dong đưa, tầm mắt Yến Khiếu dừng lại trên ngón tay tuyết trắng của y. Tia sáng trong mắt khẽ động, lấy lòng mà tiến lên một bước, đối với gương mặt như trước băng lãnh không thấy tươi cười của y cười hỏi: “Bánh trung thu ăn ngon không?”

Lạc Vân Phóng là người cao ngạo, trừ bỏ Lạc Vân Lan cùng Chung Việt, ngày thường không để người khác đến gần. Đặt đồ lên chiếc giường hàng đêm y ngủ, không khác gì bất chợt lấy tay sờ vào người y. Nhìn y vẻ mặt âm trầm, Yến Khiếu nhe răng cười càng vui vẻ: “Là ta cố ý tìm người làm. Bọn họ nói, hai năm nay trong kinh một thời lưu hành trợn hạt thông vào nhân bánh đậu.”

“Yến đương gia hao tâm tổn trí rồi.” Nghiến răng nghiến lợi, Lạc Vân Phóng tựa như không hề chớp mắt theo dõi vẻ mặt của hần.

Đứng trước ánh nhìn uy nghiêm đáng sợ, nam nhân cười đến vô tội hồn nhiên chẳng những không hề lui bước, ngược lại còn cong khóe miệng lên rất cao, một đôi mắt hoa đào trong suốt như mặt hồ, phản chiếu ánh trăng sáng trong, lóe sáng làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Bóng đêm dần dần dày đặc, ngoài tường cao chợ hoa đang đang lúc náo nhiệt, thanh âm ồn ào hoan hô lướt qua đầu tường, ầm ầm truyền vào trong tai. Yến Khiếu thở dài nói: “Thành Lạc Nhạn đã thật lâu không náo nhiệt như thế.” Ánh mắt sâu thẳm, ý vị sâu xa. Những vì sao nhỏ không ngừng nhảy động trong con ngươi đảo đảo, quét tới quét lui trên khuôn mặt Lạc Vân Phóng. Bất luận Lạc đốc quân gật đầu khách sáo mà ứng một tiếng “Đúng vậy”, hay là lãnh đạm ngờ vực một câu “Phải không?”, Yến Đại đương gia da mặt dày đều có thể đánh rần tùy côn, thuận lý thành chương mà nói ra lời mời — chúng ta ra cửa nhìn xem.

Trăng treo trên đầu cành liễu, người hẹn sau hoàng hôn. Trong thơ viết như vậy. Người, hẹn, sau, hoàng hôn. Lâu tiên sinh nói, mấu chốt nhất là chữ “Hẹn”. Không phải tùy tiện tiện người nào, cũng có thể tùy tiện tiện hẹn. Đương nhiên, về sau hẹn có thể tùy tiện hay không phải dựa vào bản lĩnh. Yến Đại đương gia tự tin, chỉ bằng khuôn mặt này của ta, chân này, thắt lưng này, thận này....

Lâu tiên sinh tuyệt vọng mà cầm cây quạt lên che mặt, thôi thôi, người nghĩ tùy tiện như thế nào thì liền tùy tiện như thế đó đi....

Yến đương gia mỉm cười mà nhìn, Yến đương gia vui tươi hơn hờ mà chờ, Yến đương gia tràn ngập nhiệt huyết ý chí chiến đấu sôi hưng phấn khó nhịn.

Lạc Vân Phóng khí định thần nhàn, bước trên bậc thang: “Mời. Có việc vào phòng nói.”

Thắng bại chỉ tại một lời.

Yến Đại đương gia hành quân lặng lẽ.

“Ồ bên ngoài đi, đêm nay ánh trăng rất đẹp.” Nhìn y muốn xoay người, hần vội vàng vươn tay ngăn lại, ngón tay nắm lấy ống tay áo rộng lớn, kèm một tắc nữa là đầu ngón tay có thể chạm đến cổ tay dưới tay áo. Nam nhân cao cao đại đại hít sâu một hơi, mới thu hồi cợt nhả, ánh mắt sáng quắc, lời nói trầm thấp, tình ý kéo dài, ôn nhu uyển chuyển như có thể chảy nước, “Tùy tiện đi dạo là được rồi, nha?”

Đau đớn triền miên, ngũ khí nỉ non nhẹ phất, rất là động nhân tâm.

Lạc Vân Phóng đứng trên bậc thang, cúi đầu nhìn ống tay áo bị hần nắm lấy. Từ nhỏ đã chém giết ở chốn thảo莽 sơn lâm, hần một đại hán thô lỗ có đôi bàn tay rộng lớn thô ráp, trên ngón tay thương tích chất chồng, vết chai thật dày cứng rắn nhô ra càng làm tôn lên hoa văn tao nhã ung dung trên cổ tay áo của y, đối lập rõ ràng đến chói mắt. Lại ngẩng đầu chăm chú nhìn vào khuôn mặt của hần. Yến Khiếu vẫn đang tươi cười, khờ dại đơn thuần đến Lạc Vân Lan cũng không thấy nụ cười tươi vui xán lạn như vậy. Nhìn hần hai mắt cong xuống tựa như trăng non, đáy mắt nhu tình như nước, ẩn ẩn giấu vài phần chờ mong. Lúc này cảnh này người này, ngày tốt cảnh đẹp tình lang, lời cự tuyệt nghẹn ở cổ họng lúc này liền nói không nên lời.

Bốn mắt nhìn nhau, nhất thời lặng ngắt như tờ.

Lặng im hồi lâu, Lạc Vân Phóng lúc này mới gật nhẹ đến nỗi không thể nhận ra: “Được.”

“Ha ha...” Yến Đại đương gia cảm thấy mỹ mãn, cười không ngừng chỉ thấy rằng không thấy mắt. Vẫn nắm tay áo của y không tha, nghiêng người đi từng bước một dặt y bước xuống bậc thềm, “Vậy liền làm phiền.”

Lòng bàn tay nóng lên, ngón tay rục rịch, bụng ngón tay vờn về tú vờn (đường thêu hoa văn) tinh tế dần tiến lên trên, muốn thuận thế nắm lấy tay y.

Lần này Lạc đốc quân né tránh vô cùng nhanh nhẹn, ống tay áo vừa thu lại phất một cái, thuận lợi tránh thoát. Thân hình nhoáng lên một cái, chớp mắt lướt qua Yến Khiếu, khoanh tay đứng ở cuối đường mòn: “Yến đương gia mời.”

Yến Khiếu vươn tay muốn bắt lại thời cơ đã mất.

Tài nghệ không bằng người. Yến Đại đương gia là đại hào kiệt thức thời, sờ sờ cái mũi, giả vờ như không có việc gì đứng dậy đuổi kịp: “Lạc đại nhân công phu thật tốt.”

Một đường đi một đường nhìn, ánh trăng gợn sóng cây cỏ xanh xanh. Đốc quân phủ Yến Khiếu từng đến nhiều lần, đi dạo trong vườn so với Lạc Vân Phóng còn quen thuộc hơn. Phút chốc hai người sóng vai mà đi, Yến đương gia nhiệt tình chỉ đông vẽ tây nói chuyện, đối với cảnh trí trong đốc quân phủ rõ như lòng bàn tay: “Nơi đó, trước kia là nơi vợ thứ mười của tiền nhiệm đốc quân từng ở. Bà ta bộ dạng không ra làm sao, thông đồng với thị vệ trong phủ, bị tiền nhiệm đốc quân một đao làm thịt. Viện bên kia là nơi bà ta ở, nhìn xem, giấy niêm phong còn dán đó.”

“Ở đây, phu nhân của Nhâm đốc quân ở tại đây. Lão nương tính tình nóng nảy, bốn đại nha đầu bên người bị bà ta đánh chết ba, còn lại một người khóc kêu muốn xuất gia.”

“Tiểu đình trên núi giả kia người đi qua chưa? Lúc trước Nhâm đốc quân thích nhất ở đó đùa giỡn nha hoàn, hắc hắc, gã tiểu tư xinh đẹp một chút gã cũng không buông tha. Nếu đẹp như người...”

Lạc đốc quân bỗng nhiên trầm mặt, Yến Đại đương gia nhanh chóng cầm miệng, ngẩng đầu giả bộ nhìn ánh trăng, con người trong khóe mắt lén lút dò xét sắc mặt của y. Khen người xinh đẹp cũng không được à?

Lạc Vân Phóng không nhìn động tác lén lút của hần, đi thẳng về phía trước: “Tùng cọng cây ngọn cỏ tại thành Lạc Nhạn này sợ là đều thoát không khỏi ánh mắt của Yến đương gia.”

Yến Khiếu cao giọng cười to: “Há chỉ là thành Lạc Nhạn, toàn bộ Tây Bắc có nơi nào mà Yến mỗ không biết.”

“Phải không?” Y bất động thanh sắc.

Hần bụng dạ ngay thẳng: “Lạc đốc quân muốn biết cái gì?”

Vì thế từ đương nhiệm tri châu Bình Châu đến quân sĩ Giáp trông cửa ở thành bắc, nói thao thao bất tuyệt về hần quả thực không giả. Đường mòn gấp khúc uốn lượn, núi đá giả chật hẹp bên đường, Lạc Vân Phóng quay sang, nương theo ánh trăng, tầm mắt nghiêm nghiêm túc tuần tra trên mặt hần: “Yến Đại đương gia dùng không ít công sức đi? Có lẽ, từ thời Diệp lão đương gia đã bắt đầu?”

Mạng lưới tình báo tường tận như thế, cũng không phải một sớm một chiều là có thể dệt thành. Chỉ một cái thành Lạc Nhạn, trước mắt y vừa mới tại Bình Châu đứng vững gót chân tự thấy là chưa thể làm được như thế. Mới vừa rồi hần nói, toàn bộ Tây Bắc....

“Không dám, Lạc đốc quân còn muốn biết gì, về sau cứ việc đến hỏi.” Từ khi kết giao đến nay, Lạc Vân Phóng lần đầu nghiêm túc mà đối đãi hần như vậy, Yến Đại đương gia tâm tình rất tốt. Đi tới trước cửa thủy hoa ( ), hần bỗng nhiên nhếch miệng cười thần bí, nghiêng đầu nghiêm trang chững chạc nói, “Không nói về sau, chỉ sợ qua vài ngày Lạc đốc quân sẽ nhớ ta mà tìm tới.”

( ) Cửa thủy hoa cửa núm tua: một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lủng, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu.

“A?” Cho hần ba phần thuốc nhuộm, hần có thể đánh bạo mà mở phường nhuộm. Sơn phỉ, thích giả thần giả quỷ.

Yến Khiếu lộ ra một hàm răng trắng sáng lấp lánh, đã tính sẵn trong lòng: “Hôm nay là ta không mời mà tới, tiếp theo đổi lại người đến tìm ta. Yến mỗ tại núi Long Ngâm chờ đại giá.”

Lời còn chưa dứt, hần chấp tay cáo từ. Dưới chân điểm nhẹ, thân cao cao nhảy lên, nhẹ nhàng bay qua đầu tường. Màn đêm thăm thẳm, một vòng trăng tròn thật lớn buông xuống, y một thân gọn gàng sắc bén, hai cánh tay mở ra, thân hình như một chim yến đuôi nhọn, nhất phi trùng thiên, lướt mây mà đi.

Không sai, Lạc Vân Phóng lại nghĩ tới chữ “Yến” giương cánh muốn bay lên trên tấm danh thiếp kia.

Yến Khiếu.....

## 8. Chương 8

Bình Châu chỉ ghi lại rằng, Đại Lương Nguyên Khải cuối thu năm thứ tám, kỵ binh Cửu Nhung từ phương bắc vượt qua ải Võ Vương, tiến vào Thanh Châu, đến trấn Tê Hà ở Linh Châu, quấy nhiễu biên cảnh Bình Châu. May mắn châu phủ Bình Châu thành Lạc Nhạn không bị đụng đến, ba bốn trấn nhỏ gần biên thành bị đánh cướp, đoạt lấy vô số trâu bò dê ngựa, ngoài ra các phú hộ còn bị mất trộm tiền bạc, nhà cửa bị thiêu rụi.

Quân tình khẩn cấp, tri châu Bình Châu nghe qua hồi báo, bình tĩnh gọi sư gia đến: “Làm giống như trước, viết tấu chương, báo lên triều đình. Tấu chương cũng đừng tốn sức, cứ dựa theo năm trước, sửa số lượng lại.”

Quay đầu hớp một miếng nước, lại là vẻ mặt hiền từ mà an ủi Lạc Vân Phóng: “Hàng năm đều như vậy, không bàn chuyện này nữa. Đến, uống trà. Hai năm trước khi ta vừa mới đến cũng sợ hãi. Trải qua thêm hai lần, bảo đảm ngài cũng giống như ta.”

Lạc Vân Phóng chuyển tầm mắt nhìn về phía lão nha dịch đang chống gậy thủy hỏa (các nha sai thường cầm) ở cửa nha môn ngủ gà ngủ gật, khi lão nghe nói Cửu Nhung tới xâm lấn thì ngẩng đầu nhú mày nhìn thoáng qua, miễn cưỡng đánh cái ngáp, xoay mặt lại tiếp tục ngủ.

Từ khi đánh mất ải Võ Vương, chuyện như vậy dân chúng Bình Châu đã tập mãi thành quen. Thát Tử không làm nông canh, hàng năm vào cuối thu đầu đông, đều tiến vào cửa ải cướp bóc một phen, lấy vật tư để dành qua mùa đông. Cửu Nhung, Quỳnh Lê, Tây Việt... đều chung một dạng, nhĩ phương xướng bãi ngã đăng tràng ( ), một thứ cũng không lưu lại. Dân chúng tránh trong hầm ngầm đếm đếm trên đầu ngón tay đem mười sáu bộ ở Tây Bắc ra mắng một lượt, đợi cho bọn chúng đã chất đầy xe rồi đi, mới đứng dậy vỗ

vỗ bụi đất trên người, nâng dậy ngăn tử bị đẩy ngã, chỉnh lý chỉnh lý, thu thập thu thập, ai về nhà nấy, ai tìm mẹ người ấy.

() Người vừa hát xong, ta liền bước lên tràng: Cách nói thông thường dùng cho trường hợp đổi thay quyền lợi, thuộc loại châm biếm.

Lão nhân mập mạp làm quan hơn nửa đời người, lên tiếng một cái là một câu tiếp một câu, lanh lợi đến ngay cả Hạ Minh muốn chen miệng cũng không được: “Ngài vừa mới đến nên không biết, những năm đó, đừng nói vài cái trấn nhỏ ở biên cảnh, lão thủ lĩnh Cửu Nhung khi còn tại thế, năm nào lại không hô đánh hô giết, giục ngựa thẳng đến dưới thành Lạc Nhạn mới thôi! Năm tháng đó thật sự là...”

Lão là nắm mốc, mới có thể bị đưa tới Bình Châu làm tri châu. Đảm nhiệm chức tri châu Bình Châu đã lâu, lão không tin nhất chính là số mệnh, cẩn trọng cẩn cù thành thật làm ba năm. Khi Thát Tử qua xâm lấn, bụng lão đã to đến mức không thể lên nổi ngựa, lão cứng rắn cắn răng, gọi người đỡ lên lưng ngựa, một đường xóc nảy chạy đến biên trấn thị sát tình hình quân địch. Tuy rằng sau đó bị dọa đến khóc lóc nỉ non chạy về. Sau đó của sau đó, lại bị sơn phỉ ngoài thành chặn đường đánh cướp hù dọa một trận.

Tri châu đại nhân tính tình ngang bướng, dù vậy cũng chưa từng dập tắt hùng tâm tráng chí hừng hực thiêu đốt. Nhiều lần quanh co, trộm tìm đến Điền sư gia ở Khiếu Nhiên trại gieo quẻ, hỏi khi nào có thể đi, hồi kinh là không có hy vọng rồi, có thể rời đi Bình Châu là được. Điền sư gia rút một hơi thuốc, nói trong mệnh lão mang kim, nhất đẳng mệnh phú quý, tương lai có thể vào các làm thủ phủ.

Vẫn luôn đầy cõi lòng kỳ vọng lạc quan hướng về phía trước, tri châu đại nhân lúc này từ bỏ tâm tư, Bình Châu thì Bình Châu, không phải là hàng năm bị ức hiếp một hồi rồi thôi sao! Cẩn rằng một cái giậm chân một cái liền qua, coi như bị cường ép đi.

Đời sau có văn nhân nói rất hay rằng, nhân sinh chính là một hồi cưỡng bức, nếu trốn không được, vậy liền thành thật nằm thẳng mặc cho bị đùa giỡn đi. Tri châu đại nhân nếu may mắn đọc được, nhất định sẽ xem là tri kỷ.

“Ta nói thật, mấy năm nay xem như không tồi. Lão thủ lĩnh Cửu Nhung bên kia vừa chết, lưu lại chỉ toàn cô nhi quả phụ, mười sáu bộ ở Tây Bắc nắm được lợi thế đủ đường, vừa nhìn liền rõ chúng ta không bằng. Lúc này kỳ binh Cửu Nhung có thể một đường đến Bạch Lộ nhai,, hai năm trước, bọn họ ngay cả trấn Phong Diệp cũng không đến được.”

“Làm người, vẫn là hướng đến chỗ tốt mà nhìn...” Nhớ lại chuyện cũ, an ủi người trước mắt, tri châu đại nhân cảm khái sâu sắc, một bộ bản quan lòng dạ rộng lớn chỉ điểm hậu bối. Vươn tay muốn chụp mu bàn tay Lạc Văn Phóng, liếc mắt một cái liền chạm đến ánh mắt âm lãnh của y, đôi mắt nhỏ như hạt đậu của lão đột nhiên co rút lại, hậm hực mà thu hồi bàn tay mập mạp, “Đại nhân nhậm chức tại Bình Châu chỉ mới một năm, chẳng những giải trừ nạn trộm cướp ở Bình Châu ta, mà còn uy chấn bốn phương, mùa đông này ngay cả Thát Tử Tây Bắc cũng không dám tùy tiện qua xâm lấn, quả thật là phúc của bách tính Bình Châu ta. Vì sao không dâng tấu thỉnh công lên triều đình? Nếu ngài ngại ngừng, hạ quan có thể làm thay.”

Lạc Văn Phóng còn đang suy tư những lời lão vừa nói: “Không cần.”

“.....” Người trẻ tuổi, quả nhiên da mặt mỏng. Tri châu cười tủm tỉm chưa từ bỏ ý định, dẫn xuống tính tình thành thật với nhau, “Một khi chuẩn tấu, là có thể hồi kinh lĩnh thưởng tạ ơn. Vừa vặn lại là dịp lễ mừng năm mới, Đại công tử cũng có thể về nhà một chuyến.....”

Công tử ca được nuông chiều từ bé, đến thâm sơn cùng cốc này, ngoài miệng cứng rắn, chỉ sợ trong lòng vẫn luôn nhớ nhà. Chỉ cần nhìn vào việc y là Lạc gia Đại công tử, tri châu đại nhân cũng rất muốn bán cho y vài phần nhân tình.

Nhưng không ngờ, sắc mặt Lạc Văn Phóng bỗng nhiên trầm xuống, trong mắt một mảnh sương mờ: “Không cần. Cáo từ.”

Nói đi là đi. Không đợi tri châu giữ lại, y vén y bào đứng dậy, lập tức phẩy tay áo rời đi.

“Ai...” Tri châu muốn ngăn cũng không kịp nữa, đầy bụng hồ nghi nhìn bóng dáng nổi giận đùng đùng của y, vừa nói về nhà liền nóng nảy như vậy?

Trên đường cái người đến người đi, thái bình vô sự. Xem bói, đoán chữ, bán bánh bao... Nên làm gì thì làm, không thấy nửa phần hoảng loạn.

“Tiền tài đều là vật ngoài thân, tính mệnh cả nhà già trẻ vẫn còn là được. Đừng so đo nhiều như vậy. Hoàng Thượng trong Kim Loan điện người ta còn bị mất nửa giang sơn, có thể không nuốt giận khóc không ra tiếng sao? Người uất ức, người ta không phải so với người càng oan uổng? Nhẫn không được? Nhẫn không được cũng phải chịu! Người còn có thể đánh trở lại hay sao? Nếu là quốc công gia vẫn còn.... Ai nha mẹ của ta! Đại nhân....” Trước cửa Đốc quân phủ có thể giăng lưới bắt chim, hai lão gác cổng nước miếng tung bay mà huyền thuyên. Bất chợt quay đầu lại nhìn thấy thần tình mây đen của Lạc Vân Phóng, sợ tới mức hồ lô đựng rượu trong tay cũng cầm không được, run run rẩy rẩy tránh sang một bên chờ đợi xử trí, nửa câu sau còn chưa kịp nói bởi vậy cũng không còn nữa.

Về mặt Lạc Vân Phóng vẫn không thấy tốt hơn, vẫn một bộ sa sầm nghiêm mặt, giống như cột băng mà thẳng tắp đứng trước cửa nhà mình một hồi lâu: “Nếu vẫn còn Yến gia Hộ quốc công, trước cửa doanh ban ngày uống rượu, là tội gì?”

Y nhấn mạnh từng chữ thật chậm, một chữ một chữ như từ sâu trong cổ họng thoát ra. Hai người gác cổng sợ hãi cả kinh, vâng vâng dạ dạ không dám đáp lời. Yến gia từ triều đại khai quốc vẫn luôn canh giữ Tây Bắc. Người ở Tây Bắc đều biết, Hộ quốc công trị quân nghiêm khắc, rất ghét trong quân uống rượu.

Hừ nhẹ một tiếng, Lạc Vân Phóng nhắc chân bước qua ngưỡng cửa, lần thứ hai nhớ tới vấn đề mới vừa rồi ở quý phủ tri châu suy tư: “Ta muốn biết toàn bộ mọi chuyện ở Bình Châu hai mươi năm qua.”

“Vâng.” Hạ Minh gắt gao nên bước đi theo ý, rũ mắt, tận lực che giấu kinh ngạc trong lòng, từ lúc Yến gia xảy ra chuyện, không còn ai dám trước mặt mọi người nhắc đến Hộ quốc công. Nhất là người Lạc gia...

Toàn bộ hoa cúc trong vườn đã qua thời điểm nở hoa, trước cửa sổ thư phòng là cây mai già vừa mới nhú vài nụ hoa đỏ tươi. Lạc Vân Lan giống như tiểu hoà thượng ghen khuất buồn khổ lại giận mà không dám nói, chống tay lên khuôn mặt như nắm cơm, gật gật đầu mà thì thào ngâm nga: “Hốt như nhất dạ xuân phong lai, thiên thụ vạn thụ lê hoa khai.”

(Dường như qua một đêm gió xuân thổi về, ngàn cây vạn cây hoa lê nở rộ)

Một vị khách nhân vừa ghé qua phủ chợt nhìn thấy một cảnh này, ghen hòng nhìn trân trân trong chớp lát: “Sở thích của đại nhân... Rất, rất rất đặc biệt a, ha ha ha ha ha...”

Đặc biệt muội muội người! Người mới đặc biệt! Cả nhà người đều đặc biệt! Vốn bởi vì không thể ra ngoài chơi đùa mà một bụng râu rì buồn bực, nắm cơm hung hăng trở mặt cho một cái xem thường, nhấn khuôn mặt nhỏ nhắn rằm rì mà niệm chú: “Hần hải lan kiên bách trượng băng, sấu vân thâm đạm vạn lý ngưng.”

(Trên biển cát, mệnh mông làn băng trăm trượng, mây buồn ảm đạm ngừng tụ ngoài vạn dặm)

Một loại gạo dưỡng trăm loại người. Đây là người cùng người khác nhau. Giống Yến Đại đương gia, vị khách lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng huynh đệ Lạc gia ở chung cũng chưa hề có nửa điểm thất thố. Gã một phen kéo qua cánh tay Lạc Vân Lan, kẹp trong khuỷu tay, nắm mặt nhu đầu quệt mũi, rất thành thạo quen thuộc giống như gã mới là thân ca ca của người ta. Hảo hảo một tiểu công tử ăn diện tinh xảo thật sự bị gã xoa nắn thành người diễn hí khúc không ai thích trốn trong góc phòng mới dừng tay: “Tiểu Vân Vân, còn đái dầm sao? Đừng nghe ca ca đệ, suốt ngày đọc mấy câu thơ không đúng đắn này. Chúng ta là đại lão gia, đọc mấy câu hoa hoa nguyệt nguyệt đó làm gì? Đến, hát bài Thập bát mạc huynh nghe một chút....”

Không chỉ Lạc Vân Lan nghiêng rằng muốn cắn hấn, Hạ Minh cũng nhin không được nhấn mặt ở trong lòng gào thét, người bớt nói hai câu sẽ chết sao? Sẽ chết sao? Sẽ chết sao? Còn có, ai cho người vào?

Cái này gọi là trời sinh oan gia. Trước kia Yến gia cùng Lạc gia cũng không hợp nhau như vậy.

Vị khách khịt khịt mũi, thu lại vẻ mặt, ngược lại cùng Lạc Vân Phóng nói chính sự: “Đại nhân gọi thuộc hạ đến, không biết là vì chuyện gì?”

“Đi viết chữ, đừng lên tiếng.” Phất tay đuổi Vân Lan qua một bên. Liên tiếp mấy đêm khêu đèn đọc sách thâu đêm, quầng mắt Lạc Vân Phóng rõ ràng có vết thâm nhân nhạ, hai mắt phủ kín tơ máu nhưng vẫn sáng ngời có thần, “Mấy năm nay Thát Tử xâm lấn, đều là người dẫn người đi xử lý?”

“Phải.”

“Nói một chút đi.”

Bạch Lộ nhai, trần Phong Diệp mấy địa phương linh tinh Lạc Vân Lan chưa từng đi qua, nghe xong một lúc cảm thấy rất nhàm chán, trộm mở cái túi bên hông, lấy ra một viên kẹo đường nhét vào miệng.

Hồi lâu, vị khách đứng dậy cáo từ, Lạc tiểu công tử nhu thuận hiểu chuyện không vội vàng đứng lên đi theo. Thấy Lạc Vân Phóng tiễn khách xong quay lại, hai tay lập tức cầm lên quyển sách, tiếp tục gật gù đầu lớn tiếng đọc thuộc lòng: “Phân phân mộ tuyết hạ viên môn, phong xế hồng kỳ đồng bất phiên.”

(Tuyết chiều tối rơi bởi bởi ngoài cửa trại, Gió làm cho lá cờ hồng đóng băng không lay động)

Lạc Vân Phóng thông thả bước lại gần, không chút để ý mà lật xem đại tự (chữ to) nó mới vừa viết: “Kẹo, lấy từ đâu?”

Thanh âm ngậm nga im bật. Lạc Vân Lan nửa hé miệng, chỉ cảm thấy một cổ lạnh ý “xoạt” kề sát vào cổ. Ca ca này của nó có thiên lý nhân thuận phong nhĩ, phía sau đầu cũng mọc mắt, tiên sinh trong học đường hung dữ cũng không đáng sợ như vậy. Theo trực giác muốn lắc đầu: “Không....”

“Nói dối tội thêm nặng.”

“Yến nhị ca cho.”

Đây gọi là người trong sạch giáo dưỡng ra hài tử thành thật. Nếu là Yến Đại đương gia, nhất định có thể nháy mắt to vô tội vụt sáng vụt sáng nhìn người: “Kẹo gì? Không có a. Hắc hắc, huynh cho ta kẹo ăn? Có gì nha? Thích ta cứ việc nói thẳng. Ngại ngần cái gì?”

Mày Lạc Vân Phóng gắt gao nhíu lại, đồng thời nhìn về phía Hạ Minh đang đứng cạnh cửa: “Ai?”

Hạ Minh không hé răng, trong lòng bỗng dưng có vài phần xót thương, Lạc Vân Phóng chỉ có một đệ đệ này, ai dám động vào chứ. Lúc này cũng không biết là ai không có mắt...

“Là... Là người trên núi Long Ngâm, Yến, Yến nhị đương gia.” Biết giấu không được, Lạc Vân Lan nhắm mắt, đơn giản kể hết sự tình, “Huynh ấy.... có đôi khi sẽ đến học đường tìm đệ.”

“Sách....” Hạ Minh nhin không được tán thưởng ra tiếng. Không phải người một nhà sẽ không vào một cửa, lời này là để nói Yến Khiếu cùng Yến Phỉ, hai vị này đều muốn tìm đường chết.

Lạc Vân Phóng lại nhìn thoáng qua Hạ Minh, Hạ Minh vội vàng thu lại sắc mặt, đi ra cửa tìm thị tòng của Lạc Vân Lan hỏi.

“Tìm đệ làm gì?”

Ngữ khí huynh trưởng vững chắc, vẻ mặt Lạc Vân Lan co quắp: “Không, không có gì...”

“Đêm nay thêm hai trăm đại tự, không viết xong không cho ăn cơm.”

“Thật sự không có gì! Huynh ấy cho đệ vài thứ mang về... Chỉ một lần. Thật sự!” Tiểu hài tử nhin không được bị dọa, đỏ mặt sắp khóc.

Lạc Vân Phóng ném tờ giấy trong tay, bình tĩnh đại ngộ: “Hai hạp bánh trung thu là do đệ mang vào.”

Ngoại trừ Lạc Vân Lan, không ai có thể tùy ý ra vào phòng ngủ của y.

Lạc Vân Lan hai mắt đầm lệ mà xoắn xuýt đầu ngón tay: “Đệ trộm ăn một cái, không có độc, mới....” Bánh trung thu thật ngon, vài năm trước khi phụ thân vẫn còn, cả nhà ăn tết cũng là bánh có hương vị này. Hai huynh đệ bọn họ đã thật lâu thật lâu không có nếm lại hương vị này rồi.

Nước mắt trong hốc mắt y đảo quanh, lại quạt cuồng mà chậm chạp không rơi xuống. Người Lạc gia mi mày dài nhỏ, khóe mắt hơi hơi câu lên, trời sinh đã mang theo vài phần nhu mì phong tình, nhìn kỹ liền có thể nhìn ra ẩn giấu trong đó gian trá cùng xảo hoạt. Ánh mắt Lạc Vân Lan lại không giống phụ thân, mà là giống mẫu thân của nó, tròn tròn, linh động trong suốt, hồn nhiên ngây thơ.

Đây là đệ đệ cùng cha khác mẹ của y, cũng là người thân thiết duy nhất trên thế gian này, huynh đệ tình thâm, sống nương tựa lẫn nhau.

Thở dài một hơi, Lạc Vân Phóng vươn tay vuốt ve khuôn mặt tròn tròn của nó, ngữ khí vô cùng nhu hoà: “Hắn còn nói gì với đệ?”

“Huynh ấy nói, ngày mồng tám tháng chạp huynh sẽ mang đệ lên núi Long Ngâm ăn cháo.” Lạc Vân Lan thút tha thút thít ngửa mặt lên đáp, bàn tay kéo kéo ống tay áo huynh trưởng. Yến nhị ca nói, trên núi Long Ngâm có một trù nương, từng làm thị nữ của thế gia tộc quyền thế ở kinh thành, chuyên làm các món ăn theo khẩu vị Giang Nam. Nếu một ngày nào đó nó có thể lên núi, nhất định sẽ kêu bà làm cá sốt chua ngọt ăn, “Ca, có phải thật vậy hay không? Ca sẽ mang đệ đi sao?”

Lạc Vân Phóng nhất thời không lên tiếng, Trung thu đêm đó, người nọ cũng vẽ mặt chắc chắn mà cười với y, nói phải đợi y lên núi Long Ngâm tìm hắn.

“Nói bậy.”

Tìm hắn? A, ngày nào đó nếu Yến Khiếu chết, y sẽ tự tay vì hắn thắp một nén nhang. Về phần hiện tại... Y cũng không có điên!

“Ngoan ngoan đến trường đọc sách, nếu có lần sau, gia pháp xử trí.”

Chú thích: Những câu thơ mà Lạc Vân Lan đọc nằm trong bài thơ “Bạch tuyết ca tống Vũ Phán quan quy kinh” – Sầm Than.

## 9. Chương 9

Mùa đông năm nay, Bình Châu đại tuyết bay tán loạn.

Bên trong thành Lạc Nhan nhà nhà đều đóng cửa kín mít, trên con phố dài không có một bóng người. Một nhóm nhân mã từ Tây Bắc tiến đến. Khi đến dưới cổng thành, người dẫn đầu hét to một tiếng, giờ roi quất nhanh, thúc ngựa tiến vào. Chỉ thấy gã một thân hắc y kính trang, mang trọng kiếm, đeo trường cung, một đường phi nước đại đến cửa hồng hậu viện Đốc quân phủ, xoay người xuống ngựa, dưới vành nón rộng cũ nát hé ra một gương mặt cương nghị sắc bén.

Hạ Minh vội vàng đuổi tới không ngừng phân phó thị tòng dắt ngựa: “Chung quân sự, đại nhân ở thư phòng.”

Chung Việt gật đầu cảm tạ, chân không chạm đất nhắm thẳng thư phòng Lạc Vân Phóng mà đi.

Vào đêm, ngọn đèn trong thư phòng Đốc quân phủ luôn sáng, đến bình minh cũng chưa hề tắt. Lạc Vân Phóng vẫy lui mọi người, chỉ lưu lại Chung Việt. Hai người nhốt trong thư phòng mật đàm cả một đêm, nói những gì ai cũng không biết được.

Qua hôm sau, Lạc đốc quân phân phó chuẩn bị ngựa, chỉ dẫn theo một mình Chung Việt, ra khỏi thành.

Y trước khi đi thần sắc tối tăm, trên gương mặt trăm năm không thấy gợn sóng khó được lộ ra một tia ngưng trọng. Hạ Minh đứng trước cửa Đốc quân phủ nhìn hồi lâu, thẳng đến khi thân ảnh hai người biến mất không thấy nữa, mới lại chậm rãi xoay người, ánh mắt thấu triệt, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, vẫn như trước là Hạ quân sự thân thiết hiền hoà bình dị gần gũi.

Đại tuyết liên tiếp rơi mấy ngày rồi cuộc ngừng lại, những ngày đông lười biếng dâng lên, chiếc bàn đá bị tuyết dày bao phủ trắng xoá, xa xa nhìn lại mênh mông một mảng trắng bạc. Phố lớn ngõ nhỏ bốc lên khói bếp lượn lờ, hương táo đỏ ngọt lành hoà lẫn hương hạt sen thơm ngát, từng chút từng chút thản nhiên thoảng qua chóp mũi.

Ngày hôm nay, vừa đúng là ngày mồng tám tháng chạp.

Các lão nhân nói, qua ngày mồng tám tháng chạp chính là năm. Trong Khiếu Nhiên trại vô cùng náo nhiệt, già trẻ lớn bé tề tụ trước một cái bếp to nấu cháo. Ngày tam cửu trời giá lạnh, đám sơn phỉ huyết khí phương cương xuyên một cái áo ngoài ngắn để lộ cánh tay, phùng mang trộn má dỏm sức thổi khí nhóm lửa. Nữ quyền tay chân lạnh lẽo đi nấu hạt kê, gạo trắng, gạo nếp, chờ nguyên liệu trong nồi thật mềm mới cho vào nhân quả hồ đào, hạt dưa chờ phối liệu.

Chỉ chốc lát sau, hơi nóng hôi hổi, hương vị xông vào mũi.

Yến Đại đương gia đi đầu dẫn theo một đám đại hán ánh mắt bắn ra lục quang, ngồi xổm trước cửa phòng bếp lau nước miếng gõ bát: “Phi tỷ tỷ, được chưa? Chờ lâu rồi.”

Trên núi nữ quyền rất ít. Phi nương mở quán trà dưới chân núi cũng được mời lên phụ giúp. Nàng vén tay áo, tay cầm một đôi đũa dài một vòng lại một vòng ở trong nồi đảo đảo. Há miệng còn chưa kịp nói, Điền sư gia bên cạnh đã không đợi được nhảy ra: “Gấp cái gì? Cháo ngon đều phải nhỏ lửa ninh từ từ.”

Tiểu lão đạo hôm nay xuyên một bộ đạo bào đã được đặc biệt giặt qua, tóc búi đến cẩn thận tỉ mỉ, ngay cả đám râu sơn dương dưới quai hàm cũng được tận lực cắt tỉa gọn gàng. Cả người sửa sang tươm tất, xa xa vừa thấy, chỉ cần nói chuyện không nhíu mi nháy mắt, xác thực có vài phần thiên sư tiên phong đạo cốt. Lão ngày thường một tác cũng không rời tẩu thuốc, hôm nay lại từ đâu lấy ra một cây phát trần trụi lông thay thế, khi đi lại cổ tay nhẹ phát, múa may tựa như thiên nữ tán hoa.

Yến Đại đương gia thuận theo lòng người thấy thế ra sức thét to: “Nha a, cái này đẹp a! Đến, lại đến một cái!”

“Đúng! Lại đến một cái!” Tiếng vỗ tay như sấm, mọi người cùng kêu lên trầm trồ khen ngợi.

Một đám nhóc con! Cố nén xúc động quay đầu mắt trộn trắng, Điền sư gia yên lặng dưới đáy lòng mắng vài câu.

Thu lại tâm tình ưỡn thẳng lưng, rụt rè đứng bên Phi nương dáng người yếu điệu, thiên sư đại nhân mẫu mực trang nghiêm ra vẻ đạo mạo: “Trẻ tuổi không biết nặng nhẹ, gấp gấp gấp gấp, không hiểu đạo lý dục tốc bất đạt sao? Phi nương tử vạn lần đừng trách móc.”

Cháo trong nồi đang sôi, Phi nương cũng không ngẩng đầu lên: “Đi, lấy thêm nước đến.”

“Ai! Được rồi!” Ném cây phát trần, đại thiên sư một phen đoạt lấy đòn gánh, lác lác chạy xuống chân núi.

Dám nói lão bị thấp khớp nữa không? Yến Đại đương gia ôm trái tim nhỏ bị lừa gạt đau thương cảm khái: “Lòng dạ Tư Mã Chiêu a.... Sạch...”

Tâm tư nhỏ nhỏ này a, ngay cả hai đại hoàng cầu trước cửa trại kia cũng biết, còn che giấu. Có câu gọi là gì nhỉ? Lão phu liêu phát thiếu niên cuồng (). Kỳ thật tuổi của Điền sư gia cũng không lớn.... Nói đi nói lại, lục căn không tịnh thành như vậy, nếu còn có thể tính đúng quẻ, vậy thật sự là lão thiên gia không có mắt.

() Già này giở thói ngông cuồng của tuổi trẻ (Trích từ bài thơ “Giang Thành Tử – Đi săn ở Mật Châu” của Tô Thức).

Đứng lên vỗ vỗ bụi đất trên vạt áo, nghe được mùi hương của cháo trong nồi toả ra bốn phía, một đám sói đói nước miếng tí tách. Yến Khiếu cất bước đi vào phòng bếp, thò đầu vào trong nồi nhìn nhìn: “Phi tỷ, lão Nhị còn nằm ở trong phòng, ta trước múc một chén mang qua cho hắn...”

Thanh âm nói cười chợt im bật. Người bên cạnh chẳng biết tại sao đang sôi nổi bỗng nhiên cứng ngắt, ngay cả nữ quyền trước phòng bếp bận rộn cũng ngừng tay, một đám xoay người, ánh mắt khó đoán, nhìn về phía sau lưng Yến Khiếu.

Yến Khiếu xoay người lại, thấy người tới, ánh mắt ngừng một chút, đắc ý mỉm cười: “Nha, đến rồi.”

Đám người ở ngoài im lặng không nói. Yến Khiếu ngược sáng thấy không rõ vẻ mặt của y, chỉ trông thấy tua kiếm mặc sắc bên hông y bị gió thổi đến hỗn loạn. Vì thế tươi cười trên môi khuếch ra càng rộng: “Cháo mới vừa nấu xong, đến ăn một chén?”

Ánh mắt đám sơn phỉ hoặc là tò mò hoặc là nhìn trộm, không kiêng nể gì mà nhìn. Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Lạc Vân Phóng mím môi, giẫm lên tuyết đọng, vững vàng bước tới, đứng cách Yến Khiếu một bước xa: “Nói chuyện.”

Y tập võ nhiều năm, vóc người so với đám con cháu thế gia ở kinh thành đã thuộc dạng cao gầy, đứng trước Yến Khiếu cao lớn, vẫn là thấp hơn gần một tấc. Lạc Vân Phóng thoáng ngửa mặt lên, áo choàng mặc sắc càng tôn lên chiếc cằm trơn bóng như ngọc. Tầm mắt Yến Khiếu dừng ở đôi gò má bị gió thổi đến tái nhợt của y, chậm rãi thu hồi tươi cười, giờ tay chỉ cần phòng cách đó không xa: “Đi vào rồi nói.”

Nơi ở của Yến Khiếu không lớn, một chiếc bàn gỗ cũ, hai cái ghế, một bình phong bằng trúc chia phòng ở làm hai gian trong ngoài. Lạc Vân Phóng bước vào cửa nhìn quanh bốn phía, sau đó ý vị sâu sa mà liếc mắt nhìn Yến Khiếu một cái. Thủ lĩnh lục lâm Tây Bắc trẻ tuổi nhất, phòng ngủ trừ bỏ một cây cung treo trên tường cùng đại khảm đao rất to đặt trên giá, còn lại đều chất đầy sách.

Đỉnh giá sách cao tới nóc phòng chiếm trọn cả một mặt vách tường, trên giá đầy sách, ngay cả trên bàn gỗ cạnh cửa sổ cũng đầy những tờ giấy tràn ngập chữ lộn xộn rơi rớt cùng thư bản. Con cháu Gia tộc Lạc gia một lòng học tập chỉ sợ cũng chưa từng khắc khổ hiếu học như hần.

Tùy tay cầm một quyển từ trên bàn, trang sách ố vàng, trang giấy giòn mỏng, hiển nhiên là thường xuyên được lật xem. Lạc Vân Phóng tâm sinh tò mò, nương theo ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào, tỉ mỉ nhận ra tên sách mơ hồ trên bìa sách: “Dục, hải, du, long?”

Yến Khiếu thoáng chốc choáng váng, luống cuống tay chân nhào qua đoạt lại: “Đừng nhìn!”

Khi nói chuyện, Lạc Vân Phóng đã cúi đầu nhanh lật vài tờ. Là bản tập tranh, bút pháp tinh tế, màu sắc mạnh dạng, có mỹ nhân trắng nõn đầy đà, có hiệp khách khôi ngô cao lớn, quần áo nửa mở, ôm thành một khối, hoạt sắc sinh hương.

Có vài tờ đặc biệt bị rách một góc, xem ra là trang chủ nhân thích nhất, thường thường lật xem kỹ càng. Hình ảnh kia chắc chắn cũng là dạng tinh xảo, trong rừng trúc, bờ sông nhỏ, sao trên trời không nói lời nào, mà người lắng lơ dưới mặt đất lại cùng nhau.

Lạc Vân Phóng sắc mặt cứng ngắc, động tác lật sách trong tay ngừng lại.

Phải, Yến Đại đương gia là thích ngực lớn eo nhỏ dục cự còn ngênh.

Không kịp mặt đỏ tai hồng, Yến Khiếu đã ba tay bốn chân đoạt lại quyển sách từ trong tay y, miệng nói khoác mà không biết ngượng: “Ta cũng không tin người chưa từng xem qua.”

Nếu là Chung Việt ở đây, nhất định sẽ thành thật trả lời, thô tục trắng trợn như vậy, Đại công tử nhà ta quả thực chưa từng xem qua.

Vội ho một tiếng, Lạc Vân Phóng giả vờ không nghe thấy, quay đầu nhìn bình phong điêu khắc bản đồ lục châu: “Nói chính sự.”

Yến Khiếu buông sách xuống, nghiêng đầu nhìn nhìn áo choàng dày trên người y, khoát tay nói: “Từ từ.”

Hần mở ra cửa phòng không biết nói gì đó, chỉ chốc lát sau đã có hai sơn phỉ thật cẩn thận nâng vào một hoả lò nóng hổi. Bên trong lạnh như xé da đột nhiên trở nên ấm áp. Trong mắt Lạc Vân Phóng lóe lóe, lại thấy y mang một cái ghế đặt bên cạnh hoả lò, không chút khách khí mà ngồi xuống, hai tay trong áo choàng vươn ra, mười ngón giãn ra, nương theo hơi ấm của hoả lò chậm rãi sưởi ấm.

Rất ít ai biết, y kỳ thật rất sợ lạnh, đến mùa đông giá rét thì hận không thể bọc chăn không ra khỏi cửa. Chính là Lạc đại công tử ít lời lãnh khốc xử sự đậm mạc, đối với mình cũng thực nghiêm khắc, đã qua ngân ấy năm, thức ngủ đúng giờ, ba bữa cơm đều có thứ tự, chưa bao giờ phá vỡ qui tắc dù chỉ một chút. Sợ là ngay cả Chung Việt cũng không biết y sợ lạnh.

Ánh lửa toả ra hơi ấm lan từ đầu ngón tay tới tứ chi xương cốt, hơi đến cả người lười biếng thoải mái. Lạc Vân Phóng không tiếng động mà thở phào một hơi, không nghĩ đến nhìn hần như một sơn phỉ thô lỗ, thì ra cũng có lúc chu đáo đến vậy.

Thấy y cúi đầu chỉ lo sưởi ấm, Yến Khiếu nhếch lên khoe miệng, mang qua một cái ghế khác, xoay người ngồi xuống.

Ngoài phòng tựa hồ lại có tuyết rơi, hạt tuyết dày đập vào song cửa, phát ra tiếng vang. Gió lạnh xuyên qua cửa sổ tiến vào trong phòng, mang theo tiếng gió sắc nhọn ngấm ngui. Lửa than trong hoả lò đốt đến đỏ bừng, chiếu rọi ngón tay thon dài của Lạc Vân Phóng, gương mặt ban đầu bị đông đến trắng xanh dần dần có huyết sắc, cách một tầng làn da trong suốt như tuyết, trắng nhạt tựa như nụ hoa đào đầu cành.

Hai tay Yến Khiếu để trên đầu gối, cách một tầng ánh lửa vàng ấm áp, mắt không chớp mà chăm chú nhìn y hồi lâu.

Phát hiện ánh mắt của hắn, Lạc Vân Phóng thu tay lại, quay đầu sang bình tĩnh cùng hắn đối diện: “Sao vậy?”

Đã quen nhìn hắn ngày thường huyền ảo cùng một thân lưu manh làm người ta hận đến nghiến răng, đột nhiên im lặng yên tĩnh, không biết là do lây dính bởi bức tường đầy sách vở hay vì không khí ấm áp cạnh hoả lò giữa trời tuyết quá mức tốt đẹp, đưa mắt nhìn hắn tĩnh lặng ngồi ở đầu kia, thất lưng thẳng tắp, thân hình vĩ ngạn, làm người ta không lý do từ gương mặt góc cạnh của hắn nhìn ra vài phần đoan trang nghiêm nghị.

Nhất thời, lời đến bên miệng, muốn nói lại thôi.

“Cái kia...” Một lúc lâu, lại nghe hắn chần chờ mở miệng, tiếng nói khàn khàn, không lưu loát lộ ra cẩn thận sắc sảo.

Mí mắt Lạc Vân Phóng rung động, nhấp nhấp môi, nhưng không có mở miệng, lẳng lặng nghe hắn nói tiếp.

Trong phòng tĩnh lặng, trừ bỏ ngọn lửa trong hoả lò “tách tách” nhảy động, thậm chí tựa như còn có thể nghe được thanh âm khản trương nuốt nước miếng của Yến Khiếu: “Ta nói... Ta sai người xuống núi mời đại phu đến đây đi.”

Lạc Vân Phóng không hiểu, Yến Đại đương gia nghiêm trang chừng chặc mà kiên nhẫn giải thích: “Kêu hắn xem cho người, có phải bị thất tâm phong (điên) rồi không?” Ngữ khí mềm nhẹ, thái độ chân thành. Trần đầy vẻ mặt thiết như muốn chọc mù mắt Lạc Vân Phóng.

## 10. Chương 10

Lạc Vân Phóng đồng ý lên núi Long Ngâm tìm Yến Khiếu, chỉ có hai lý do, một là Yến Khiếu chết, hai là Lạc Vân Phóng điên rồi —— Trước khi Chung Việt trở về, Lạc đại công tử tôn quý cao lãnh kiêu ngạo vẫn luôn tự tin kiên định mà cho rằng như thế.

Yến Khiếu chớp mắt mấy cái, con ngươi cẩn thận chưa từng buông tha bất cứ một tia sát khí nào trên mặt y, sau đó vui vẻ mà gật đầu: “Ta đoán đúng.”

Ngón tay bị hoả lò hơi đến nóng lên lúc này đang nắm thật chặt trường kiếm bên hông, Lạc đốc quân mặt không đổi sắc ở trong lòng một lần lại một lần khiển trách chính mình vừa rồi có ý nghĩ kỳ quái, cư nhiên cảm thấy người này nghiêm nghị vĩ ngạn, thật sự là mất bị mù mà!

Phòng nghị sự rộng lớn không có một bóng người. Chung Việt đứng trên bậc thềm bằng ván gỗ xếp lên nhau trước cửa, dõi mắt trông về phía xa. Phòng nghị sự địa thế cao, đứng ở nơi này có thể trông thấy cổng Khiếu Nhiên trại cùng tiền tháp cao ngất dựng đứng hai bên. Phỉ trại ẩn náu bên trong thâm sơn cũng không lớn, kiến trúc dụng cụ tầm thường, bố cục giống với lục lâm hào cường thường thấy, không tính là tinh diệu. Không nói đến những hoa viên nổi tiếng của các công huân gia (nhà có công lao) được mấy đời nối tiếp tu kiến, chỉ cần tùy tay chọn một mảnh vườn của một hộ bậc trung trong đám quan lại ở kinh thành cũng đủ để làm nó xấu hổ đến không dám gặp người, thấy thế nào cũng chỉ là một phỉ trại hết sức dân dã bình thường.

Rõ ràng chỉ là sơn phỉ hết sức bình thường mà thôi...

“Chung đại nhân một đường tiến bắc, nơi ăn chốn ở có vừa lòng hay không?” Lâu tiên sinh này giờ vẫn đứng bên cạnh gã, cười tủm tỉm đặt câu hỏi.

Nhìn như một câu ân cần thăm hỏi bình thường, lại ẩn giấu vô số huyền cơ. Hai mắt Chung Việt trợn lên, thẳng tắp nhìn vào vẻ mặt thản nhiên của văn sĩ trước mắt: “Nhờ phúc của Tam đương gia.”

Tam đương gia cười khê sửa lại: “Không dám, là tâm ý của Đại đương gia.”

Như vậy liền thừa nhận! Chung Việt nắm chặt hai tay, trong lòng càng tức giận.

Phụng lệnh Lạc Vân Phóng, gã mang theo người tiến vào Thanh Châu quan sát thám thính. Mọi thứ đều giống như Yến Khiếu đã nói, ả Võ Vương ngư long hỗn tạp, tam giáo cửu lưu tụ tập. Từ đạo khách râu quai nón kiêu ngạo ở tái ngoại, dị tộc lăng nhân cạo đầu vẽ hoa văn đồ đằng quỷ dị, giang hồ thổ phỉ bộ mặt dữ tợn hung ác... đến cả sông bạc dưới hầm ngầm tối tăm oi bức trong thôn, gã thậm chí còn gặp qua vài tên cường đạo đang bị triều đình Đại Lương dán thông cáo treo thưởng.

Xưa kia khi mới vào ả Võ vương, lão thủ lĩnh Cửu Nhung nhất định đã hao tổn không ít tâm tư. Không giống các bộ ở quan ngoại, hai châu vẫn tiếp tục duy trì theo chế độ Đại Lương, thiết lập châu phủ. Sau khi lão thủ lĩnh qua đời, Cửu Nhung yếu thế, các bộ còn lại rục rịch, nhân cơ hội này đều xếp nhân mã vào quan nội. Vì thế tình thế hai châu Linh, Thanh cũng theo đó hỗn loạn, các thành các trấn đều có kẻ xưng bá, khắp nơi thế lực sóng ngầm mãnh liệt, rồi lại vì thực lực có hạn, chỉ có thể chiếm được một góc nhỏ, không thể nhất thống toàn bộ lực lượng.

Càng là nơi rối ren phức tạp, càng có thể đục nước béo cò. Đây là cơ hội trong miệng Yến Khiếu.

Chung Việt ở châu phủ Thanh Châu tại thành Tê Phượng ngày người mười ngày, thường đi đến các tửu quán náo nhiệt thám thính tin tức. Chưởng quầy của tửu quán là một nữ tử dị vực eo quần đầy trang sức, thích xuyên quần thụng sa mỏng hồng sắc, lộ ra chút eo nhỏ tuyết trắng, con người xanh biếc yêu dị như mắt mèo. Nàng thích tìm Chung Việt nói chuyện phiếm, cất giọng Trung Nguyên không thuần thực nói đến yếu điệu thấu xương: “Đại gia muốn đi?”

Chung Việt tự xưng là thương nhân tơ lụa từ Giang Nam tới: “Mua bán không thành, ở lại đây chỉ e đói chết.”

Nữ chưởng quầy nửa tin nửa ngờ, một đôi mắt xanh đến có thể chìm vào trong nước như có như không nhìn gã.

Chung Việt tự nhiên hào phóng cùng nàng đối diện. Nàng chớp mắt mấy cái, lắc lắc eo nhỏ mềm mại, từ sau bàn sổ sách cao cao thướt tha đi ra, cước bộ uyển chuyển, tựa như đang múa.

Chung Việt nhướng mày: “Phu nhân có gì muốn dặn dò?”

“Không có, không có, chỉ là muốn hỏi một chút...” Nàng cách chiếc khăn hồng thêu kim tuyến che mặt “khanh khách” cười duyên, kiêu ngạo mà ưỡn bộ ngực căng phồng: “Nữ nhân trung nguyên các người, so với ta có đẹp hơn không?”

Thả lỏng một chút, Chung Việt vuốt cằm “ha ha” cười to, đang muốn mở miệng, nàng bỗng nhiên lại tiến thêm một bước, bộ ngực căng tròn mềm mại gần như áp vào ngực gã. Làn gió thơm mát đập vào mặt, âm điệu mềm nhẹ dịu dàng yếu điệu ở bên tai vang lên: “Còn có, Đại công tử của các người đâu? Y đẹp hơn, hay là ta đẹp hơn?”

Người đời thường nói một câu thăm thía rằng, làm người chó nên giả bộ này kia, giả bộ nhiều sẽ bị sét đánh.

“Âm vang ——” một tia sấm sét, thẳng tắp bổ vào đỉnh đầu Chung Việt.

Gã vội đẩy nàng ra rồi lui về sau một bước dài, tươi cười trên mặt biến mất sạch sẽ, trong lòng ngầm toả ra ba phần sát ý: “Phu nhân có ý gì?”

“Người nói xem?” Nàng đưa tay lên ngực phỉ phỉ, chớp mắt đã biến thành thiếu nữ thanh thuần vô tội nhất trên đời. Một đôi mắt đẹp khê lưu chuyển, ý bảo gã ngẩng đầu nhìn lên xà ngang trên đỉnh đầu.

Trên xà ngang thô to giữa nhà, sát góc có khắc một đồ án nhọt nhọt. Nếu không có người cố ý chỉ dẫn, người bình thường sẽ dễ dàng xem nhẹ mà bỏ qua.

Chung Việt vận đủ thị lực, ngưng thần nhìn lại, rõ ràng là biểu tượng “trùng thiên phi yến”.

Bên tai tiếng sấm càng vang, thân hình nhịn không được hơi hơi lay động. Ngực Chung Việt nghẹn lại, chỉ cảm thấy tựa như có một vực sâu vạn trượng, cả trái tim rơi nhanh xuống dưới.

Nữ chương quỳ xinh đẹp che miệng tươi cười, vừa lòng nhìn từng tia huyết sắc trên mặt gã bị rút đi: “Hắn nói, chờ đến khi ngươi đi thì nói cho người biết. Ha ha, nam nhân trung nguyên các ngươi mỗi người vừa xinh đẹp lại vừa thú vị nha.”

Không biết tại sao, nhìn vào đôi mắt xanh biếc của nàng, Chung Việt lại nhớ đến Tam đương gia của Khiếu Nhiên trại. Mấy tháng trước, trong phòng nghị sự Khiếu Nhiên trại, hắn cũng dùng cây quạt che nửa gương mặt như vậy, cong hai mắt nhìn gã cười cười, tươi cười mờ ảo, ẩn giấu ba phần thương xót. Tựa như.... lúc này.

“Vui đùa mà thôi, Chung đại nhân đừng tức giận.” Nói mới thật nhẹ nhàng, trong đó lại không có nửa phần thành ý.

Đám sơn phỉ ngang tàn nghèo kiệt hủ lậu này!

Trong phòng, Yến Đại đương gia cũng đang liên tục nhận lỗi: “Ta nói nè, ngươi đừng không để ý tới ta. Đến, cười một cái, đừng nghiêm mặt như lão nhân nữa.”

Lạc Vân Phóng một lần nữa nén xuống xúc động muốn nhấc chân rời đi, hít sâu một hơi, lạnh lùng mở miệng: “Quán cơm, tửu quán, trà lâu, sông bạc... Đều là nơi dễ dàng thu thập tin tức lại có thể che giấu tai mắt rất tốt.”

Trên đường trở về, Chung Việt đặc biệt chú ý, từ Thanh Châu đến Linh Châu, một đường qua các thành trấn, đều có ẩn ký phi yến, trong đó quán cơm ven đường không mấy thu hút cùng tửu quán là chiếm đa số, ngoài ra còn có trà lâu sông bạc ẩn sâu trong ngõ nhỏ, thậm chí là quây tướng số ở đầu phố không người hay khát cái cầm trong tay cái chén bể.... Đây đều là mạng lưới ngầm của Khiếu Nhiên trại. Khó trách hắn dám ba hoa, toàn bộ Tây Bắc không nơi nào mà hắn không nắm được tin tức.

Bố trí thế này cần bao nhiêu tâm tư? Xét về thời gian chỉ sợ không phải là một ngày mà thành. Còn có nhân thủ trung thành tin cậy cùng thủ đoạn kinh doanh khôn khéo... Không ngờ tới, cũng là tên lưu manh không đứng đắn trước mắt này xem thấu nghi ngờ của y, đề xuất chủ ý phái người đi dò xét.

Người này, thì ra đã sớm có tính toán.

“Yến Đại đương gia tính toán thật tốt.” Ngay cả y cũng bị dụ dỗ rơi vào.

Về mặt y đoán chính nghiêm túc, Yến Khiếu lại thần nhiên, chậm rãi từ trong tay áo lấy ra một bao hạt dẻ, bóc vỏ từng hạt: “Nghe ta nói ngươi không chịu tin, vậy thì chỉ có thể cho ngươi tự mình đi nhìn.”

Chẳng những khiến cho y nhìn rõ tình hình ả Võ Vương hiện nay, càng khiến y nhìn rõ thực lực ẩn sau Khiếu Nhiên trại, muốn y hiểu được Tây Bắc vương vân vân không phải là người si nói mộng.

Lạc Vân Phóng gật gật đầu: “Đại đương gia là người thẳng thắn.”

Đem tất cả vốn liếng bày ra trước mắt y, chỉ một phần trí tuệ này đã có thể thấy được hào dũng, đồng thời cũng có thể thấy được sự việc cấp bách: “Lão thủ lĩnh Cửu Nhung qua đời tính ra đã qua một đoạn thời gian, nghe nói Ân thái hậu Cửu Nhung đang giúp thiếu đế trọng chương triều chính.”

Cô nhi quả phụ bốn chữ treo bên miệng người Đại Lương từ trên xuống dưới bao nhiêu năm qua, mỗi khi nhắc tới man tộc tại quan ngoại Võ Vương, đầu tiên nghĩ đến không phải là nhiều năm trước bọn họ hốt hoảng bỏ chạy vào nam, mà là vở diễn cầu huyết lâm đầu khổ tình này ở hậu viện nhà người ta. Lại không biết, nhân thế thăng trầm vô tình, núi sông vẫn còn chỉ riêng người là không nhất thành bất biến (đã hình thành thì không thay đổi). Thời gian qua nhanh (), năm tháng vội vã, đứa trẻ ngây thơ ngày trước đã trưởng thành thành thiếu niên anh hùng cao lớn, giai nhân yêu kiều nhu nhược thuở nào cũng đã xuyên phượng bào buông rèm chấp chính.

()Nguyên văn: Bạch câu quá khích: thời gian như bạch mã lướt nhanh qua khe cửa.

Đầu năm nay, thiếu chủ Cửu Nhung trốn tránh chấp chưởng quyền hành, quyết đoán sửa lại tập tục man di, phỏng theo chế trung nguyên, vào đầu mùa hạ tại Cửu Nhung thành Trục Nhật đăng cơ xưng đế. Phong hào thành Xích, tự xưng Xích đế. Lại tôn sinh mẫu Ân thị thành thái hậu, bởi vì thiếu đế còn nhỏ, quần thần cầu xin thái hậu thượng triều phụ chính. Nữ tử tham gia vào chính sự, chớ nói mười sáu bộ ở Tây Bắc, nếu rơi vào tai người Đại Lương cũng sẽ bị nước miếng của ngôn quan dìm chết. Cửu Nhung từ trên xuống dưới người người cúi đầu, cũng coi như là đệ nhất thiên cổ kỳ văn.

Bên kia người mới cảnh tượng mới, sau khi nghiêm túc chỉnh đốn toàn bộ triều chính, lập tức quay đầu thương bắt đầu thu thập những kẻ không tuân lời, sau lại chuyển mũi đao loang loáng hướng về dê béo Đại Lương. Lại nhìn bên chúng ta mà xem, cái người đang ngồi trên long ý ở kinh thành phía nam kia... Phải, mới vừa lập một hậu phi còn nhỏ tuổi hơn cả nữ nhi nhà mình, thể trạng rất tốt, hoàng gia khai chi tán diệp là không cần lo lắng, còn về những chuyện khác, cũng đừng trông mong gì.

“Kỵ binh Cửu Nhung vốn dũng mãnh, trước mắt lại xuất hiện Thích Tướng quân dũng mãnh thiện chiến. Các bộ khác ở Tây Bắc chỉ sợ đều không phải là đối thủ của gã, nhất thống quan ngoại chẳng qua là sớm hay muộn mà thôi.” Đưa mắt nhìn ra quan nội, có thể ngăn được kỵ binh Cửu Nhung chỉ có Yến gia. Nhưng thi cốt trên dưới hơn ba trăm nhân khẩu Yến gia sớm đã hóa thành tro. Về phần Diêu gia thay thế, tuy rằng cũng là con cháu binh gia, nhưng luận về dũng cảm mưu trí, thủy chung phải nhường Yến gia một bậc. Nhi tử đông đúc, nhưng đều là tài trí bình thường lý luận suông, chỉ duy có Thập Tam công tử từ nhỏ được ca tụng là “Thần đồng”, cốt tình trời sinh lại là một cái ảm sắc thuốc. Thân thể nhỏ bé bệnh tật liên miên, nếu không có người đỡ thì ngay cả đi cũng không được, càng đừng nói đến vũ đạo lộng thương.

Nói đến nói đi, vẫn là câu nói mà Diên sư gia mỗi ngày đều treo ở bên miệng kia, hàng so với hàng chỉ muốn ném, người so với người chỉ muốn chết. Người ta mình quân lương tướng binh hùng mã tráng, lại nhìn bên mình còn đang người viết thư mắng ta xuất thân thấp hèn, ta muốn dâng tấu chương nói người vô dụng chỉ biết mang đôi hài nhỏ tại cung vàng điện ngọc chơi đùa. Đều là vi nhân quân vi nhân thần, người cùng với người chính là chênh lệch lớn như vậy.

“Nếu nội loạn mười sáu bộ ở Tây Bắc bình ổn, thời cuộc hỗn loạn tại Thanh, Linh hai châu cũng liền thuận thể giải trừ. Như vậy, việc kinh doanh buôn bán của Yến Đại đương gia sợ là không dễ nữa.” Không phải không dễ, quả thực là muốn làm mà không được. Khổ tâm tìm cách bố trí nhiều năm như vậy, một khi bị hủy trong chớp lát, đừng nhìn hấn hiện tại có vẻ như không có việc gì mà lọt hạt dẻ, trong lòng chỉ sợ đã sớm lo lắng đến như thiếu như đốt.

Con cháu thế gia ngay cả nói chuyện cũng kể thừa gia huấn, đọc nhẩm từng chữ rõ ràng, âm điệu vững vàng hiển lộ gia giáo. Đến Lạc Vân Phóng đây, càng là ngữ điệu không nhanh không chậm, vô hi vô bi, nghe không ra nửa điểm pháp phông: “Còn có một việc, Yến Đại đương gia trong lòng nên rõ ràng, quán cơm tửu quán của người cho dù trải khắp Tây Bắc, Yến Khiếu vẫn chỉ là Yến Khiếu, chỉ là một sơn phỉ trên núi Long Ngâm, không ra được bên ngoài.”

Trên đời này không công bằng nhất, làm người tức giận nhất, chính là hai chữ “danh phận”. Cái gọi là danh phận gì đó, chính là nếu người ngồi trên Kim Loan điện uy phong bát diện là chân long thiên tử, thì văn thần võ tướng đứng ở long đình phía dưới sẽ tự giác cúi đầu thu mắt đứng chỉnh tề. Một cái sơn phỉ cường đạo như người thì chỉ có thể cụp đuôi trong khe núi ngoan ngoãn làm ổ, đây gọi là danh phận. Quần hùng tranh bá tại ải Võ Vương nhiều năm như vậy, nhưng lại không có một kẻ nào dám tiên phong đi đầu, thực lực có hạn là thứ nhất, vô cơ xuất binh mới là mấu chốt. Khắp thiên hạ đều là vương thổ, một cái phỉ khấu muốn mưu toan chiếm cứ một nơi, không cần nhọc người bên ngoài động thủ, thiên tử Đại Lương cùng vị mới xưng Xích Đế ở Cửu Nhung kia sẽ đem người giày vò đến chết.

“Không có danh hào, người chưa động tay, tội danh đại nghịch bất đạo đã phủ trên đầu người, người không dám đương nổi. Nhưng ta bất đồng, ta là Độc quân Bình Châu, bách tín Bình Châu đã bị man di quấy nhiễu quá lâu, ta xuất binh thu hồi hoàng thổ đã mất, đương nhiên. Hoặc là, bốn chữ loạn, thần, tặc, tử này, người thật sự muốn treo trên đầu sao?” Ý tận lực tăng thêm ngữ khí, người đang lọt hạt dẻ ở đầu kia rốt cục thay đổi sắc mặt, trong con người tựa như có vụn băng, âm âm lãnh lãnh bắn về phía Lạc Vân Phóng. Lạc Vân Phóng vừa lòng nhìn khuôn mặt hấn đột nhiên cứng ngắt. Vừa nghĩ tới bộ dáng Yến Khiếu vô cùng đau đớn bi thảm, giọng nói của y liền ngừng không được cao lên, mang theo vài phần vui

sống khi người gặp họa, “Chiến trường chém giết không giống với các người ngày thường tiểu đánh tiểu nháo, người ngằm đem mạng lưới mở rộng thật lớn, nếu cứng đối cứng, có thể điều động nhân mã bao nhiêu? Quân lính Đại Lương dù không hùng mạnh nhưng chỉ luận nhân số cũng có thể hơn phi trại nhỏ của người gấp trăm lần, ta nói có đúng không? Yến Đại đương gia, người không có, nhưng ta có. Cho nên, nói là ta tìm người, không bằng nói, phải là người cầu ta.”

## 11. Chương 11

Gió núi lạnh thấu xương, lạc tuyết tuôn rơi, căn phòng nho nhỏ chất đầy sách cũ được hoá lò sưởi đến ấm áp như mùa xuân, hơi ấm làm người thích ý đến mức toàn thân xương cốt đều mềm nhũn.

Lạc đại công tử xưa nay không thích xem cuộc vui lúc này lại đang hứng thú dạt dào thưởng thức sắc mặt liên tục thay đổi biến ảo của Yến Khiếu, kinh ngạc, ngưng trọng, bi phẫn... Năm màu rực rỡ, đặc sắc phơi bày. Khó trách Lạc Vân Lan hùng hài tử kia cứ thì thầm mà nói, lão thiên gia ông ta đã đem hết biểu tình trên mặt Lạc Vân Phóng đều đưa cho Yến Khiếu rồi.

Hắn cuối cùng cũng lấy lại được bình tĩnh, nhưng chỉ trong giây lát, đủ loại tình tự chợt lóe lên rồi biến mất, sắc mặt trở lại bình thường, cúi đầu, tiếp tục nhanh nhẹn lột hạt dẻ: “Người nói đều đúng.”

Hạt dẻ vàng óng chất đầy trên đĩa, xa xa nhìn như một ngọn núi nhỏ. Lạc Vân Phóng thích ăn hạt dẻ. Trong trí nhớ, cũng có một người thích ăn món này, thường xuyên vào những ngày đông đứng trước nồi hạt dẻ ngào đường ngăm đen thật lớn ở bên đường thềm ăn đến chân không động được một bước.

Yến Khiếu vỗ vỗ tay, phẩy xuống những mảnh vụn giữa ngón tay, ném toàn bộ vỏ hạt nát vụn vào trong hỏa lò, ngọn lửa nhảy động không ngừng “vọt.....” một cái nhoáng lên, tản ra mùi vị cháy sém nồng đậm, quanh quần dây dưa cùng hơi thở, mang theo vài phần hương vị ngọt lạnh của hạt dẻ.

“Ta đây quả thật thiếu người thiếu danh phận, vừa lúc người đều có.” Không chỉ như thế, còn thiếu tiền. Cổng trại bị phá hỏng ngoài kia đến nay còn chưa có tiền tu bổ, Điền sư gia râu đến nỗi ngày nào cũng rống vào tai hắn đến muốn hỏng luôn rồi, “Nhưng ta cũng có thứ người không có.”

Lạc Vân Phóng nghe vậy nửa rũ mắt xuống, Yến Khiếu cũng không nói tiếp, chậm rì rì bắt đầu ăn hạt dẻ trong đĩa.

Người thông minh nói chuyện chung quy đều thích giấu một nửa, Lạc Vân Phóng hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn. Trong tay Khiếu Nhiên trại có cái gì? Yến Khiếu sớm đã nửa úp nửa mở trước mặt y mà khoe khoang. Đêm trung thu tại hậu viện bí bí ẩn ẩn thao thao bất tuyệt, trên xà nhà điêu khắc đồ án hình chim yến... Nhiều vô số kể, còn có thời gian.

Hai bàn tay đang lui trong tay áo của y nhìn không được nắm chặt thành quyền. Yến Khiếu trong tay có, giả như có thêm thời gian hắn cũng có thể làm được, đáng tiếc, thời gian không đợi người. Lòng nóng như lửa đốt không chỉ riêng Yến Khiếu, kỳ thật, y so với hắn càng sốt ruột hơn.

Yến Khiếu bên kia nâng tay chống cằm, chưa từng buông tha một chút thay đổi nào trên mặt y. Bỗng nhiên thấy ngón tay y gắt gao nắm chặt lướt qua y phức bóng loáng, lại từng chút từng chút mở ra, hắn không khỏi từ từ nở nụ cười: “Người xuất tiền xuất người, ta xuất lực, bố trí tại Tây Bắc đều cho người, chờ lấy được Linh Châu cùng Thanh Châu, người có thể phong phong quang quang mà trở lại kinh thành.”

Lạc Vân Phóng vươn bàn tay từ trong tay áo, mười ngón tay lại lần nữa thả lại trên hỏa lò. Trở cổ tay, lòng bàn tay bị móng tay đâm vào nổi lên hồng ửng, lúc này bị hỏa lò nóng rực ấm áp xoa dịu, nảy sinh cảm xúc tê dại ngứa ngứa: “Vậy người muốn gì?”

Đây là đáp ứng. Thầm thở ra một hơi, Yến Khiếu đem hạt dẻ vẫn luôn cầm trong tay ném vào miệng: “Ta muốn ải Võ Vương.” Cùng đáp án lần trước trong Đốc quân phủ không khác nhau.

“A?” Y không tin, trong đáy mắt tràn đầy đều là khinh thường, “Đơn giản như vậy?”

Hắn không chút do dự mà gật đầu: “Chỉ đơn giản như vậy.” Về mặt thẳng thắn, ngữ khí vững chắc.

Ài Võ Vương... Nghe nói vào thuở ban sơ triều đại lập quốc, Hộ quốc công đời thứ nhất dùng ải Võ Vương làm sinh lễ, cầu lấy công chúa là thân muội vừa tuổi trăng tròn của thái tổ, sôi nổi trở thành giai thoại một thời. Năm tháng trôi qua, mang theo nhiều chuyện cũ mơ hồ chân thực, đều hoá thành câu chuyện xưa mà các lão tổ mẫu thường kể lại cho đám tôn tử trước khi đi vào giấc ngủ, thật thật giả giả, không thể nói rõ.

Lạc Vân Phóng rũ mắt yên lặng suy nghĩ một lát, nhếch lên khóe miệng, không tiếp tục chất vấn: “Vô luận người muốn gì, nhớ kỹ người đã đáp ứng ta.” Sáu châu Tây Bắc độc chiếm ba, việc này nếu có thể thành công, trong kinh thành sắc mặt những người đó nhất định rất xinh đẹp.

Nhắc tay kéo lại cổ áo choàng, Lạc Vân Phóng đứng dậy muốn rời đi. Trước khi đi, y xoay người hướng về phía Yến Khiếu nhẹ liếc một cái. Tâm hữu linh tê nhất điểm thông ( ), Yến Đại đương gia đón ánh mắt u trầm lãnh lệ của y, gật đầu như già tởi: “Những gì vừa mới nói, nếu có nửa điểm giả dối, lão Nhị của nhà chúng ta hôm nay chính là ta ngày mai.”

( ) Thường dùng để ví với tình yêu nam nữ tâm đầu ý hợp. Hiện đại cũng có thể dùng để chỉ việc hai người có thể ngầm hiểu ý của nhau. Xuất xứ: Thân vô thủy phượng song phi dục, tâm hữu linh tê nhất điểm thông. ( Vô đề 1 – Lý Thương Ẩn)

Yến nhị đương gia ba ngày trước ban đêm bị người chặn đường trong một ngõ hẻm tối tăm ngoài Hải Vân các. Nhị đương gia thân thủ bất phạm, tiếc rằng bọn họ có chuẩn bị mà đến. Song quyền khó địch tứ thủ, Yến nhị đương gia bị rút mấy cái xương sườn, gãy một cánh tay, khuôn mặt tuần tú đã trúng không biết bao nhiêu quyền cước, sưng đến thiếu chút nữa cả Yến Khiếu cũng không nhận ra. Trong Khiếu Nhiên trại mọi người sống chung không phân cao thấp, lúc đó trong phòng nghị sự người đứng đầy một phòng, một đám hi hi ha ha trộm nhìn ngạc nhiên, ngay cả đi lên đỡ cũng không chịu. Yến Nhị đương gia đau đến khóe miệng run rẩy, quỳ rạp trên mặt đất, bộ dáng muốn bao nhiêu chặt vật thì có bấy nhiêu, một phen nước mũi nước mắt khóc lóc kể lể, may mắn chạy nhanh, nếu không bọn họ nguyên bản còn muốn hai tay của hắn...

Mọi người vội vàng nhảy lên đau lòng mà an ủi, phải không? A nha nha, thật hung tàn, tại sao có thể bị ổi như vậy nhần tâm như vậy chứ? Còn trách tìm người cái tên mặt trắng người người đều oán trách này không phải là càng dễ dàng? A nha nha, đáng tiếc a đáng tiếc.

Yến nhị đương gia một hơi không thở gấp đi lên, đảo mắt xem thường đau đến hôn mê bất tỉnh.

Đùa giỡn thì đùa giỡn, trước mắt ở Bình Châu dám ra tay với Nhị đương gia Khiếu Nhiên trại, lòng dạ ngoan độc như vậy, Yến Khiếu càng nghĩ chỉ có một Lạc Vân Phóng: “Người không phải quá ngoan độc sao? Đây là huynh đệ của ta...”

Lạc Vân Phóng cước bộ không ngừng, đi tới trước cửa thần nhiên trả lời: “Hắn trêu chọc Vân Lan.” Lời này nói thực bình tĩnh, không kiêu không nóng không vội không giận, cả một chút ý vị cũng không có, càng tôn lên khuôn mặt không nhiễm một chút khói lửa nhân gian của y, so với tượng Bồ Tát trong miếu thờ càng cao xa mờ ảo.

Yến Đại đương gia vốc người cao lớn ôm đĩa hạt dẻ lui lại thành một đoàn ở trên ghế, nghe giọng điệu nhẹ nhàng của y, nhất thời cảm thấy bản thân nhỏ bé so với con kiến cũng không bằng. Người Lạc gia nổi danh gà mẹ bảo vệ gà con, hôm nay cuối cùng cũng được mở rộng tầm mắt.

Lấp bắp há mồm muốn nói thêm hai câu. Lạc Vân Phóng mạnh mẽ mở ra cửa phòng. Gió lạnh đập vào mặt, tuyết trắng hỗn độn hất lên, lửa than trong hỏa lò lập tức bị gió thổi đến yếu ớt. Dưới tầm mắt so với gió lạnh càng lạnh thấu xương của y, Yến Khiếu nhin không được phát run, lời sắp nói ra đều bị nuốt lại vào miệng, hạt dẻ mắc trong cổ họng —— người như vậy là không được a Vân muội muội, người đây là biến thái nha....

Đại Lương Nguyên Khải năm thứ tám rét đậm, Đốc quân Bình Châu Lạc Vân Phóng dâng tấu chương, nói man di Tây Bắc hung tàn, nhiều lần xâm lấn biên cảnh, quấy nhiễu an bình của bách tính Đại Lương ta. May mà quân dân Bình Châu một tấm lòng son, không sợ gió tuyết khổ cực, không sợ thiết kỵ man di, người người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng cùng chống ngoại địch... Người Lạc gia trời sinh là hảo cán bút, một tay chữ khải (lối chữ khải) đoạn chính nghiêm nhiên như bảng chữ mẫu, cùng với ngôn

từ hoa lệ, văn chương phi dương. Âm điệu nội thị sắc bén đọc lên, lông mày cũng nhện không được giương cao.

Khi ấy vừa vặn là cuối năm, lục cung trên dưới tiễn cựu nghênh tân () giăng đèn kết hoa. Đại Lương Hoàn Huy để gối đầu lên chân vị mỹ nhân xem ca múa, vị Triệu mỹ nhân mới vừa đôi tám, so với đại công chúa còn nhỏ hơn một tuổi. Hoàn Huy để nghe xong tấu chương, đôi mắt mê hoặc say lơ đãng giật giật, mới miễn cưỡng phát tay: “Trẫm đã biết.”

() tiễn năm cũ đón năm mới.

Hàng năm đều có vài lần như vậy, bị ức hiếp thành quen đâu chỉ có tri châu Bình Châu. Huống chi từ lúc chuyển đô thành về phía nam, địa phương giữ bình tự quản, thiên hạ này nhìn như thái bình, chẳng qua chỉ là tô son trát phấn. Cho dù thiên tử tôn quý, trước mũi đao sáng như tuyết, chung quy cũng chỉ có thể thở dài không làm gì được.

Qua vài ngày, Lạc phi nương nương ở Minh Quang cung được chẩn đoán là có thai, Hoàn Huy để mừng rỡ, vì thế yến tiệc vào đêm trừ tịch năm nay phá lệ vui mừng. Trong lúc ăn uống linh đình, thoáng nhìn gương mặt cười đến hồng hào của người Lạc gia, Hoàn Huy để phúc chí tâm linh (phúc đến thì lòng cũng sáng ra), nhớ tới tấu chương rực rỡ mỹ lệ kia: “Độc quân Bình châu họ Lạc, không biết có phải chính là chất tử của Lạc ái khanh?”

Cha con Lạc gia đang xuân phong đắc ý lúc này vội vàng bước ra khỏi hàng, đoạn chính nghiêm trang trả lời: “Vân Phóng chính là trưởng tử của thần đệ đã mất, trong tộc đứng hàng thứ... trưởng tôn.”

“A...” Hoàn Huy để trầm tư thật lâu sau, mới chớp chớp mắt, ủ rũ mà chỉ vào hai cha con họ nói, “Lạc gia các người bên này một Lạc đại nhân, bên kia một tiểu Lạc đại nhân, trong kinh ngoài kinh càng không đếm hết, trẫm thật sự phân không rõ.”

Người được mệnh danh là vị quan trẻ tuổi nhất của Đại Lương, Lạc gia đại gia đoạn đoạn chính chính chấp tay thi lễ, cao giọng đáp: “Khắp thiên hạ đều là vương thổ, khắp bầu trời này, không đất đai nào không phải là đất của thiên tử. Bất luận người nào là con cháu Lạc gia, cũng đều là Lạc gia của bộ hạ, bất luận người nào thuộc Lạc thị, đều là thần tử của bộ hạ.”

Tấu nhạc nổi lên, ca múa mừng cảnh thái bình, Lạc phi nương nương được bồi bổ đến càng nỗ nang động lòng người lúc này ưm một tiếng hờn dỗi, Hoàn Huy để cả người thoải mái, cười toe toét.

Mười lăm tháng giêng, Hoàn Huy để mới vừa ăn một nửa bát chè trôi nước, Bình Châu cấp báo, mười sáu bộ ở Tây Bắc tiến công xâm phạm, Độc quân Bình Châu Lạc Vân Phóng dẫn quân khổ thủ trấn Phong Diệp, trước mắt hai bên đang giằng co ở thành Thanh Tước.

Vẫn là nét bút đoạn chính cương nghị theo lối chữ khải kia, văn chương kiệt xuất, tài hoa hơn người.

Hoàn Huy để “ừ” một tiếng, chậm rãi nhai bánh đậu đỏ, tiếp tục không quan tâm đến chính sự, trấn Phong Diệp hẳn rất quen thuộc, hàng năm trong cấp báo từ Bình Châu đều nhắc tới.

A.... thành Thanh Tước là nơi nào?

Thành Thanh Tước tại Linh Châu, từ phía bắc Bình Châu đi tới ải Võ Vương, thành Thanh Tước chính là nơi nhất định phải đi qua.

Này, này, này, này... Man di tấn công? Lúc này là chúng ta tấn công người ta đi!

Cả triều chấn động, bách quan ồ lên.

Đứng ở trên cùng, sắc mặt Lạc đại nhân xanh mét thật lâu không nói gì, bát chè trôi nước vừa mới ăn lúc sáng nghẹn lại đến có chút bức bối.

Lúc này trong thành Thanh Tước, Yến Khiếu giống Hoàn Huy để nằm ngửa trên chiếc giường nhỏ, nhìn tới nhìn lui Lạc Vân Phóng viết tấu chương, chặc chặc khen ngợi: “Nhìn chữ viết này.... Vân muội muội của ta sao lại có tài như vậy?”

Trong kinh nhắc tới Lạc gia, chung quy đều nói Lạc gia Đại công tử từ nhỏ tập võ, nhị công tử kinh tài tuyệt diệu. Lại không nghĩ, Đại công tử ngày thường vũ đạo lộng thương im hơi lặng tiếng cũng có một thân văn chương tài hoa.

Sau thư trác rộng lớn, Lạc Vân Phóng nhanh chóng xem quân báo Chung Việt đưa tới: “Cầm miệng.”

Người bên kia không cam mà kêu oan: “Khen người cũng không được?”

Lạc Vân Phóng cũng không ngẩng đầu lên: “Không được.” Không hề thương lượng đường sống.

Con người xoay động, Yến Khiếu cột nhả truy hỏi: “Là không cho khen người hay là không cho gọi Vân muội muội?”

Lạc Vân Phóng rút cuộc ngẩng đầu, chán ghét mà trừng mắt một cái, Yến Khiếu cũng không để bụng, nằm trở lại trên chiếc giường nhỏ, tiếp tục đọc tấu chương hết bài này đến bài khác.

Bây mưu tính kế đã lâu, thành Thanh Tước thu về tay không tốn chút sức. Thừa dịp chưa chuẩn bị, hậu tích mỏng phát (), một kích trúng tâm. Như Lạc Vân Phóng đã nói, quân Đại Lương vốn không hùng mạnh, đối mặt với đám sơn phỉ thảo khấu, như trước vẫn ở thế lùi đình vạn quân đánh bọn chúng đến nát vụn dễ như trở bàn tay. Trải qua Lạc Vân Phóng mỗi ngày thao luyện nghiêm khắc, quân lính Bình Châu từ nhu nhược vô lực biến thành đối mặt với thiết kỵ của man tộc cũng phi thường dũng mãnh. Dâng tấu chương lên kinh thành chỉ nhắc đến một thành Thanh Tước, kỳ thật trong lúc tấu chương trên đường qua lại bốn ba, vài tiểu thành thôn trấn phụ cận thành Thanh Tước cũng đã sớm thu hết vào tay. Hiện nay Chung Việt cùng Yến Phỉ đã muốn nhắm thẳng vào nội địa Linh Châu.

() tích lũy sâu dày, từ từ thả ra: Chỉ có chuẩn bị đầy đủ mới làm tốt được.

Lúc này Yến Khiếu và Lạc Vân Phóng đang tạm nghỉ ở phía sau bày mưu tính kế. Quý tộc quan ngoại trước nay hào hoa xa xỉ, nho nhỏ một cái Thanh Tước cũng trông nom xây dựng dinh thự đến trang hoàng tráng lệ, hận không thể cả lòng bàn chân cũng nhét đầy lá vàng. Thanh tâm quả dục như Lạc đại công tử khi một bước tiến vào thư phòng ánh vàng rực rỡ, mày cũng liền nhăn đến có thể kẹp chết ruồi. Dựa theo ý tứ ban đầu của y, hết thấy đồ vật trong phủ đều sung nhập phủ kho làm quân lương. Yến Khiếu khuyên can mãi, chỉ kém khóc lóc om sòm lẫn lộn trên mặt đất, lúc này mới giữ lại được một chiếc giường mỹ nhân khảm lưu kim bát bảo nạm châu ngọc trong phòng.

Lạc đốc quân là người hỉ giận không hiển lộ trên mặt, thế nhưng ánh mắt ghét bỏ lại rõ ràng đến cả người mù cũng có thể nhìn ra, cố tình có người không biết tốt xấu, mỗi ngày người ta vừa chân trước bước vào thư phòng, sau lưng hắn đã mềm nhũn nằm úp sấp trên chiếc giường nhỏ, thân thân thiết thiết mà gọi Vân muội muội, nhàn thoai thao thao bất tuyệt mà tán dóc, không nói đến Lạc Vân Phóng trở mặt là tuyệt không bỏ qua. Ngủ khì cột nhả kia... kẻ điếc nghe xong cũng ê răng.

Tường thành biên quan Đại Lương mà dày bằng một nửa da mặt của Đại đương gia, sẽ là thiên hạ vạn dân chỉ phúc.

Dần dà, Lạc đốc quân đã thành thói quen, mặc hắn đùa giỡn trên chộc điên khùng đều lười cho một cái liếc mắt.

Dần dà, Yến Đại đương gia tâm tình càng vui vẻ, cho dù sắc mặt Lạc Vân Phóng hoàn toàn tối tăm cũng mặt không đổi sắc mà sấp qua cười làm lành.

Dần dà, ánh mắt hai tùy tùng canh giữ bên ngoài thư phòng nhìn hai người đều không bình thường.

Chuyện thế gian chẳng qua cũng chỉ như vậy, vừa gặp đã chán ghét, gặp lần thứ hai thành kẻ thù, gặp lần thứ ba gặp lần thứ tư gặp nhiều lần sau, lâu ngày sinh tình. Thói quen hai chữ này thật thật đáng sợ.

Chung Việt truyền thư cho tới bây giờ đều ngắn gọn, Lạc Vân Phóng theo thói quen cong ngón tay gõ thư trác, hai mắt khẽ nâng, nhìn về phía sơn phỉ tê liệt ngã trên chiếc giường nhỏ bên kia. Yến Đại đương gia ngoại trừ miệng lưỡi trơn tru, còn hiển lộ ra một thân hảo đạo pháp, trước vạn quân hoành đao lập tức chống đỡ cục diện, trong quân trường lại thành chủ soái bày mưu tính kế ẩn giấu mưu đồ. Người này.... nếu là người cầm tất có thể xem là anh hùng hào kiệt của nhân gian.

## 12. Chương 12

Nguyên Khải năm thứ mười một, xa tại kinh thành phía nam, Hoàn Huy để đang thăm nghĩ niên hiệu nhất định sẽ theo mình đi vào sử sách lưu danh thiên cổ. Quân binh Đại Lương mang tiếng nhu nhược hèn nhất hơn hai mươi năm, lúc này chợt tỉnh mộng, tựa như uống máu gà mà càn quét phía bắc Bình Châu, thiết kỵ rầm rập, trong hai năm một mạch đem Linh Châu thu lại hơn phân nửa, trường thương nhắm thẳng, thành quách Thanh Châu mơ hồ có thể thấy rõ, xa hơn chính là ải Võ Vương, nơi đã từng khiến hoàng thất Đại Lương đau đến trong lòng chảy máu. Sau khi dời đô về phía nam, thiên tử Đại Lương thật tâm cũng tốt mà giả vờ cũng thế, văn võ bá quan dù có người chưa từng diễn trò lúc này cũng khóc đến nước mắt bốn phương nước mũi tám hướng — không thể trở về kinh xưa chốn cũ, trầm thẹn với liệt tổ liệt tông!

Đế vương nước mắt giàn dụa tựa như rau hẹ bị cắt một đoạn lại dài thêm một đoạn. Không có can đảm quay về kinh cũ thì thôi, khóc khóc cái gì, có khóc cũng chẳng đem ải Võ Vương mà Thái tổ hoàng đế truyền lại thu về được. Thái tổ hoàng đế dưới lòng đất nếu nghe được, không biết có thể tức giận đến đánh vỡ hoàng lăng mà xông ra hay không.

Tính tình tiên đế và Hoàn Huy để khác xa nhau. Tiên đế muốn học Thái tổ hoàng đế, lập chí muốn lưu lại một bút thật mạnh vào sử sách, vì thế hào khí can vân (hào khí bốc lên tận mây xanh) mà diệt Hộ quốc công, chuyện sau đó, khắp thiên hạ đều biết... Sau khi Hoàn Huy để kế vị, hẳn một bên khóc lóc thu thập cục diện rối rắm mà phụ hoàng đoán mệnh của hắn để lại, một bên thăm nghĩ, tiên đế lão nhân gia cũng coi như đã được thoả nguyện rồi. Về sau bất luận việc gì rơi vào trong tay sử quan, những chuyện vô liêm sỉ hồ đồ rách nát mà ông đã làm đều đáng ghi lại vào đại thư.

Hoàn Huy để tính toán, có tiên đế châu ngọc đi trước, chỉ cần mình đừng quá tìm đường chết, sau trăm tuổi, hẳn vẫn có mặt mũi đi gặp liệt tổ liệt tông. Vì thế vô tri vô giác sống mơ màng non nửa đời người, đến cuối cùng chợt phát hiện, chuyện thu lại Tây Bắc cứ ngỡ không thể làm được này “bộp” một cái đã rơi vào đầu mình. Điều này không chỉ có nghĩa rằng sau trăm tuổi hẳn có thể điều vô dương oai mà gặp lại phụ hoàng hồ đồ đoán mệnh kia, trước mặt Thái tổ hoàng đế, cũng có thể tùy tiện đi thỉnh an. Hoàn Huy để kích động đến mức chút nữa đã kìm nén không được mà thượng triều vắng hết cả nước miếng.

Thiên tử Đại Lương ở bên kia đang cao hứng đến nói năng lộn xộn, cùng lúc này tại châu phủ Linh Châu thành Cô Vụ, một phong cấp tín xen lẫn giữa trùng trùng mật hàm quân báo, lẳng lẳng đặt trên bàn trong thư phòng Lạc đốc quân.

Lạc Vân Phóng cầm lấy xem qua, đôi mắt đen trầm xuống, ngón tay nhẹ cong, thư tín mỏng như cánh ve nháy mắt biến thành mũi tên hướng đầu kia thư phòng bay đến.

Trên chiếc giường mỹ nhân khảm lưu kim bát bảo nam châu ngọc, Yến Đại đương gia đang say sưa ngủ trưa. Tiếng gió phát qua tai, hẳn giống như không hề hay biết, khi thư tín gần chạm đến mặt của hắn, hai mắt đột nhiên mở to, vươn ngón tay vững vàng kẹp lấy: “Lạc Vân Phóng, đừng có dọa người như vậy chứ. Ôi, á....”

Hắn mới từ tiền tuyến trở về, trên người còn mang theo vết thương, đứng dậy quá gấp động đến miệng vết thương, nhất thời không nói tiếp được.

Hai năm ở chung, Lạc Vân Phóng tu dưỡng càng sâu, hiện giờ đã có thể thấy nhưng không thể trách mà nhìn thẳng vào nước miếng vì ngủ trưa mà chảy ra bên khóe miệng cùng dấu vết loạn thất bát tao trên mặt hắn.

Yến Khiếu kêu la nửa ngày, thấy y bất vi sở động, chùi miệng hắc hắc cười hai tiếng, ánh mắt đảo qua, thấy nội dung trên tín hàm: “Hoàng tước (chim sẻ) đến rồi.”

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau. Bọn họ tại đầu này bám chặt mười sáu bộ ở Tây Bắc, sau lưng đã có người thừa dịp trống không mà vào.

Tri châu Bình Châu mập mạp viết đến một tay phiêu dật. Lão gửi tin đến nói, đốc quân Kế Châu Nghê Văn Lương Nghê đại nhân ở châu kế bên lo lắng binh lực Bình Châu không đủ, tự xin mang binh tiếp viện,

bình ổn hậu phương. Trong lúc sổ con xin đi giết giặc còn đang trên đường, quân Kế Châu cũng vừa qua sông Ly, vài ngày nữa sẽ tiến sát thành Lạc Nhạn.

Sau khi dời đến phía nam, thanh thế hoàng gia Đại Lương giảm xuống. Nếu không có mấy nhà thế tộc dốc sức duy trì, long ý có thể ngồi đến an ổn hay không cũng là một vấn đề, cũng do, triều đình nhu nhược yếu thế địa phương phát triển lớn mạnh, hơn nữa vài thế gia nắm giữ châu quận xa xôi, ầm ầm đã có thái độ không tuân theo quân lệnh. Mấy năm nay lại càng ngày càng nghiêm trọng. Mắt thấy triều đình Đại Lương yên vị ở phía nam đều không rảnh phân tâm, chực vị đốc quân địa phương nhiều lần mượn chuyện khiêu khích tranh đoạt địa bàn, ngay cả Hoàn Huy để trên Kim Loan điện có khóc cũng không làm được gì.

Đốc quân Kế Châu Nghê Văn Lương là một trong số đó. Kế Châu nằm cạnh Bình Châu, hai châu cách nhau chỉ một con sông Ly, nhưng địa thế địa hình khác nhau như trời và đất. Kế Châu xưa nay dồi dào, tài nguyên khoáng sản phong phú, đặc biệt quặng sắt đứng nhất. Vì thế vũ khí trong quân Kế Châu là nổi tiếng thiên hạ. Tổ tiên Nghê Văn Lương trước kia là thuộc hạ cũ của Hộ quốc công phủ, nhiều lần được Hộ quốc công che chở đề bạt. Hộ quốc công phủ sau khi chịu tội tru di, liên lụy vô số thuộc hạ cũ, Nghê gia chẳng những không bị ảnh hưởng, thân là trưởng tử Nghê gia Nghê Văn Lương càng có số làm quan, một đường thẳng chức đến hiện tại là Đốc quân Kế Châu, có thể thấy được là một người khôn khéo.

Lạc Vân Phóng nhin không được cười lạnh: “Dụng tâm hiểm ác.”

Trong hai năm nay, mười sáu bộ ở Tây Bắc từ ngày bắt ngờ không kịp đề phòng đến hôm nay vẫn chưa phục hồi lại tinh thần. Dưới cầm cự của Tiêu thái hậu Cửu Nhung, Xích Đế trẻ tuổi tự mình ra mặt thuyết phục thủ lĩnh các bộ, nội loạn mười sáu bộ ở Tây Bắc nhất thời dừng lại, một lòng trước chống giặc ngoài sau bình ổn quốc nội, liên thủ ứng phó.

Thiết kỵ man tộc lần nữa nổi lên trống cờ, chiến phong lập tức hiển lộ cuồng hân, khiến quân lính Bình Châu đau đầu không thôi. Trước mắt là tình hình chiến đấu hết sức giằng co, không cho phép có một chút sơ xuất, trên sa trường chông chát xương trắng, một thành một trấn đều từ trong khói lửa biển máu mà có. Yên Khiếu cùng Lạc Vân Phóng như không có việc gì mà mặt không đổi sắc, kỳ thực bên trong đang cắn răng nỗ lực chống đỡ. Trời đông giá rét buông xuống, hai người thương nghị cổ thủ thành trì an ổn qua mùa đông. Nếu rút quân về Bình Châu, hai năm chiến đấu hăng hái sẽ như nước chảy về biển đông. Nếu bỏ mặc không quản, hậu phương bị chiếm đóng, e rằng hổ lang giáp công, không khác gì đem toàn bộ quân Bình Châu đặt vào hiểm cảnh.

Nghê đại nhân khôn khéo không sớm không muộn cố tình chọn thời gian này mà đến, Yên Khiếu “Sách ——” một tiếng cười lạnh nói: “Người Nghê gia có tật xấu thích đoạt công lao vẫn không sửa được.”

Nhân tình ảm lạnh, thói đời xưa nay lương bạc. Dệt hoa trên gấm thì dễ, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thì khó. Nghê Văn Lương có chỗ nào là người chịu an an phận phận đợi ở thành Lạc Nhạn chứ? Đến lúc đó, Nghê đại nhân lại nhiệt tâm dâng thư “Thu phục cổ thổ thất phu hữu trách, thần nguyện vì bệ hạ máu chảy đầu rơi, lĩnh tinh binh một đường tiếp viện Linh Châu”.

Linh Châu phải bảo vệ, nhưng Bình Châu cũng không thể vứt bỏ. Thật là tiến thoái lưỡng nan. Chung Việt cùng Yên Phi ở phía trước mở rộng biên cương thu lại cổ thổ, thừa dịp lúc này trận tuyết đầu mùa còn chưa rơi xuống, nếu có thể đem toàn bộ Linh Châu nắm chặt trong tay, đợi đến đầu xuân sang năm là có thể chiếm vài phần thượng phong. Lâu tam đương gia cai quản mọi việc lớn nhỏ trong thành Thanh Tước, chỉ sợ khó có thể bắt ra. Lạc Vân Phóng lệnh Hạ Minh ở lại thành Lạc Nhạn trông giữ, Điền sư gia phòng thủ Khiếu Nhiên trại, hai người tay trái gà không chặt trước mặt mã tấu Kế Châu Nghê Văn Lương, yếu ớt hệt như con thỏ.

Lạc Vân Phóng trong đầu đem tất cả người có thể sử dụng lần lượt nghĩ qua một lần, tầm mắt đảo qua tầm bảo hộ ở thất lư của Yên Khiếu: “Sáng mai ta dẫn người trở về.”

Yên Khiếu lắc đầu: “Ta đi. Việc bên này, người thạo hơn ta.”

Lạc đốc quân trị quân trị người đều là một dáng vẻ. Khi quân binh Bình Châu tiến vào thành, đại cô nương tiểu tức phụ tụ họp thành đoàn đứng sau cổng thành chờ đợi thiếu tướng quân cao lãnh tú mỹ tuyệt luân. Quan quân vào thành, ước pháp tam chương (quy ước ba điều), kỷ luật nghiêm minh. Không quá một tuần, chính lệnh thông hành, nhân hòa hưng thịnh, ngư long hỗn tạp bên trong thành Cô Vụ trải qua mấy năm

hoang vu, qua tay y cai quản, gần như đã sống lại. Bản lĩnh như vậy, Yến Đại đương gia chỉ biết kêu gọi tụ họp sơn lâm chẳng thể sánh kịp.

“Thành Cô Vụ vẫn để người trần thủ mới thỏa đáng. Huống chi, Nghê gia bên kia ta cũng có món nợ muốn tìm hẩn tính toán.” Khi hẩn nói chuyện khéo miệng ẩn ý cười, giọng điệu lướt nhẹ như không thêm để ý, “Không cần mang quá nhiều người, ta có chủ ý, đúng lúc đối phó hẩn.”

Lạc Vân Phóng như có điều suy nghĩ mà nhìn hẩn một cái, gật đầu nói: “Được.”

Hẩn liền thật cẩn thận đỡ thất lưng, chậm rãi nằm trở về. Thật lâu sau lại không nghe thấy tiếng ngáy, chỉ nghe mơ mơ hồ hồ một câu hỏi: “Người không sợ sau khi trở về ta chiếm Bình Châu, ngầm ám toán người hay sao?”

Lạc Vân Phóng đang đề bút phê duyệt công văn, ngòi bút dừng một chút, lại thông dong hạ bút: “Người không sợ người vừa đi, ta chiếm Linh Châu, trở mặt?”

“A.....” Tiếng cười nhẹ nhàng vang lên, Yến Khiếu từ từ nhắm hai mắt, âm thanh lá rụng “sàn sạt” ngoài cửa sổ cùng ngòi bút cọ vào trang giấy của y xoàn soạt vang lên bên tai, “Người sẽ không.”

Thanh âm trầm thấp, khầu khí chắc chắn.

### 13. Chương 13

Yến Khiếu khởi hành vào đúng ngày tết hoa đăng ở Linh Châu.

Theo phong tục ở Linh Châu, hàng năm vào đêm trăng tròn sau mùa thu hoạch cuối cùng, trong thành sẽ tổ chức đại lễ chúc mừng, ban đêm toàn thành nam nữ già trẻ đốt đèn dạo chơi, có thể nói là một việc trọng đại. Mấy năm nay Hồ Hẩn hỗn tạp, phong tục cũng càng thêm biến đổi. Dạo chơi trong thành là lúc, hàng quán hai bên đường buôn bán suốt cả một đêm cho tới sáng sớm hôm sau, trên đài cao ở đầu phố có Hồ cơ xinh đẹp cùng đủ loại nghệ nhân, hoặc vừa múa vừa hát, hoặc vừa ảo thuật vừa xiếc, náo nhiệt giống như năm mới. Cũng có nhiều nam nữ trẻ tuổi mượn cơ hội đưa tình, một chiếc hoa đăng, một cái túi hương, giữa dòng người như dệt, ngoái đầu nhìn lại trao nhau một nụ cười nhẹ, khoảnh khắc ngăn ngủ đối diện nhau, liền đưa tình trao tâm ý người nông ta nông () tương hứa chung thân.

() Trong chàng có ta, trong ta có chàng (Ngã nông tử – Quân Đạo Thăng, nguyên văn cả câu: Nhĩ nông ngã nông, thắc sất tình đa.)

Yến Đại đương gia nhìn mà thích thú hồi lâu, mỗi ngày đếm trên đầu ngón tay, nói ở bên ngoài cái này cái kia ôi y nha, Vân muội muội, chúng ta có phải cũng nên nhập gia tùy tục vui cùng dân chúng hay không?

Lạc Vân Phóng nửa cái liếc mắt cũng không thêm cho hẩn.

Yến đại đương gia vẫn bám riết không tha, Lạc đốc quân vẫn vững như Thái Sơn, chỉ có gã tùy tùng chờ sai bảo đứng ngoài thư phòng mỗi ngày bị ầm ĩ đến đau đầu — cùng một ý mà mỗi ngày đều biến đổi thành nhiều kiểu đáng lẩn qua lộn lại nói mấy lần, các người có phiền hay không? Có phiền hay không?

Phiền phiền nhiều nhiều cãi nhau cứ như vậy mà qua, lễ mừng chung quy cùng Yến Khiếu vô duyên.

Sáng sớm, trước cửa thành nhân mã thừa thốt, Yến Đại đương gia dẫn đầu xoay người lên ngựa. Cách đó không xa vừa lúc có người đang vui vẻ phấn khích nhìn chiếc đèn \*\*\*g treo trên cây, chuẩn bị buổi tối đi dạo chơi quanh thành. Hẩn ghim lại dây cương, nhìn lại nhìn, quay đầu cười hì hì với Lạc Vân Phóng nói: “Quần người vài ngày, muốn kéo người cùng ta đi dạo chơi quanh thành, người đều không gật đầu. Hiện tại ta đi rồi, không còn ai đi cùng người nữa.”

Lạc Vân Phóng cười ngựa bên cạnh hẩn, nghe vậy nghiêng đầu nhìn hẩn đùa: “Vậy người ngày mai hãy đi?”

Hắn liền nhe răng, hai mắt sáng ngời hữu thần, chăm chú vào gương mặt đang ngậy ra của y nhìn qua nhìn lại một lần, lắc đầu, khẩu khí nghiêm túc: “Việc có nặng có nhẹ, đại sự làm trọng, quân cơ không thể chậm trễ.” Nghê Văn Lương đã dẫn người qua sông Ly, nếu muộn nữa thì thật sự sẽ không kịp.

Ánh nắng sớm mai màu vàng kim nhân nhật từ trên đầu tường phía đông chiếu xuống đường cong bên sườn mặt kiên định của hắn, nam nhân một thân huyền sắc y bào xứng với kiên giáp kim sắc, kim quan cài tóc thân đeo trường đao, sống lưng thẳng tắp mà ngồi trên lưng ngựa, tư thế oai hùng uy vũ nói không nên lời. Hắn đưa mắt trông về phía xa, về mặt xa xăm, dưới nắng sớm mờ nhạt, mơ hồ thấy được bên mép cằm có vết sẹo đã nhật đến cơ hồ nhìn không rõ, càng tôn lên mi mục sâu thẳm, không lý do lộ ra mấy phần tuần láng vĩ ngạn.

Tính hắn thức thời, phân rõ nặng nhẹ. Nỗi lo trong lòng Lạc Vân Phóng lúc này mới cởi bỏ một nửa, khó có được sắc mặt nhu hòa dịu xuống, nhắm mắt cùng hắn đi ra ngoài thành. Kề bên tai, Yến Khiếu đi theo lại giải thích một câu: “Đến chậm, Vân Lan của người nếu xảy ra việc gì không hay, người sẽ hận chết ta.”

Nắm cơm trắng náo loạn mấy lần muốn đến Linh Châu tham quan, đều bị Lạc Vân Phóng không chút lưu tình mà bác bỏ, đến nay còn đang ngoan ngoãn trong học đường thành Lạc Nhạn đọc sách. Nghê Văn Lương nếu vào thành, tất nhiên trước tiên sẽ đem nó cột vào bên người.

Không khỏi quay đầu nhìn hắn, ánh mắt Lạc Vân Phóng buông xuống, mí mắt yên lặng trầm tư.

Yến Khiếu hồn nhiên không phát hiện, lưu luyến mà liên tiếp quay đầu nhìn \*\*\*g đèn treo trên cây cao kia.

Vũ khí leng keng, đội ngũ uốn lượn, cửa thành cao lớn xa xa từ từ tụt lại phía sau, cảnh tượng trong thành sớm đã không nhìn thấy nữa, cho dù có mỗi mắt ngóng nhìn, cũng không trông thấy cái gì. Lạc Vân Phóng ghim ngựa dừng lại, khẽ ho khụ một tiếng: “Nghê Văn Lương bình hùng tướng mạnh, không thể sơ suất.”

Yến Khiếu hiểu được Lạc Vân Phóng nên trở về thành, gật đầu đáp ứng: “Người yên tâm, ta hiểu được.”

Hai nhà Khiếu Nhiên trại cùng quân lính Bình Châu chung sống ước chừng đã hai năm. Vì ổn định quân tâm, trước mắt bao người, hai người người tiến ta ta tiến người tiến đưa đưa tiến diễn không ít lần, mới đầu giả mưa sa mưa mà diễn mấy lần, hiện giờ dĩ nhiên đã thành ăn ý cười xe nhẹ đi đường quen.

“Ngoại trừ Nghê Văn Lương, những nơi khác cũng đã phái người đi trinh sát, không thể thả lỏng.”

“Trong lòng ta đều biết.”

“Một khi Chung Việt trở về, Bình Châu ta sẽ phái người tiếp viện.”

“Đi đi, ta chờ.”

Hắn vừa nói xong, y liền cúi lên khoe miệng gật đầu. Một người xị mặt cúi đầu mà nói, một người gương cười liên tục gật đầu. Xem đi xem đi, tâm bình khí hòa cũng không phải khó như vậy, đều thối lui một bước, ai cũng dừng cao lãnh, ai cũng dừng đùa giỡn, chẳng phải trên gương mặt bình dị gần gũi của Lạc Đốc quân cũng có thể treo lên vài phần thân thiện hòa nhã sao.

Đám người còn lại ở đây đồng loạt rào rào mà nhìn hai người diễn kịch lại đồng loạt rào rào mà quay mặt đi. Cảnh tượng thay đổi trang phục thay đổi, đây là kẻ mà năm đó trong phòng nghị sự Khiếu Nhiên trại ngồi xổm bên chân Lạc Đốc quân như con chó lông xù, a, không, Đại đương gia vẫn là như thế.... Ủ.... Không thể nói cho Diên sư gia. Biết Đại đương gia vẫn là không tiền đồ như vậy, Diên sư gia lại đám cái bàn mà khóc mất.

Gió bắc \*\*\*g lộng, bụi đất bay lên, Lạc Vân Phóng chấp tay từ biệt: “Mở tại đây yên lặng chờ tin lành.”

Yến Khiếu về mặt nghiêm túc đáp lễ: “Nhất định không phụ Đốc quân đại nhân ủy thác.”

Y cúi đầu, hắn gương mặt, gió lạnh thổi loạn tóc mai, ánh mắt Lạc Vân Phóng vừa vận nhìn thấy vết sẹo nhợt nhạt trên cằm hắn, một đường nghiêng nghiêng vẽ lên bên trái khoe miệng, vốn là một tên giang hồ thảo mãng không có bộ dạng đoan chính, lúc này lại nặng thêm mấy phần tà khí.

Ma xui quỷ khiến, Lạc đại công tử ít lời ít ngữ, cả một chữ cũng không chịu nhiều lời lại lệ thường khách sáo thêm một câu: “Trên lưng có vết thương... Nhớ đúng giờ thoa được.”

Lời còn chưa dứt, Lạc Vân Phóng đã hung hăng cắn đầu lưỡi chính mình.

Ánh dương sớm mai dần nhô lên cao chiếu rọi xuống, Yến Đại đương gia miệng cười tươi phơi bày cả hàm răng cơ hồ chói sáng đến hoa mắt mọi người ở đây: “Được, ta nhất định nhớ kỹ.”

Nhiều năm sau, Lạc Vân Phóng mỗi khi hồi tưởng chuyện xưa, hình ảnh hiện lên đầu tiên vẫn là hàm răng trắng tinh long lanh sáng loáng làm người nhìn không được cong mắt cười theo này.

Yến Khiếu a, tai họa.

Sau lễ mừng trăng tròn, thành Cô Vụ thực nhanh tiến vào đông. Lớn lớn nhỏ nhỏ không biết đổ xuống bao nhiêu trận tuyết, từ ngoài thư phòng nhìn ra một mảnh mênh mông trắng bạc. Dân phong Tây Bắc bưư hân, cùng với mùa đông Tây Bắc cũng theo đó càng nhiều gian khổ. Không giống Giang Nam ẩm ướt âm hàn, gió dao nhỏ “phần phật” thổi vào trên mặt liền để lại từng vết máu nhỏ.

Người nọ không ở đây, trong thư phòng Lạc Vân Phóng đột nhiên an tĩnh không ít. Tuy từng đứng cạnh cửa nhỏ giọng đàm luận: “Con người chính là thật đáng khinh bỉ. Trước kia cảm thấy âm ỉ, hận không thể bịt kín lỗ tai, lúc này khó khăn lắm mới được thanh tịnh, lại cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng, cả người không dễ chịu.”

Gã tùy từng tự giác đem thanh âm ép tới rất nhỏ, phút chốc đã bị tuyết rơi cùng tiếng gió rít che giấu. Người trong phòng lại vẫn nghe thấy được, ánh mắt bình tĩnh lướt qua quân báo, ngón tay ở trên bàn gỗ hai tiếng: “Muốn nói chuyện phiếm thì ra đứng trong tuyết.”

“Tiểu nhân không dám.” Gã tùy từng sợ hãi nhảy dựng nhanh chóng nghiêm trang đứng vững, thở cũng không dám thở mạnh, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, trong lòng yên lặng âm thầm rơi lệ ngàn dòng — người đó... tuy rằng có chút âm ỉ, nhưng nếu có hấn ở phía trước chống đỡ, ít nhất Lạc đốc quân sẽ không trút vào bọn họ. Con người a, thực là đáng khinh mà, lúc người ta còn ở đây thì ghét bỏ, không còn ở mới biết cái gì gọi là tốt xấu.

Hoả lò trong thư phòng đốt đến đỏ bừng, lại không chịu nổi cơn gió lạnh len qua khe cửa sổ tiến vào. Chiếc giường mỹ nhân xa hoa dung tục năm màu mười sắc chói sáng sắc sỡ đến cả tú bà kỹ viện cũng không chịu nổi vẫn còn đặt ở đẳng kia. Mỗi ngày Lạc Vân Phóng đi ngang qua đều nhìn không được nhú mày, lại chung quy chậm chạp không gọi người vứt đi.

Chiến báo Chung Việt gửi đến vẫn luôn ngắn gọn: hạnh bất nhục mệnh (may mắn không làm nhục mệnh). Ít ỏi bốn chữ, nói hết phong sương. Luân phiên khổ chiến, nhiều lần được mà lại mất, nhiều lần mất mà có lại, Linh Châu cùng Thanh Châu là cứ điểm cuối cùng của giao giới — Hắc Ưng bảo cuối cùng đã chặt chẽ rơi vào tay quân Bình Châu. Đến đây, toàn bộ Linh Châu rốt cuộc lần nữa quay về bản đồ Đại Lương.

Khi chiến sự mới bắt đầu, Yến Khiếu quả quyết, vị Xích đế Cửu Nhung trẻ tuổi tài cao kia còn rất non trẻ. Người trẻ tuổi, huyết khí phương cương, bốc đồng mười phần, sống chết trước mắt lại thường lo trước lo sau tâm tư dao động. Sinh tử một đường, thành bại chẳng qua chỉ trong chớp mắt, người tới ta đi, đến cuối cùng, đại tuyết áp thành, binh tấn lương tuyệt (hết binh hết lương thực), y không thắng hàn (y phục không chịu nổi lạnh lẽo), chỉ duy dựa vào một phần kiên định.

May mắn, Yến Khiếu cùng Lạc Vân Phóng đều là người đã quen chịu khổ.

Kỳ thật, luận tuổi tác, y cùng Yến Khiếu so với vị Xích đế được Tiêu thái hậu che chở kia, có lớn hơn bao nhiêu?

Yến Khiếu có một cơ sở có khả năng xâm nhập làm nội ứng bên trong triều đình Cửu Nhung. Tục truyền, Hắc Ưng bảo thất thủ, Xích đế Cửu Nhung ở trong ngực mẫu thân Tiêu thái hậu khóc ròng một hồi. Thị phi thật giả khó lường, bất quá trên dưới Cửu Nhung đối với thiếu đế đã biết hổ thẹn tỏ ra rất vui mừng.

Nghe tiếng tuyết rơi tạt tạt tốt tốt bên ngoài, trên mặt Lạc Vân Phóng không lộ ra bất luận biểu tình gì, dưới đáy lòng lại thật dài thở ra một hơi. May mắn... Thật sự là may mắn. Yến Khiếu và y tựa như hai con bạc đỏ mắt đánh cuộc mà thu không được, tại Hắc Ưng bảo cơ hồ đã đặt hết vốn liếng. Nếu trước khi trời đông giá rét chấm dứt mà không nắm được trong tay, đợi đến đầu xuân sang năm, mười sáu bộ ở Tây Bắc góc đầu trở lại, khi đó đến phiên hai người bọn họ ôm đầu khóc ròng.

Còn một tin tốt khác. Sau đại thắng, Chung Việt sẽ mang một nhóm người quay về thành Cô Vụ nghỉ ngơi hồi phục.

Cách bình phong bằng gỗ chạm trổ hoa văn tinh xảo, Lạc Vân Phóng ngồi sau thư trác rộng lớn, mơ hồ có thể trông thấy chiếc giường chói mắt đến không thể chói mắt hơn kia. Ngón tay lạnh lẽo cứng ngắc đến sắp cầm không được bút, trong lúc miên man suy nghĩ, không lý do nhớ tới ngày mùng tám tháng chạp hai năm trước, y ngồi trong phòng Yến Khiếu, người nọ cố ý bảo người nâng vào một cái hỏa lò, đặt vào cạnh tay y.

Bên bờ sông Ly, đại tuyết tựa như lông ngỗng bay lả tả. Bông tuyết bay múa, che tầm mắt đoàn binh hành quân đến không phân rõ, nhìn quanh bốn phía bằng sương trắng xóa vô tận. Phía trước cách đó không xa, sông Ly tĩnh lặng không nói lời nào, nước sông đông lại thành băng trơn nhẵn trong suốt như gương. Loáng thoáng, dưới mặt băng mơ hồ lướt qua mấy đuôi cá.

Đốc quân Kế Châu Nghê Văn Lương đã hơn bốn mươi, cũng là đang lúc hùng thịnh. So với Đốc quân ở các châu biên trấn triều đình Đại Lương, ngoài Lạc gia Đại công tử mệnh tốt sửa mái nhà dột, gã được xem là trẻ tuổi. Luận nội tình gia thế, Nghê gia thúc ngựa cũng đuổi không kịp Lạc gia. Nhưng Nghê gia vận khí tốt. Sau chuyện Hộ quốc công Yến gia, Đại Lương lại không có nhân tài có thể thống lĩnh thiên quân, chỉ có thể từ trong đám người bình thường đề bạt không ít võ tướng. Nghê gia dùng võ lập nghiệp đúng lúc nằm trong số đó. Là trụ cột vững chắc trong đám hậu bối Nghê gia, người người Đại Lương đều biết, vị tiểu Nghê đại nhân này bộ dạng khó coi nhưng so với lão Nghê đại nhân nhà gã cùng Hộ quốc công phủ đã tàn lụi thì lại càng khôn khéo khó giải quyết. Đó là loại người không lợi thì không thấy bóng, có lợi tất có thể nhìn thấy bộ dáng Nghê đốc quân bận rộn.

Giờ phút này, trên khuôn mặt gầy yếu khô vàng của gã, một đôi ánh mắt tinh quang bốn phía đang chớp không chớp nhìn chăm chăm vào mặt băng sông Ly không một bóng người.

Nghê đốc quân mấy ngày này trải qua long đong lận đận, trước lên cao sau lại rơi xuống, rất là nghẹn khuất. Quân Kế Châu đến gần ngoài thành Lạc Nhạn năm mươi dặm, trên đường cũng không gặp một binh một tốt. Khi gã muốn thừa cơ xông thẳng vào thành, Kế Châu đột nhiên truyền tới cấp báo, trong châu có hãn phi tác loạn. Nghê đốc quân cũng không quay đầu lại, truyền lệnh tiếp tục đi về phía trước. Tới gần ngoài thành Lạc Nhạn ba mươi dặm, Kế Châu lại hồi báo, hãn phi không chỉ có một, còn hợp mưu vây công châu phủ tại thành Cẩm Dương. Tim Nghê Văn Lương nhảy dựng, cắn răng phân ra một đội nhân mã quay về Cẩm Dương cứu viện.

Thành Lạc Nhạn xa xa đã ngay trước mắt. Tên lính đưa tin từ Kế Châu đã gấp đến khuôn mặt trắng bệch, nạn trộm cướp rất nghiêm trọng, thủ binh thành Cẩm Dương sợ hãi khó có thể tiếp tục. Càng nguy cấp chính là, Nghê đốc quân ngài cứu khốn phò nguy nghĩa thủ Bình Châu, thiện danh này hiện giờ đã truyền khắp thiên hạ. Hoàn Huy để lão nhân gia trên triều miệng vàng lời ngọc, kêu gọi người người noi theo ngài học tập. Vì thế khi nghe Kế Châu gặp nạn, lão oan gia cũng là lão hàng xóm của ngài Đốc quân Tê Châu Diêu Liên Quang Diêu đại nhân liền nghĩa bất dung từ tiến đến hỗ trợ. Hiện nay quân Tê châu cách thành Cẩm Dương cũng chỉ còn ba mươi dặm.

Đây gọi là báo ứng. Muốn thừa dịp cháy nhà cướp của, liền tồn tâm tư nội bộ mâu thuẫn trong nhà mình.

Bỏ Kế Châu, lão Nghê đại nhân xa ở kinh thành sợ là sẽ đau lòng đến chạy tới Kim Loan điện đâm đầu vào cột. Tiểu Nghê đại nhân cũng không kịp nghĩ đến những chuyện khác, tức giận đến trán nổi gân xanh hai mắt đỏ bừng, rốt cuộc đành phải quay đầu ngựa dẹp đường hồi phủ. Một đường đi vội đến cạnh bờ sông Ly, Kế Châu bờ bên kia mơ hồ có thể thấy được, lại bị băng tuyết trùng trùng vây ở bên này, nửa bước khó đi. Gió tuyết rét căm căm, người lái thuyền ở ven bờ lúc trước hoàn toàn không thấy. Muốn xuống ngựa đi bộ qua sông, mặt sông rộng lớn lại không lường được độ sâu dày. Huống chi đại quân tiến lên, lương thực quân dụng quá nhiều, qua sông nếu có chút vô ý, làm mặt băng vỡ tan, vậy liền tiến thoái lưỡng nan tổn thất thảm trọng. Ánh mắt Nghê đốc quân nhìn về phía mặt băng không khỏi nhiều thêm vài phần ai oán.

“Đại nhân, không bằng cứ theo đường cũ trở về?” Phó tướng bên cạnh nhìn không được đề nghị.

Khi quân Kế Châu vẫn chưa qua sông, cách sông Ly ngoài mười dặm, giao giới giữa Kế Châu và Bình Châu có một hẻm núi sâu. Hẻm núi sâu chập chập mà dài nhỏ, nơi nhỏ nhất chỉ có thể một người một ngựa đi qua, hai bên sườn dốc núi đá cao ngất, cây cối tươi tốt, là nơi phục kích diệt địch tốt nhất.

Nghê Văn Lương không chút do dự lắc đầu: “Không được.” Khi đó là gã thừa dịp người chưa chuẩn bị, không sợ nửa đường gặp mai phục. Lúc này Lạc Văn Phóng đã điều binh tiếp viện, nạn trộm cướp hỗn loạn ở Kế Châu là thủ đoạn y buộc gã lui binh, nếu đi qua hẻm núi không thể nghi ngờ là chui đầu vào lưới. So với tự tìm đường chết, gã tình nguyện từ trên tầng tầng lớp lớp mặt băng sương mù giành lấy một đường sinh cơ, “Xuống ngựa đi bộ, y phục liền giản lược, qua sông!”

Cũng may quân Kế Châu được huấn luyện nghiêm chỉnh, bất chấp gió tuyết tiến lên phía trước thật trật tự ngay ngắn. Để tránh vô ý giẫm lên mặt băng vỡ, mỗi lần chỉ ít ỏi mấy người đồng thời đi qua. Phút chốc, trên sông Ly một màu trắng bạc như trời đất dần dần xuất hiện một hàng đội ngũ hẹp dài uốn lượn. Lính trinh sát báo lại, tiểu đoàn tiên phong đã toàn bộ binh yên lên bờ, trên mặt Nghê Văn Lương đang buộc chặt lúc này mới hiện lên tươi cười. Vận may vẫn ở bên gã. Chớ nói tên tiểu tử Lạc gia chưa đủ lòng đủ cánh, ngay cả Hộ quốc công kinh nghiệm sa trường năm đó cũng không....

Người qua sông càng lúc càng nhiều, binh sĩ dần dần buông xuống lo sợ thấp thỏm, bước tiến cũng trở nên thông dong. Nghê Văn Lương ở giữa đội ngũ áp trận, hai tên thủ hạ đi cùng, xuống ngựa bước lên mặt băng.

Đúng vào lúc này, tiếng giết nổi lên bốn phía.

Sắc cờ đỏ tươi giống như một ngọn lửa, trong giây lát từ trong tầng tầng lớp lớp tuyết trắng cùng sương mù mệnh mông nhảy ra.

Trúng kế! Trong lòng kinh hoàng, Nghê Văn Lương đột nhiên xoay người quay trở về, hai mắt lạnh lùng không ngừng nhìn quanh bốn phía: “Đừng hoảng hốt! Không được loạn!”

Chậm rãi. Nhân mã đột nhiên xông lên tựa như một thanh đao nhọn, trong khoảnh khắc giữa quân trận tách ra chờ đợi qua sông, người chạy đến ven bờ đã sớm có chuẩn bị, đảo ngược chuôi đao đánh mạnh vào mặt băng.

Trên mặt băng thoáng chốc đại loạn, có người chạy như điên có người rút lui về phía sau. Lo lắng bao phủ tâm Nghê Văn Lương càng sâu. Áp chế tim đập cuồng loạn, không ngừng hô to: “Không được hoảng hốt! Không được loạn!”

Không người đáp lời, tiếng giết tiếng khóc tiếng hét vang tận mây xanh.

Không thể lo được nhiều như vậy, gã hướng về bờ sông chạy như điên. Âm thanh “rắc rắc ——” rất nhỏ vang lên, mặt băng nứt ra thoáng chốc bị tiếng ồn ào che lấp, nghe vào trong tai ừ ừ giống như sấm sét.

Khi nước sông lạnh lẽo gần như bao phủ cổ họng gã, có người kéo gã lên khỏi mặt nước. Trong lòng kinh hoàng, Nghê Văn Lương gắt gao nắm chặt bàn tay kia không ngừng giãy dụa. Bờ sông gần ngay trước mắt, vền vền chỉ còn một bước, gã thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng mảnh băng vụn dính trên mũi giày của người kia. Nhưng vào lúc này, người nọ nới lỏng tay. Mũi đao sáng như tuyết đâm vào mu bàn tay gã tạo nên vết thương thật sâu, khiến cho gã không thể không duỗi thẳng ngón tay sớm đã bị đông cứng. Người nọ thuận thể đem đầu của gã ấn vào trong nước lạnh thấu xương.

“Cảm giác bỏ đá xuống giếng thì ra tốt như vậy, khó trách người Nghê gia thích.” Thanh âm xa lạ, trong trầm thấp rời rạc còn kèm theo một tia lưỡi biếng vô lại. Nghê Văn Lương mở to hai mắt bị băng sương bao trùm cố gắng nhìn về phía trước. Khuôn mặt người nọ ẩn giữa bông tuyết cuồng loạn, mơ hồ chỉ thấy một thân hình cao lớn, đôi mắt tối đen như trời đêm, phong thái ẩn ẩn ngăm tỏ ra uy nghi. Hắn khom lưng xuống, khoe miệng vui vẻ mà nhếch lên, hàn ý trong đuôi mày khoe mắt so với nước sông Ly càng lạnh hơn, “Nghê đại nhân, ta chờ ngươi hai mươi năm, vốn muốn đợi một chút, ngươi thế nhưng không thể chờ đợi được mà chính mình đưa lên cửa. Tình hình này ta nếu cô phụ, vậy rất không tốt, có đúng không?”

Thiên Khải năm thứ mười một rét đậm, mặc cho kinh đô Giang Nam lạnh lẽo ảm thấp, hay thành Cô Vụ băng tuyết phủ kín, mọi người đều nhiệt khí bừng bừng bắt tay chuẩn bị đồ dùng đón tết. Trên quan đạo quanh co uốn lượn tựa như một đường thông đến cuối trời cũng thần nhiên quanh quẩn hương vị thịt gà thịt heo. Lạc Văn Phóng dẫn người trở về Bình Châu. Trên đường đến thành Thanh Tước, chủ sự thành Thanh Tước Lâu tiên sinh vội vàng đuổi tới, báo cáo từng công văn cấp báo mới vừa nhận được —— Nghê Văn Lương lui binh, Yến Đại đương gia lại bị thương.

## 14. Chương 14

Phòng của Yến Khiếu trong Khiếu Nhiên trại vẫn như lúc trước khi Lạc Vân Phóng đến, một phòng ngăn nắp, chỉ vừa đủ đặt một bộ bàn ghế cùng một cái giường, thêm một cái hỏa lò cũng vẫn có vẻ nghèo rất mỏng tơi.

Trên giá sách chiếm cứ đầy một mặt vách tường lúc này trống không. Sách trên đó có không ít đã được mang đi đặt vào thư phòng của Lạc Vân Phóng ở thành Cô Vụ, trong thành Thanh Tước cũng thất lạc một ít. Yến Khiếu thoát nhìn hoàn toàn không giống một người đọc sách, nhưng cũng là kẻ ngồi trên lưng ngựa vẫn không quên lật hai trang. Sách hắn đọc lướt qua chủ đề khá rộng, kinh, sử, tử, tập, diễn giải binh pháp, thoại bản phổ biến... Dù loại cái gì cần có đều có. Lạc Vân Phóng mỗi ngày đi ngang chiếc giường mỹ nhân lắng lơ gợn tình của hắn, đều có thể nhìn thấy bản Dục hải du long mà y đã từng không cần thận xem qua.

Điền sư gia sai người đem bình phong bằng trúc giữa phòng chuyển đi. Lạc Vân Phóng ngồi bên chiếc bàn vuông cạnh cửa sổ, Yến Khiếu nằm ở trên giường ngủ đến không biết trời đất. Điền sư gia đề thấp thanh âm nói liên miên cần nhắc với Lạc Vân Phóng về vết thương của Yến Khiếu, một đao chém vào đùi, tới gần bắp đùi, may mắn là không trúng chỗ quan trọng, không có gì đáng ngại, nếu là hướng lên trên mấy tấc..... Cũng không biết hậu cung Hoàn Huy để có thiếu nội thị sức dài vai rộng hay không?

Lúc ấy Nghê Văn Lương đã chết đến nơi còn muốn kéo theo cái đệm lưng. Yến Khiếu cũng sơ suất, không chú ý trên lưng gã còn một thanh đoản kiếm khác. Hắn vừa tóm cổ Nghê Văn Lương vừa khom người cúi đầu nói chuyện, đã bị Nghê Văn Lương tìm được sơ hở.

Nghĩ đến vẫn là họ còn rất trẻ. Trước kia hai người còn khinh thường Xích Đế Cửu Nhung chưa mọc đủ lông, đến khi đứng trước Nghê Văn Lương đa mưu túc trí, bọn họ liền biến thành đứa trẻ ngây ngô. Sách... Nói chuyện phải tích đức, nếu không sẽ gặp báo ứng a báo ứng.

Nghê Văn Lương dùng hết sức đâm một đao, miệng vết thương thật sâu, muốn lành lại sợ là phải mất một thời gian, trong lúc đó còn phải chịu đựng đau đớn. Lúc trước khi còn ở trong thư phòng tại thành Cô Vụ, Yến Khiếu đỡ thất lưng bảy tám phần là giả bộ, đau đớn lúc này lại là mười phần như mười, mới chỉ thay y phục phút chốc đã bị mồ hôi lạnh thấm đến ướt đầm.

Cho nên nói, người không thể giả bộ, phạm là giả đến hăng say, cuối cùng đến chín phần đều là tự mình tìm đường chết.

Tiểu lão đạo trước mặt Lạc Vân Phóng không dám làm càn, chỉ là, Lạc Vân Phóng không biết thế nào lại nghe ra vài phần vui sướng khi người gặp họa từ trong miệng của lão. Điền sư gia hình dung bộ dáng Yến Khiếu ôm chân gào khóc kêu to, thần thái giống y như đức kia, ngữ khí sinh động như thật kia, ngữ điệu ngừng không được cao lên kia..... Khụ, Điền sư gia khỏe miệng của người nếu còn hướng lên trên là đến lỗ tai luôn rồi.

Lạc Vân Phóng đến không khéo. Yến Khiếu mới vừa uống thuốc xong, mí mắt rũ xuống ỉu xiu, mới nói hai câu, hai mắt cũng chậm chậm nhìn vào khoảng không rồi sau đó nhắm lại. Đường đường một Đại đương gia, mỗi ngày đau đến gào khóc thảm thiết nếu truyền ra ngoài thì thật sự là không dễ nghe. Điền sư gia nhìn đến phát ngán, bảo đại phu thêm vào toa thuốc trị thương một chút thuốc an thần dễ ngủ.

Yến Khiếu chậm chạp không thấy tỉnh lại, Điền sư gia ghé đầu qua nhìn mặt Lạc Vân Phóng: “Đốc quân từ Linh Châu đến đây một đường vất vả, trời nhiều tuyết, ngài xuống núi vào thành hay là ....”

Lạc Vân Phóng lắc đầu, cầm chung trà vững vàng ngồi trên ghế: “Không sao, sư gia tự nhiên.”

Điền sư gia cười gượng hai tiếng, nhìn Yến Khiếu trên giường, lại nhìn nhìn ánh mắt nửa rũ xuống không muốn tiếp tục lên tiếng của Lạc Vân Phóng, buồn bực mà nói một câu vất vả, xoay người đi ra ngoài.

Từ cửa sổ truyền đến thanh âm nói chuyện của thân binh Yến Khiếu: “Đốc quân đại nhân nhìn chẳng dễ gần chút nào, đối xử với Đại đương gia nhà ta lại khác, thật đúng là giao tình quá mệnh.....” (giao tình từ

trong sinh tử mà có)

Từ khi nhận được tin ở thành Thanh Tước, Lạc Vân Phóng một đường chưa từng ngừng nghỉ, vừa đến Bình châu, cả thành Lạc Nhạn còn chưa tiến vào, đã lên núi Long Ngâm trước. Một đường đêm tối gấp gấp vội vàng, giờ phút này ngồi trong căn phòng ấm áp, tay cầm chung trà nóng hổi, trong lòng y cũng không khỏi có chút bình tĩnh.

Giao tình quá mệnh... Tầm mắt của y dừng trên gương mặt đang nhắm mắt vô tri vô giác ngủ say của Yến Khiếu. Nam nhân lớn lên bộ dạng cũng không tồi, mày rậm mắt to, chiếc mũi cao thẳng, vóc người cao lớn, \*\*\*g ngực rắn chắc, eo nhỏ chân dài, trời sinh hợp với một thân chiến giáp uy phong lẫm liệt phóng ngựa giương cung. Trong phòng vẫn chưa thắp đèn, bên ngoài ánh tuyết trắng bạc xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, mơ hồ có thể nhìn thấy vết sẹo trên cằm của hắn. Tuy đã nhạt đến chỉ còn một đường không rõ, trong mắt Lạc Vân Phóng vẫn như trước có chút chói mắt.

Năm đó y bị vây công tại một góc núi, cũng là mùa đông, nước đóng thành băng, gió lạnh thấu xương. Lương thực từ nửa tháng trước đã cạn kiệt. Y mang theo một tiểu đội nhân mã, kẻ thì bị thương người thì bệnh, cứng rắn chống đỡ tử thủ tại đỉnh núi không chịu đầu hàng. Giữa đêm đông đưa tay không thấy được năm ngón, thò người ra nhìn xuống, dưới chân ngân quang lờ lờ sáng rực tựa như thiên hà, là mũi đao trong tay kẻ địch. Khi đó y cùng Yến Khiếu vừa chiếm được thành Thanh Tước không lâu, hai người nhìn như ôn hoà, kỳ thực khi ở cùng nhau vẫn giữ ba phần cảnh giác. Ngày ngày cắn chặt khớp hàm, ngóng trông Chung Việt có thể mau chóng dẫn người đến hỗ trợ y phá vòng vây, chưa từng đặt nửa phần trông cậy vào trên người Yến Khiếu.

Đến khi chân chính vào ngày sơn cùng thủy tận (cùng đường bí lối), quân địch đông nghìn nghịt như thủy triều xông tới, y chống trường đao mắt mở trừng trừng nhìn từng người từng người bên cạnh ngã xuống, không cam tâm cùng bất đắc dĩ. Khi trái tim băng giá tuyệt vọng, là lúc Yến Khiếu dẫn người xông đến giải trừ tình thế nguy hiểm cho y. Hắn mới vừa từ chiến trường trở về liền không ngại nhọc nhằn đuổi tới cứu y, trên mặt dính đầy bụi đất đen đúa, bên trong còn trộn lẫn vết máu, y bào trên người cũng bị rách đến lam lũ, bên tay áo còn bị xé mất, phía sau thừa thốt theo hai ngàn người, đều là sắc mặt trắng xanh bộ dáng mệt mỏi.

Một kẻ rách nát đến không có chút mặt mũi như vậy, lại còn giương lên cái mặt bần hê hê mà nhếch miệng cười với y: “Vân muội muội, nhớ Khiếu ca ca của ngươi không?”

Lạc Vân Phóng vừa mới sống qua kiếp nạn lúc này ngẩn ngơ nhìn chằm chằm vào ánh tịch dương rộng lớn không gì sánh được sau lưng hắn, phảng phất mà nghĩ, sẽ không có ai có thể mặc chiến giáp băng lãnh kia đẹp hơn Yến Khiếu.

Thấy y ngẩn người, khoe miệng hắn nhếch càng thêm cao: “Vừa ý ta rồi?”

Lạc Vân Phóng trừng mắt muốn phản bác, đột nhiên, khoe mắt xẹt qua một tia trắng bạc, máu tươi văng khắp nơi.

Đến khi lấy lại tinh thần, nam nhân mới vừa mặt đối mặt cùng y đứng cạnh nhau lúc này thẳng tắp che ở trước người y, quay đầu lại đã là mặt đầy máu tươi: “Thao, sơ suất!”

Đại phu nói, vết sẹo này xoá không được, phải lưu lại cả đời.

Yến Đại đương gia nhẹ lòng, cầm lấy cái gương trái soi phải soi, nhe hàm răng hắc hắc vui cười, nói trên thân nam nhân chân chính nên có vài vết sẹo. Qua chốc lát, lại dùng tay sờ sờ, kéo mạnh Lạc Vân Phóng một cái cảm khái: “Vết sẹo này nếu ở trên mặt người khác liền phá hỏng tướng mạo, sao ta cảm thấy ta ngược lại càng đẹp mắt? Đây là thiên sinh lệ chất trong truyền thuyết đi? Đừng ghen tị, Khiếu ca ca của người chính là được ông trời ưu ái như vậy. Ái da.... Đại phu ông nhẹ tay, đau quá đau quá đau quá a....”

Lạc Vân Phóng quay mặt bỏ qua một bên, từ đầu đến cuối không hề để ý đến hắn.

Cũng từ đây, hai nhà ở chung hòa hợp không ít, dần dần, cũng không còn cảnh giác lẫn nhau.

Lạc Vân Lan trong thư trêu chọc, ân cứu mạng, phải lấy thân báo đáp. Hùng hài tử tự cho thoát khỏi quần thú thì không còn ai có thể xử lý được nó. Lạc Vân Phóng xé thư, quay đầu lại từ trong quân Bình Châu

chọn ra hai thuộc hạ nghiêm chỉnh bảo thủ đưa trở về, chuyên hầu hạ bên người tiểu công tử, mỗi ngày một trăm chữ to, một ngày cũng không được thiếu.

“Người nếu thật thích nhìn ta, vậy đến gần một chút.” Trên giường truyền đến thanh âm nói chuyện ám ách.

Lạc Vân Phóng thu hồi tâm tình, nghe tiếng liền thẳng thắt lưng, nhìn về phía hắc. Yến Khiếu mở to mắt, cũng đang nghiêng mặt nhìn y.

“Tĩnh rồi?”

“Ừ.” Trong mắt của hắc vẫn còn một chút mông lung, đưa tay chỉ chỉ mép giường, khi nói chuyện khoe miệng hơi có chút co rúm, “Đau đến tỉnh.”

Lạc Vân Phóng đứng dậy, theo ý hắc ngồi xuống mép giường. Trong phòng mơ hồ tranh tối tranh sáng, chiếu đến gương mặt Yến Khiếu có chút tái nhợt, nhìn khí sắc lại không tệ lắm. Lạc Vân Phóng tỉ mỉ đánh giá vài lần, tầm mắt lại lướt qua cái chăn bông trên người hắc. Trên mặt có vết sẹo, thương tích trên thắt lưng chưa lành, đùi lại bị đâm, Yến Đại đương gia trong lúc nhàn rỗi thường thích tự khen mình —— người xem xem mặt của ta này, thắt lưng này, chân này, thận này.....

Một câu thành tiên tri, rất tốt.

Nghĩ lại nghĩ, đáy mắt y xẹt qua một tia chế nhạo. Lạc Vân Phóng hơi có chút hiểu được, vì sao tâm trạng Diên sư gia tốt như vậy.

Như đoán được suy nghĩ trong lòng y, Yến Khiếu hừ một tiếng, con người vừa chuyển, lăm la lăm lét mà làm bộ muốn tới kéo tay y: “Khiếu ca ca thận tốt hay không, Vân muội muội thử xem không phải sẽ biết?”

Lạc Vân Phóng rũ xuống mắt, tìm đúng vị trí, vươn tay cách chăn bông lần xuống ấn lên.

“Ngao —— ” Một tiếng hét thảm, cả khuôn mặt Yến Khiếu đều vặn vẹo: “Người, người, người, người chạm nhẹ, chạm nhẹ.... Ôi mẹ ơi, đau chết mất!”

Lúc này y mới chậm rãi thu hồi lực đạo, bàn tay từ tấm chăn hướng về phía trước, chậm rãi chuyển qua sườn thắt lưng của hắc. Lạc Vân Phóng nhếch đuôi lông mày lạnh giọng trả lời: “Thử xem cũng không ngại, chỉ sợ Đại đương gia bị thương nặng thân thể yếu ớt, ta không cẩn thận sẽ thử người chết.”

“Không thử, không thử.... Chúng ta nói chuyện.” Yến Khiếu đau đến mặt đầy mồ hôi, nắm chặt cổ tay của y vội vàng cầu xin tha thứ. Lạc Vân Phóng lúc này mới thu tay về, đỡ hắc nửa ngồi dậy, cầm lấy chén nước ấm trên bàn, đưa tới bên miệng Yến Khiếu cho hắc uống.

Lần thứ hai ngồi xuống mép giường, hai người mặt đối mặt, nói đến sự tình phát sinh mấy ngày qua. Sau khi Nghê Văn Lương đâm Yến Khiếu bị thương thừa dịp chạy loạn. Gã một đường chặt vật lui về Kế Châu, bị người của Diêu Liên Quang chặn ngoài thành Cẩm Dương. Trong kinh thành lão Nghê đại nhân tức đến khó thở tiến cung tìm Hoàn Huy để cáo trạng, lại chỉ nghe Hoàn Huy để nói một câu: “Vốn coi tiểu Nghê đại nhân là người tài giỏi hiểu chuyện, tiểu tử Lạc gia còn trẻ tuổi, gã lo lắng mà đi giúp một phen, vì sao hiện tại ngay cả thành Cẩm Dương cũng quản không được? Còn phải nhờ Diêu Liên Quang người ta thật xa chạy tới thay gã xử lý.”

Lão Nghê đại nhân bị ghen đến nói không ra lời, khóc lóc nỉ non diễn màn đâm đầu vào cột. Diêu Liên Quang trong lời Hoàn Huy để, đã quang minh chính đại mà ở lại trong thành Cẩm Dương.

“Độc quân các châu vốn dĩ đã mang tâm tư khác, hiện tại càng có nhiều người rục rịch muốn động thủ.” Kế Châu không thể so với Bình Châu, mấy quãng sát kia đã đủ dụ người đến mặt đồ tìm đập. Hiện tại Nghê Văn Lương cùng Diêu Liên Quang trong thành ngoài thành giằng co đến âm ỉ, khó tránh khỏi người bên ngoài muốn nhân cơ hội góp một tay chơi trò bọ ngựa bắt ve. Dù là cáo già nhiều năm, người nào cũng không phải là kẻ ngồi không. Huống chi sau lưng các Độc quân luôn có thể gia vọng tộc làm chỗ dựa, chữ lợi làm đầu, ngay cả phụ mẫu thê nhi cũng không nhận. Tóm lại, năm nay thành Cẩm Dương là có náo nhiệt đáng xem. Yến Khiếu lặng lẽ mỉm cười, “Cứ theo dõi thành Cẩm Dương, chúng ta ở đây cũng có thể thoải mái một chút.”

Nam nhân cao lớn thô kệch, tính kế lại tỉ mỉ hơn bất kì ai, đi một bước nhìn hai bước tính ba bước, thậm chí mười bước trăm bước ở ngoài thế cục đều nắm giữ trong tay. Có đôi khi cả Lạc Vân Phóng cũng không

thể không âm thầm cảm thán, người này trời sinh nên làm một võ tướng: “Không nghĩ tới người và Diêu gia lại cấu kết với nhau.”

Yến gia bị diệt tộc mà Diêu gia thì không ai biết đến. Sau chuyện về Hộ quốc công, Đại Lương không có người có khả năng lên làm chủ soái tài giỏi thống lĩnh thiên quân, Hoàn Huy để liền trông cậy hoàn toàn vào Diêu gia thủ hộ kinh thành, đầu năm nay còn gả một vị công chúa vào Diêu gia. Vào thuở ban sơ khai triều lập quốc, Hộ quốc công đầu tiên dùng ả Võ Vương làm sính lễ cầu cưới công chúa mà không được, hiện giờ Diêu gia không có công nhưng lại cưới được công chúa. Mặc dù tình thế xưa đâu bằng nay, so sánh hai bên, vẫn không khỏi khiến đầu đường cuối ngõ thêm không ít đề tài tán chuyện. Nếu không phải Diêu gia làm việc không kiêu ngạo, lời đồn đãi về chuyện Diêu gia khuyên nhủ tiên đế xử trí Yến gia chỉ sợ sớm đã truyền đến ồn ào huyền ảo.

Lạc Vân Phóng quả thật không dự đoán được, Yến Khiếu sẽ tìm đến Diêu gia.

“Nói gì đó? Ta đây là người trong sạch sạch sẽ, chỗ nào thông đồng cấu kết nhiều như vậy.” Bên kia nghe xong sắc mặt không vui, ngón tay nhọn thăm dò tiến qua, nhẹ nhàng chạm vào mu bàn tay Lạc Vân Phóng vẽ vòng, vẽ cương chính trên mặt vừa đáng khinh lại vừa nhọn nhọn, “Nói tới thông đồng, ta cũng chỉ thông đồng với một mình ngươi.”

Lạc Vân Phóng thành thật không khách khí mà trở tay đập vào tay hắn một phát. Yến Khiếu lúc này mới oan oan ức ức mà thu hồi móng vuốt, cả người lùi về trong chắn, đôi mắt nhỏ ai oán rưng rưng như muốn khóc.

Lạc Vân Phóng lạnh mặt cùng hắn nhìn nhau hồi lâu, Yến Khiếu lúc này mới một lần nữa khôi phục lại vẻ mặt nghiêm túc: “Là có chút kết giao, có điều không quá sâu, Thập Tam nhà bọn họ là một người thông minh.”

Người Diêu gia tính tình rất tốt, tiếc là tài năng có hạn. Người duy nhất có khả năng là Thập Tam công tử nhưng trời sinh lại là một cái ả sắc thuốc, đường tương lai của Diêu gia như thế nào vẫn còn khó nói. Quan hệ cá nhân của Yến Khiếu, Lạc Vân Phóng không muốn lắm miêng, nghe vậy thoáng suy tư một chút, gạt đầu nói: “Người tin được là được.”

“Ta tin ai đều không sánh bằng tin ngươi.” Miệng lưỡi trơn tru của hắn là tuyệt không sửa được, mắt thấy Lạc Vân Phóng lại kỳ quái mà nheo mắt, Yến Khiếu nhanh chóng chuyển đề tài: “Ngươi đi lâu như vậy, lần này trở về người trong Đốc quân phủ cũng nên đổi đi.”

Lạc Vân Phóng trên mặt cứng lại, thu hồi tâm tư chuyên chú nhìn về phía hắn: “Sao vậy?”

Yến Khiếu khẩu khí bình thường: “Nói đến cũng khéo, khi ta dẫn người đến bờ sông Ly đón đánh Nghê Văn Lương, gặp Văn Lan mang người ra khỏi thành, nói là muốn học phá băng bắt cá.”

Nếu không phải gặp hắn, Văn Lan đã đụng phải Nghê Văn Lương. Nếu Nghê Văn Lương mang theo Lạc Văn Lan về Kế Châu, hắn cùng Lạc Vân Phóng đâu muốn diệt gã cũng phải e ngại.

Sắc mặt Lạc Vân Phóng nhất thời khó coi. Người ở lại bên cạnh Lạc Văn Lan đều đã thông qua lựa chọn kỹ càng, huống chi còn có Hạ Minh, thế nhưng vẫn để người thừa cơ mang đi.

Yến Khiếu dựa vào đầu giường, nhìn ánh mắt của y có chút ý vị sâu xa: “Có lẽ là ta đa nghi. Tóm lại, ngươi lưu tâm thêm một chút.”

## 15. Chương 15

Sau khi Lạc Vân Phóng trở về Bình Châu không đến vài ngày là lễ trừ tịch. Trong thành Lạc Nhận tiếng pháo đón mừng năm mới râm ran vang lên không dứt. Lạc Văn Lan kể từ một tháng trước đã theo Hạ Minh chạy khắp nơi mua sắm, pháo hoa, đường quả, ăn vặt... Nhiều vô số kể, chất đầy kho phòng.

Lạc Vân Phóng đã có hai năm không đành lòng trải qua năm mới. Năm ấy khi bọn họ mới vừa khởi binh, chiến sự tại Linh Châu căng thẳng, trong mưa máu chém giết có thể nghĩ một chút uống một chén nước ấm đã cảm thấy tư vị thần tiên, những thứ khác không dám nghĩ đến. Chỉ nhớ rõ hôm ấy y và Yến Khiếu ở cạnh nhau, bàn luận bàn đến đêm khuya, bụng đói kêu vang, Yến Khiếu chạy ra ngoài hỏi còn có gì để ăn hay không. Không lâu sau, bên ngoài mang tới một bát bánh canh bột lọc. Nước canh đậm nhạt có vài lá rau nổi lên trên mặt nước, cắm vào bên trong viên bột vẫn chưa chín kỹ. Nửa đêm đói rồi nên ai cũng không so đo, vậy là một cái bát, hai người châu đầu ghé vào cùng ăn, người một miếng ta một miếng thay phiên ăn, chỉ chốc lát sau cả đáy bát cũng sạch sẽ như bị liếm qua. Sáng sớm hôm sau, Lâu tiên sinh cười tiến vào chấp tay nói chúc mừng năm mới, hai người một đến đầu óc choáng váng lúc này mới tỉnh táo lại, khó có được qua một năm vậy mà cơm tất niên của hai người lại là một bát bánh canh ăn qua quýt.

Cuối năm trước, khi thành Cô Vụ còn chưa đánh hạ, y và Chung Việt vây thành hơn nửa tháng, bên trong thành chậm chạp không chịu đầu hàng, trong thành ngoài thành trống vắng đau khổ dày vò lẫn nhau. Trong lúc vội đến sát đầu mẻ trán ai cũng không chú ý đến lễ mừng năm mới. Khi ấy Yến Khiếu đang xa tại thành Thanh Tước trấn thủ. Hắn phái người qua lại truyền tin, thuận tiện mang tới một hộp điểm tâm to bằng bàn tay, bên trong bày hai khối tô đường. Năm trước tại kinh thành Giang Nam, người đương thời đều thích ăn mấy khối tô đường trong ngày Tết, nguyện vọng năm nay cuộc sống mỹ mãn, thơm ngọt như mật. Chiến tranh kéo dài ba tháng, thư nhà đáng vạn kim. Đã qua mười lăm tháng giêng, hai khối tô đường vẫn như trước lẳng lẳng nằm ở trong hộp, đặt trên bàn của y. Thẳng đến mùa xuân tháng ba, thành Cô Vụ bị công phá, Lạc đại công tử một thân bạch bào ngân giáp khí vũ hiên ngang dẫn quân vào thành, nhìn quanh bốn phía, thần thái phần chấn, hương vị trên đầu lưỡi tan ra lượn lờ ba phần thơm ngọt.

Nắm cơm trắng chạy tới chạy lui một khắc cũng không nhàn rồi, mặc một thân y sam dẹt kim tuyến đỏ thẫm, càng tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trong trắng lộ hồng. Lạc Vân Phóng khó được không quát nó, nhìn tiểu đại nhân sai bảo Hạ Minh đến xoay quanh: “Bình hoa đặt ở đây, đèn \*\*\*g dưới mái hiên đổi hai cái lớn hơn.”

“Câu đối xuân ở cửa chính đừng vội dán, một lát để huynh trưởng viết. Thư phòng huynh trưởng đã quét sạch sẽ chưa? Mọi thứ bên trong đều để nguyên không cho tùy tiện động vào.”

“Buổi tối ăn gì đã chuẩn bị tốt chưa? Huynh trưởng khó khăn lắm mới về một lần, nhất định phải làm thật ngon!”

“Dạ, dạ, đều đã chuẩn bị ổn thỏa, tiểu công tử yên tâm đi.” Hạ Minh khom lưng, nhắm mắt theo đuôi bên cạnh nó, cúi đầu nghe theo, bộ dáng mười phần cung kính.

Hùng hài tử ngẩng đầu ưỡn ngực, hai tay chấp sau lưng, cằm khê nâng, bộ dáng kiêu ngạo đáng yêu, mười phần mười là một tiểu Lạc Vân Phóng. Hạ nhân lui tới sôi nổi che miệng cười trộm, nó phát hiện, hai mắt to như trái nho đen chớp chớp, “hừ” một tiếng xoay mặt đi, đối diện với khuôn mặt hàn sương của chính chủ, giật mình một cái, nhanh chóng rút tay về, đoan đoan chính chính đứng vững: “Ca... Ca ca...”

Lạc Vân Phóng “ừ” một tiếng, thông thả đi đến bên cạnh nó, nhẹ nhàng nhéo mặt của nó: “Với Hạ Minh, không được nói như vậy.”

Nắm cơm nhỏ không dám giãy dụa, lặng lẽ nhìn trộm gương mặt vui giận khó phân của huynh trưởng nhà mình, ngoan ngoãn cúi đầu: “Dạ.”

Rời nhà hai năm, lại không có phụ mẫu nương tựa, ngay cả Vân Lan cũng đã trưởng thành.

Dùng xong cơm tất niên theo thường lệ sẽ là đón giao thừa. Lạc Vân Phóng thích yên tĩnh mừng năm mới, Hạ Minh không dám gọi gán hát đến hát hí khúc. Pháo mua không ít, Lạc Vân Lan hô to gọi nhỏ đốt pháo một trận, cảm thấy không thú vị, cúi thấp đầu ngồi trở lại trong phòng. Hai huynh đệ người nhìn ta ta nhìn người, mắt to trừng mắt nhỏ, lẳng lẳng ngồi đối diện nhìn hồi lâu cũng không nghĩ ra làm gì cho hết thời gian.

Dưới mái hiên cao cao treo lên chiếc \*\*\*g đèn đỏ thẫm, trên mặt tuyết lóng lánh phản chiếu mấy phần hồng quang. Cây mai trong vườn vàng rực đầy cành, hoa mai lay động, u lạnh động lòng người. Lạc Vân Phóng theo ánh mắt ấu dè nhìn về phía tường viện cao cao ngoài phòng. Ngoài đầu tường truyền đến âm thanh huyền ảo ồn ào của nhà bên cạnh, đèn đuốc sáng rực không phân rõ ngày đêm, pháo hoa rực rỡ trong

thanh âm vui cười từng chùm nở rộ. Nhà bình thường, mặc dù nghèo khó, nhưng tổ tôn ba đời đoàn viên dưới một mái nhà, nói cười an bình, hoặc nhàn thoai việc nhà, hoặc cùng chung hưởng không khí gia đình, luôn là một loại ấm áp tốt đẹp.

Ít người, chung quy khó tránh khỏi lạnh lẽo vắng vẻ. Không giống người nào đó, đi đến nơi nào, nơi đó một mảnh đầy tiếng cười vui. Các tiểu tức phụ người Hán trong thành Cô Vụ tâm tâm niệm niệm Lạc đại công tử tuần mỹ xuất trần, vũ cơ dị tộc mắt to xanh biếc như mắt mèo Ba Tư lại đối với Yến Đại đương gia cao lớn vĩ ngạn tính cách phóng khoáng càng chung tình. Hắn thường nhìn người ta nói chuyện, da mặt dày miệng lại ngọt, còn hạ mình giả làm bộ dạng ăn nói khép nép nịnh nọt khoe mẽ. Trong lúc chinh chiến, vô luận sơn phỉ Khiếu Nhiên trại hay quân binh Bình Châu, khi không có việc gì đều thích tụ tập trong doanh trướng của hắn. Bên cạnh lửa trại đỏ bừng, một hồ lô rượu đưa đi đẩy lại, phút chốc đã vang lên từng trận tiếng cười. Ngược lại Đốc quân y thường thường lẳng lặng ngồi một bên, xa xa nhìn bọn họ sảng khoái ra sức uống, nhìn bọn họ lão đảo ngã thành một đồng, nhìn bọn họ bị mùi rượu xông đến đỏ mặt, thô cổ họng hát vang — tam thập công danh trần dữ thổ, bát niên lý lộ vân hòa nguyệt.

(Ba mươi tuổi công danh như bụi đất, tám ngàn dặm đường chỉ mây và trăng – trích trong bài thơ “Giang Mãn Hồng” của Nhạc Phi)

Người đó a, có hắn, lập tức xem như hoàn toàn không biết tịch mịch là gì.

Nắm cơm nhỏ cắn ngón tay không biết khi nào đã quay mặt qua, trên khuôn mặt trắng nõn mập tròn ẩn ẩn lộ ra ba phần kính sợ, do dự mở miệng: “Ca ca, đệ đọc thơ cho huynh nghe nha.”

Nếu lại không mở miệng nói gì, trong phòng yên tĩnh đến mức quả thật không giống năm mới.

Lạc Vân Phóng không ừ hử, nghe nó điểm điểm hai đầu ngón tay, lấp bắp tiếp tục nói: “Tiên sinh trong học đường nói, bởi vì có ca ca đánh trận, ngăn đám man tộc ở bên ngoài Linh Châu, Bình Châu chúng ta mới có thể an an ổn ổn mà đón năm mới.”

Từ cuối thu đã bắt đầu trải qua luân phiên đánh phá, chỉ sợ đầu xuân sang năm mười sáu bộ ở Tây Bắc sẽ ngóc đầu trở lại, bách tén Bình Châu nơm nớp lo sợ bảo mệnh còn không kịp, ai còn dư thừa lòng dạ đi mua hàng tết? Quê hương rơi vào tay giặc, thân nhân ly tán, từ trước ra sau bị tàn phá một lần lại một lần cho đến chết lặng, hoảng sợ cùng bị thương khiến người vĩnh viễn đều quên không được.

Trên gương mặt hài tử ngây thơ treo lên nụ cười chân thành, đôi mắt đen lấp lánh đầy kiêu ngạo: “Ca ca sẽ giống lão Hộ quốc công, đuổi man tộc ra tới quan ngoại Võ Vương.”

Lạc Vân Phóng hỏi: “Ai dạy đệ?”

“Người trong thành đều nói như vậy.” Lạc Vân Phóng hướng nó vẫy tay, nắm cơm nhỏ nhấc chân nhảy khỏi ghế dựa, ngoan ngoan đứng trước mặt y: “Ca, ải Võ Vương là ở đâu? Về sau chúng ta có phải không bao giờ trở lại kinh thành hay không?”

Vươn tay nhéo nhéo hai má của nó, Lạc Vân Phóng trốn tránh không đáp, dặt tay nó đi ra khỏi phòng: “Muốn cười ngứa không?”

“Hạ Minh không cho. Yến Phỉ ca ca mang đệ cười qua hai lần.”

“Về sau gọi Chung Việt dạy đệ.”

“Thật sao?”

“Ừ.” Không gặp một thời gian, khuôn mặt tròn tròn lại mập thêm một vòng, nắm một chút chọc hai cái, xoa xoa rồi lại nhéo nhéo, khó trách Yến Khiếu kia vừa thấy là không chịu buông tay.

Tiểu hài nhi bị xoa hai má đến đỏ bừng mở to mắt hỏi: “Khi nào a?”

Lạc Vân Phóng chọc chọc hai lúm đồng tiền như ẩn như hiện trên gò má của nó: “Sau này.”

“Sau này là khi nào?”

“Không được hỏi nhiều.”

“Vậy.... Đệ có thể nói Yến Phỉ ca ca dạy đệ không?”

“Không được.”

Một lớn một nhỏ đứng ở cửa, đầu hém pháo hoa rực rỡ rơi xuống mặt đường làm từ đá xanh phản chiếu thành một dải sáng lóng lánh.

Hạ Minh lạnh lợi sai người dắt ngựa tới, Lạc Vân Phóng ôm Lạc Vân Lan ngồi trên yên ngựa, phát tay lệnh thị tòng lưu lại: “Ta dẫn nó ra khỏi thành một lát.”

## 16. Chương 16

So với Đốc quân phủ bằng thiên tuyết địa, trong Khiếu Nhiên trại lại náo nhiệt như ở một thế giới khác. Bãi đất trống trước phòng nghị sự, đám sơn phỉ uống đến mặt đỏ tai hồng nói chuyện trên trời dưới đất, hát vang chơi đùa quyền cước. Đại đương gia có trọng thương trong người lại quán không được con sâu rượu trong bụng, đỡ thắt lưng đi cà nhấc, cầm theo bình rượu đứng ở cửa phòng nhìn đám lâu la lớn nhỏ đốt pháo. Điền sư gia ngậm tẩu thuốc lấy khước mắt liếc hắt: “An phận nghỉ ngơi đi, chốc nữa miệng vết thương lại nứt ra, xem người khóc như thế nào! A a, ta vừa mới nói, người thật sự ngã a, mau, người mau tới đỡ!”

Mắt thấy hấn lắc lư chống đỡ không được sắp ngã, Điền sư gia vội vàng tiến lên đỡ: “Được rồi, người ta không có tới, đem cái bộ dạng buồn tẻ này của người thu lại đi, ta xem mà muốn nổi da gà.”

Yến Đại đương gia da dày thịt béo từ khi bị đâm một đao trên đùi liền thích làm nũng, trước mặt Lạc đốc quân cũng dám trắng mặt lố mồm sai khiến người ta bưng trà rót nước làm này làm kia. Tiểu nương tử yếu ớt yêu kiều trong khuê các, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt ôm tim nhú mảy, bộ dáng nhu nhược mỏng manh so với Tây Thi còn làm người ta yêu mến. Yến Đại đương gia này, người một Đại lão gia cao lớn thô kệch, râu quai nón như Trương Phi, mắt tựa chuông đồng, cũng học người ta ba bước đứng đưa rưng rưng ho ra máu, có phải quá mức rồi hay không? Bắt chước bữa cũng không nên làm người biến thành dọa người như vậy. Cổ tình Lạc đốc quân thông minh lạnh lùng lại tin cái bộ dạng này của hấn, nghe hấn ho khan hai tiếng, liền không chút nghi ngờ, thật sự đi pha trà mang đến bên miệng hấn. Điền sư gia vô tình bắt gặp vài lần, cả kinh đến ba đêm không ngủ.

Yến Khiếu dựa vào vai lão vui tươi hơn hờ mà hừ hừ cười nhỏ: “Lão... Không... Hiểu...”

Giọng điệu du dương thần nhiên dọc theo đường đi truyền vào tai, Điền sư gia nghe xong lập tức ê rằng: “Được rồi, nhanh vào phòng. Nếu để y nhìn thấy bộ dạng sinh long hoạt hổ này của người, không chừng sẽ đâm thêm một nhát vào cái chân còn lại của người luôn.” Đó là một kẻ giết người không chớp mắt a, lão lính dày dạn nhiều năm trong quân Bình Châu cũng sống không yên ổn dưới tay y. Uy danh lãnh diện như Diêm La từ Linh Châu truyền đến, tiểu lão đạo lá gan nhỏ bé xa xa trên núi Long Ngâm cũng nghe đến kinh hồn táng đảm. Khoan nói đến chém một đao vào đùi Yến Khiếu, chuyện đâm một đao vào ngực Yến Khiếu, Điền sư gia tin tưởng vị Lạc gia Đại công tử kia cũng có thể mặt không đỏ tim không đập loạn làm được, mặt không đổi sắc khí không thở gấp, quay đầu lại vẫn là bộ dáng tuấn tú nhả nhận như tiên nhân.

Đến lúc đó, nhìn người còn vui cười được nữa hay không! Lão mới đi được ba bước nhịn không được lại nhả cần nhả như muốn niệm kinh, người cũng đã trưởng thành, lão tử một tay dọn phân một tay dọn nước tiểu nuôi người lớn chứ đâu? Không phải chỉ muốn thấy người cười vợ sinh con khai chi tán diệp hay sao? Nhanh lên, tìm một nữ nhân đi, lão tử muốn có cháu chơi đùa.

Lúc này đến phiên Yến Khiếu dùng khước mắt liếc lão: “Muốn sinh thì tự lão sinh, cũng không phải sinh không được.”

Điền sư gia cao giọng rống: “Lão tử là người xuất gia!” Tổ sư tu hành đang ở trên trời nhìn a!

“Vậy lão còn mỗi ngày nơi nơi chạy theo Phi tỷ tỷ của ta.” Hấn chờ chính là một câu này của lão, “Vì sao sáng sớm hôm nay không thấy lão? Lại đi nấu nước cho người ta? Ta nói lão có tâm tư xấu này cũng đã bảy tám năm rồi, sửa lại cho mới mẻ đi, đừng suốt ngày đâm đầu vào nấu nước, chốc nữa đau khớp lại kéo

ta bóp chân cho lão. Công sức bảy tám năm, hài tử gốc nhà người ta dưới chân núi đều chạy đầy đất, lão ngay cả cái tay cũng không nắm được, nói ra cả ta cũng thấy mất mặt. Sách.....”

“Ta, ta, ta...” Tiểu lão đạo hiểm thấy bí từ, gương mặt gầy yếu rũ xuống, dưới ngọn đèn đỏ rực, hai bên tai nổi lên một chút phấn hồng khả nghi, vung tay áo giậm chân, “Tiểu vương bát cao tử không biết phân biệt!” Thẹn quá thành giận, hầm hừ mà nhấc chân chạy lấy người, cũng không quan tâm Yến Khiếu có đứng được hay không.

Yến Khiếu nhanh chóng vịn khung cửa đứng vững: “Lão Điền, Điền lão, Điền sư gia, Điền gia gia! Lão tốt xấu cũng đỡ ta vào trong đã a!”

Điền sư gia không để ý đến hắn, ngẩng đầu lập tức đi thẳng về phía trước. Dưới bậc thang lại có người tiếp lời: “Người khoẻ thật nhanh.”

Hai ngày trước còn sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, nghẹn ngào muốn dằn dỗi di ngôn, lúc này ngược lại có thể đi có thể động.

Âm thanh pháo đốt nổ vang, khói bay mịt mù, từ nơi sương khói lượn lờ, Lạc Vân Phóng không nhanh không chậm bước lên bậc thêm.

Người nào đó mặt cứng đờ, ngượng ngùng cùng y chào hỏi: “Người đều nghe được?”

Lạc Vân Phóng không nói lời nào, đôi mắt tối đen cười như không cười nhìn vào vết thương đã lành trên đùi hắn.

Đứng trước mặt y, khí thế của hắn chung quy đều rút xuống một trượng, Yến Khiếu vội vàng cuống quýt lui về sau: “Năm sau ta sẽ đi kinh thành.”

Lạc Vân Phóng lúc này mới chịu buông tha hắn, thu hồi tầm mắt, cùng hắn đứng cạnh nhau, từ trên bậc thêm cao cao nhìn pháo hoa nổ rộ giữa không trung.

Trên bãi đất trống dưới bậc thang, sương khói nóng rực đốt không ít pháo. Khi ở Khiếu Nhiên trại, Lạc Vân Lan so với Lạc Vân Phóng càng hòa hợp hơn, ai thấy cũng đều thích nhéo mặt nó một phen. Lúc này một đám sơn phỉ dẫn Lạc Vân Lan đi chơi vừa gọi vừa nhảy đến bắt diệp nhạc hồ. Yến Khiếu sai người đặt hai cái ghế dựa trên bậc thang, cùng Lạc Vân Phóng sóng vai ngồi xem đám sơn phỉ chơi đùa.

Ai cũng không nói lời nào, dưới bậc thang âm thanh cười đùa từng đợt truyền đến, nghe cũng không còn thấy vắng vẻ cô quạnh nữa. Lạc Vân Phóng yên lặng hồi lâu mới mở miệng hỏi: “Muốn đi kinh thành?”

“Ừ.” Yến Khiếu không quay đầu lại, trên mặt treo lên nụ cười, hưng trí dạt dào mà nhìn đám sơn phỉ cao lớn phía dưới giống như bắt gà con mà công Lạc Vân Lan trên đầu vai, “Có chút việc.”

“Khi nào thì đi?”

“Qua mười lăm, ta đi một mình, đi đường sẽ thuận tiện hơn, miễn cho kinh động đến ai.”

Một mình một người, thì phải là việc riêng. Pháo hoa trên không trung nổ tung, ánh sáng đỏ xanh chiếu rọi xuống mặt, cách một tầng sương khói mỏng manh, trong nháy mắt làm cho ai cũng thấy không rõ ai. Lạc Vân Phóng quay mặt đi, ánh mắt chuyển đến Lạc Vân Lan hưng phấn đến sắc mặt đỏ bừng ở cách đó không xa: “Linh Châu ta lệnh Chung Việt theo dõi.”

Yến Khiếu gật đầu: “Được. Việc ở Thanh Châu không gấp, sau đầu xuân, trước bảo vệ Linh Châu.”

“Ừ.” Lạc Vân Phóng cũng đồng ý lời hắn nói. Tham công liệu lĩnh là điều tối kỵ của nhà binh. Đánh mất ả Võ Vương đã hai mươi năm, nếu hai người trẻ tuổi mới ra đời như bọn họ dễ dàng đoạt lại, không chỉ trên dưới văn võ bá quan Đại Lương, mà cả mẫu tử Tiêu thái hậu được xưng trung hưng và Xích đế ở Cửu Nhung đều nên mua khối đầu hũ đập đầu chết.

Cứ như vậy không mặn không nhạt hàn huyên đôi ba câu chiến sự, thật lâu sau lại không nói gì. Lạc đốc quân là người bình tĩnh trầm lặng, khuôn mặt nghiêm túc, mí mắt nửa rũ, tay cầm chén trà không biết suy nghĩ cái gì. Chén trà trong tay y vẫn là cái năm đó, tách trà vũ quá thiên thanh phối với chung trà nhiều màu sắc sỡ, đĩa trà phía dưới là men sứ trắng đơn giản, miệng đĩa có vết nứt dễ làm tay bị thương. Yến Đại đương gia nói đó là bảo bối gia truyền. Năm đó sau khi y khẽ nhìn qua, ngay cả sớ cũng không muốn

vươn tay. Lúc này ôm trong lòng bàn tay cũng có thể uống đến thoải mái tự tại. Là người từ trên sa trường chết đi sống lại, nào còn soi mói những thứ dùng để uống trà này chứ? Khát đến cào tuyết bỏ vào miệng cũng là chuyện bình thường, năm đó khi y bị nhốt tại góc núi, nếu không phải Yến Khiếu tới kịp, Lạc gia Đại công tử xuất trần thoát tục ngay cả nước tiểu của ngựa có khi cũng phải uống vào bụng.

Yến Khiếu lặng lẽ dùng dư quang khéo mắt quan sát động tĩnh của y, thấy y từ đầu đến cuối bình tĩnh đậm nhạt, khéo mắt hần giật giật, ho nhẹ một tiếng, xoay thắt lưng cọ cọ lưng ghé dựa, giả như không có việc gì: “Sau khi ta đi, người đừng quá lo lắng.”

Lạc đại công tử cúi đầu uống trà: “Sẽ không.”

“Cũng đừng quá nhớ ta.”

“Chắc chắn sẽ không.”

“Nhớ ta, người sai người mang thư cho ta.”

“Quân vụ bận rộn, chỉ sợ không rảnh bận tâm.”

Yến Đại đương gia thất bại mà nhe răng, chán nản ngậm miệng, bả vai rung rung, không dấu vết lại dựa vào lưng ghế cọ cọ.

Lạc Vân Phóng cúi đầu nhấp một ngụm trà: “Sợ là cùng đường với người.”

“Có ý gì?” Hần không hiểu lời này, hoang mang xoay đầu lại.

Hai mắt Lạc đại công tử nhìn thẳng về phía trước, khuôn mặt như ngọc: “Qua mười lăm ta cũng muốn trở lại kinh thành một chuyến.”

“Phải về kinh thành.”

“Ừ, có chút việc.”

Lời này nghe có chút quen tai, mới vừa rồi còn nghe ai nói qua. Có người hàm súc nội liễm, thà rằng trong lòng phỏng đoán lo lắng cũng không chịu nhiều thêm một câu hỏi thêm một chữ, cũng có người không biết xấu hổ ưỡn mặt ra cái gì cũng dám hỏi: “Chuyện gì? Chúng ta là người một nhà, nói cho ta nghe một chút, ta thay người xem xét xem xét.”

“Việc nhỏ.” Lạc Vân Phóng dừng một chút, khoảnh khắc cúi đầu uống trà, khéo miệng không dấu vết mà hơi hơi nhắc lên, “Trong nhà sắp xếp hôn sự cho ta.”

“A?”

Không nhìn tới khuôn mặt so với pháo hoa còn rực rỡ hơn của hắn, y thẳng thắn nói: “Đợi thời tiết ấm, bên nhà gái sẽ tới thành lễ.”

Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ. Canh xuy lạc, tình như vũ(). Dưới ngọn đèn lung lay sắp tắt, y không nhanh không chậm nói thật rõ ràng, cảm thấy vừa lòng thoải đã mà nhấp một ngụm trà, không vội không chậm nghiêng đầu qua, nhìn vào hai mắt mở to của hắn, bộ dạng giống như nuốt phải ruồi bọ đến ngu ngốc, thật tốt. Trong con ngươi đen thẫm như nước sơn phản chiếu quang ảnh rực rỡ, tia sáng kỳ dị uyển chuyển, lấp lánh trước mắt, lơ mơ, lướt qua một ý cười bốn cợt.

() Gió đông thổi làm nở ngàn hoa, cuối cùng rơi rụng, như mưa sao (hai câu đầu trong bài thơ « Thanh Ngọc Ấn » – Tân Khí Tật).

## 17. Chương 17

Hộ quốc công phủ tại kinh thành từ khi Yến gia bị diệt tộc đã trở nên hoang phế, hai mươi năm gió táp mưa sa, tấm biển treo trước cửa phủ sớm đã không biết đi nơi nào.

Năm ấy, nguyên tiêu vừa qua đi, tiên đế đột nhiên làm khó dễ, một đạo thánh chỉ lệnh Ngự Lâm quân đem toàn gia Hộ quốc công giam lỏng trong phủ. Khi đó, Hộ quốc công đang dẫn ba nhi tử cùng hai tôn tử phòng thủ Thanh Châu, trong phủ quá một nửa đều là nữ quyến và hài nhi. Tiên đế hạ chỉ ngoan độc, một lòng muốn đẩy Yến gia vào chỗ chết, các đại thế gia trong kinh đều là loại thừa cơ hội lẫn nhau, vui vẻ bàng quan, vì thế vụ án Hộ quốc công cấu kết ngoại tộc ý đồ mưu nghịch lại ngăn ngừa trong vòng nửa tháng liền kết án —— bằng chứng như núi không thể phản bác, tru di cửu tộc, tịch thu gia sản xử trảm toàn gia.

Quân muốn thần chết, thần không thể không chết. Hộ quốc công cùng tử tôn Yến thị đã trưởng thành đang tại Thanh Châu xa xôi bị cách chức ngay tại chỗ, giải vào xe tù nhân, sau khi đến kinh thành liền đưa thẳng lên pháp trường. Đúng là nửa khắc cũng không chờ. Mà nữ quyến bị giam trong Hộ quốc công phủ toàn bộ bị giết trong phủ, gồm cả ấu tôn nhỏ tuổi của Hộ quốc công. Những hài tử nhỏ xíu, khi xác được mang ra, đầy người đều là máu tươi, cả mặt cũng bị lưỡi đao sắc bén chém qua, tình trạng thảm thiết làm cho người ta kinh sợ.

Trong kinh âm thầm lưu truyền một giai thoại, tiên đế xuống tay ngoan độc, Yến gia chết oan ức. Oán khí quá lớn, đều hóa thành quỷ đến hại người. Vì thế cho dù đã qua hai mươi năm, một tòa Hộ quốc công phủ lớn như vậy lại trống không u ám lặng im như xưa, không có người nào dám qua đêm ở bên trong. Có người nói quả thực vào lúc nửa đêm đi ngang qua con đường trước cửa phủ, nghe được tiếng khóc của hài tử ở bên trong. Nhất định là vị tiểu công tử kia chết quá thảm, đang ôm mặt khóc rống.

Nam nhân râu quai nón xoa xoa cằm, ngôn từ chính nghĩa mà phản bác: “Phi! Nói vậy! Khi gia bị lão gia tử lấy roi đánh chạy quanh sân cũng không khóc! Nhũ mẫu nói, khi gia từ trong bụng mẹ rơi xuống đất, đều là há miệng cười ha ha vui sướng.”

Đi cùng hắn là nam tử mặc thanh bào đội nón rộng vành, vành nón che hơn nửa khuôn mặt, chỉ nhìn thấy đôi môi mím chặt, khóe môi hơi hơi co rúm, lộ ra một chút bất đắc dĩ.

“Nói đến thích khóc, có người khi còn bé kia mới gọi là thích khóc. Ta mỗi lần bị đánh đều là do người khóc.” Nam nhân râu quai nón nói đến hứng khởi, nói xong nhin không được ngậm nga tiểu khúc, “Thực là yêu nhân lắm nước mắt a...”

Hắn cố ý làm rộn, liếc mắt một cái lại liếc mắt một cái, nhượng đuôi lông mày quăng mị nhãn tới thanh bào nam tử, người nọ lại chỉ hừ lạnh một tiếng, không để ý tới hắn vui đùa, nghiêng đầu nhìn qua nơi khác.

Nam nhân râu quai nón cười cười, thấy bốn bề vắng lặng, đột nhiên xoay thắt lưng, nhảy vút qua đầu tường cao cao, trở mình hoà vào màn đêm đen kịt trong phủ đệ. Sau khi đáp xuống, hắn nâng mặt nhìn quanh bốn phía, một đôi con người tối đen sâu thẳm ám trầm, mới vừa rồi còn ở ngoài tường thoả mái vui đùa ầm ĩ lúc này lại tìm không thấy một chút dấu vết.

“Trời rất nhanh sẽ sáng, nhanh lên.” Thanh bào nam tử theo sát bên cạnh hắn, thấy hắn trì hoãn không động, không khỏi thúc giục.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo trong suốt, ánh mắt dưới vành nón thăm dò nhìn về phía nam nhân đột nhiên im lặng, người thích nói thích cười như vậy, ở trên giường ôm chân đau đến lăn lộn cũng không quên vừa khóc vừa chiếm của y vài phần tiện nghi, lúc này hai đầu gối cong lại, thẳng tắp quỳ xuống trước chính đường quốc công phủ sớm đã rách nát, khóe mắt mau chóng run rẩy, trên mặt đã là một mảnh bi thương, “Liệt tổ liệt tông ở trên, tử tôn bất tài đã trở về.”

Từ đường Hộ quốc công phủ đã vắng lặng hai mươi năm lẳng lặng ẩn vào màn đêm thăm thẳm, trước sau vẫn lặng im không một tiếng động, chỉ cần ném vào một hòn đá gây tiếng động trong bóng đêm cũng làm lòng người sợ hãi, tiếp đó ngấm sinh ra kính sợ. Đá lửa đập vào nhau, thấp sáng ngọn nến trắng chỉ còn một nửa sót lại trên bàn thờ, ánh nến trên giá đựng bị gió đêm thổi qua lắc lư, miễn cưỡng cường cường thấp lên ba cây nhang thơm dịu. Trong không gian nhiều năm ảm mốc, mùi đàn hương sâu kín lan tràn như có như không.

Năm đó, bàn thờ đặt đầy linh vị từ trong thâm sự kia mà bị hỏa thiêu hầu như không còn gì. Tiên đế căm hận Yến gia, không đào ba tấc đất phần mộ tổ tiên của Yến gia đem xương ra nghiền thành tro đã là nhân từ. Nghe nói, đây là do vài vị cự thần nước mắt giàn dựa mang Thái tổ hoàng đế cộng thêm lấy mệnh ra can gián.

Nhân thể hoang đường, thấy lợi quên nghĩa không ít, nhưng dẫu sao đâu đó vẫn còn có trung hậu nhân nghĩa. Khiến người ta hận đời đến mức hận không thể hủy thiên diệt địa, tận đáy lòng rồi cuộc vẫn còn một nơi mềm mại.

Yến Khiếu gỡ ra râu giả dưới cằm, từ trong lòng ngực lấy ra một lư hương nhỏ, cung kính đặt lên bàn thờ, sau đó cầm đèn hương cắm vào: “Tôn tử bất hiếu, vẫn chưa từng trở về thăm. Trước kia tuổi còn nhỏ, Điền sư gia không cho. Sau khi lớn lên, thế sự cũng đã trôi qua, muốn trở về thắp hương cho tổ tông lại cảm thấy không có mặt mũi. Gia môn chúng ta mấy đời tinh trung báo quốc, cuối cùng tôn tử lại lưu lạc trở thành thổ phỉ, lời thật không êm tai. Mà ngay cả lúc này, cũng là nhờ tổ tông phù hộ, tại Tây Bắc để lại nhân mạch. Cuối cùng trời cao mở mắt, cho tôn tử chút thể diện, thoát về Linh Châu, lúc này mới dám trở về cùng liệt tổ liệt tông bẩm báo một tiếng...”

Trong từ đường trải đầy mạng nhện, hần ngồi xổm trên đất trống trước bàn thờ, không coi ai ra gì mà thì thào tự nói. Ngày ấy, trong rối loạn được Điền sư gia ôm ra khỏi phủ, trên mặt trát bùn một đường dầu đường xó chợ dựa vào xin cơm giã dựa sống sót đi đến Bình Châu, được Diệp Đẩu Thiên thu dưỡng, đọc sách tập võ hỗn độn trong đám lục lâm, làm Đại đương gia Khiếu Nhiên trại, sau đó, xuất binh tiến đến Linh Châu... Hần một mạch thao thao bất tuyệt mà nói, hai mươi năm trên con đường nhân sinh, từ con nhà quyền quý đến giang hồ lãng khách. Ngày thường trong thành Cô Vụ, chuyện nhỏ như một con gà chết hần cũng có thể lạnh mồm lạnh miệng mà kể thành một đoạn truyền kỳ sống động, hiện tại nói đến chính mình, lại từng câu từng chữ nói thật bình thản, không vui không buồn không oán không giận, oan ức chịu nhục đều thành quá khứ, gia cừ quốc hận phẳng phai như mây khói. Chỉ một mình hần thao thao bất tuyệt không muốn ngừng nghỉ mà nói ra hết, đáng vẻ trầm tĩnh, tựa như nhàn thoai việc nhà.

Hần nói việc riêng, chính là hồi kinh tế tổ.

Lạc Vân Phóng một thân thanh bào không nói được một lời, tháo nón xuống, học bộ dáng của hần cầm ba cây nhang cắm vào lư hương, lui về phía sau nửa bước, yên lặng đứng sau lưng hần.

Ngọn nến lắc lư lay động, quang ảnh đan xen, hai chiếc bóng một quỳ một đứng chồng lên nhau, rơi trên mặt đất, giống như chỉ có một chiếc bóng hẹp dài.

Yến Đại đương gia lại kể đến những chuyện đã trải qua, từ cánh tay tuyết trắng của vũ cơ trong thành Cô Vụ cho đến Nghê Văn Lương chặt vật giã dựa dưới mặt băng sông Ly: “Trước kia Nhị bá thường nhắc mãi, nói Nghê gia không an phận. Tôn nhi trên đường đi Kế Châu có nhìn qua, hiện tại Nghê Văn Lương còn thủ ngoài thành Cẩm Dương không vào được thành. Nơi đó, có vài nhà vẫn luôn nhòm ngó. Sau này Nghê gia muốn qua ngày lành cũng không dễ dàng. Chuyện trước kia, ai bỏ đá xuống giếng, ai nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, mấy năm nay tôn tử đã điều tra rõ ràng, liệt tổ liệt tông cứ yên tâm, bọn họ một kẻ cũng chạy không thoát.”

Đang nói bỗng nhiên ngừng lại một chút, hần cúi đầu “xuy ——” một tiếng hừ nhẹ: “Gia môn chúng ta đời đời đều ra sức tại ải Võ Vương. Trước quốc sau gia, trừ ngoại an nội, ngay cả Điền sư gia cũng khuyên tôn tử. Được rồi, cứ như vậy đi, người Yến gia chúng ta gây dựng giang sơn, còn muốn người Yến gia chúng ta bảo vệ. Sau này chờ thoát được ải Võ Vương, ta sẽ cho tất cả bọn chúng đều phải chết.”

Nói tới đây, tựa như tâm hữu linh tê, hần quay đầu lại nhìn Lạc Vân Phóng, thấy Lạc Vân Phóng nhẹ nhàng gật đầu, liền đưa tay chỉ chỉ, quay đầu đối gian phòng trống không nói: “Đây là Lạc gia nhị phòng Vân Phóng, trước kia từng đến quý phủ của chúng ta làm khách. Đúng, là người bị tôn tử lột quần.”

() Nhị phòng:

Lạc Gia Đại gia (đích tôn) là con của vợ cả, gọi là đại phòng.

Lạc gia Nhị gia (cha của Vân Phóng và Vân Lan) là con của vợ thứ hai, nên gọi là nhị phòng.

Lạc Vân Phóng hung hăng trừng mắt liếc hần, Yến Khiếu nhếch môi, lộ ra nụ cười đầu tiên sau khi vào phủ: “Như mẫu nói cho ta biết, Lạc gia muốn đem nữ nhi gả cho nhà chúng ta.”

Khi đó là bao nhiêu tuổi? Hơn bốn tuổi một chút chưa đầy năm tuổi, ngay cả bút lông viết chữ to còn chưa cầm vững, như mẫu liên hàm hàm hồ hồ mà nói như vậy. Nữ nhi Lạc gia hoa dung nguyệt mạo, hai nhà có ý muốn kết thân gia. Tiểu quý tộc quái liên ghi tạc trong lòng. Qua vài ngày, muội muội bên nhà mẹ đẻ

của vị đại bá mẫu gả cho Lạc gia Nhị gia kia quả nhiên mang theo hài tử mặc một thân áo hoa màu hồng nhạt đến làm khách, gương mặt tròn tròn trắng trắng như nắm cơm nhỏ, cặp mắt như quả nho đen, đôi môi mím một cái hai bên má liền hiện ra hai vòng xoáy hình quả lê. Tiểu bá vương luôn được cả nhà trên dưới đều phải nhường ba phần lúc này nhất thời nhìn mê mắt, gương mặt phồng lên đến nóng hổi, trong lòng hồ hồ đồ đồ mà nghĩ, cưới người vợ như đậu hũ mềm thế này, về sau nhất định phải thực cẩn thận? Khuôn mặt nhỏ nhắn đó, giống như chỉ cần sờ nhiều một chút là có thể vỡ ra.

Cứ như vậy mà ngây ngây ngô ngô nghe mấy người lớn bảo, dắt hài tử kia đi hoa viên chơi đi. Chắc, tay cũng là ôn nhu mềm mại như lướt trên mặt nước. Trời biết hẳn có bao nhiêu thương tiếc trân ái, ngay cả nắm ngón tay cũng không dám dùng sức. Nhũ mẫu dặn, Lạc gia là quan văn, thân thể người văn nhã đều yếu ớt, đập chết con kiến cũng không dám, thân hình nhỏ xíu đến gió thổi qua cũng muốn ngã. Không giống như nhà chúng ta, một phòng hán tử thối, ngay cả nha hoàn hầu hạ bên người các phu nhân cũng tập võ, tay chân thì cứng như thiết, thô giống như giấy ráp.

Cùng hài tử kia chơi cái gì, ngay cả Yến Khiếu cũng không nhớ rõ. Chỉ nhớ khi nắm lấy bàn tay kia, thật giống như cầm kẹo bông đường, cả người như muốn bay tới đám mây trên cao. Ngay cả người bên ngoài nói gì hẳn cũng không nghe rõ. Sau khi lấy lại tinh thần, lại nghe nha hoàn bên người gọi hài tử kia là Lạc thiếu gia.

Thiếu gia?

Đất bằng nổi sóng.

Nam hài?

Không thể a, nhìn xem mặt này, tay này, áo hoa này... Thiếu gia?

Lòng nóng như lửa đốt. Không chút nghĩ ngợi, một phen đẩy người ngã xuống mặt đất, đè lên, thuần thực kéo quần của “cô vợ nhỏ” giống như đậu hũ mềm kia ra.

Tiếng kêu sợ hãi không ngừng vang lên, cả sân tựa như cái nồi nổ tung.

Lạc gia đại thiếu gia vừa thẹn vừa giận, ánh mắt hận đến muốn giết người, Yến gia tiểu công tử lại đang ngây ngốc mà trừng đồ vật chính mình cũng có, hơn nửa ngày không nói ra lời — vợ nhỏ của ta đâu? Không có sao....

Mãi đến sau này, bị tổ phụ nổi giận trước mắt tất cả mọi người trong nhà, cầm roi đuổi đánh đến khuất nhục chạy quanh sân, bất quá giờ phút này trong lòng không khỏi chua xót, Yến Đại đương gia nhỏ tuổi ôm mộng đau đến nước mắt lẫn lộn, ầm ỨC đến khó có thể nói, bốn chữ to tới tới lui lui quanh quẩn trong đầu — tâm nát cả rồi.

## 18. Chương 18

Sau đó bên phía Lạc gia cũng không nói gì, Hộ quốc công phủ thế lực cường thịnh, các đại thế gia nào có ai dám sờ đến mũi đao này.

Tổ phụ tự mình mang hẳn tới cửa nhà người ta bồi lễ.

Khác hẳn với phong cách thô kệch mộc mạc của Hộ quốc công phủ, đồ vật được bày trí trong gian phòng rộng lớn của tài tử Lạc phủ đều hiển lộ ra vẻ thanh nhã, ngay cả một viên đá dưới chân hai con sư tử ngoài cửa bị sút mẻ cũng có thể trích kinh dẫn điển ra mà phân tích căn nguyên. Hài đồng nhỏ nhỏ không hiểu cái gì gọi là “đại tượng vô hình, đại âm hi thanh” (), ngắm nghía chung trà bằng sứ trắng tinh xảo cảm thấy yêu thích không buông tay, trơn nhẵn như nước, tựa như ngón tay ngày đó hẳn đã thật cẩn thận nắm lấy.

Lạc đại công tử lúc này đã hiển lộ ra vài phần thần thái thanh lãnh, không còn ăn diện như nữ hài ngày đó nữa, mà là một thân y bào đen như mực khiến cho gương mặt đang sa sầm càng thêm giống như băng tuyết.

Ngay cả như thế, vẫn dễ nhìn như trước, trắng tựa tuyết, hết như bát đậu hủ sốt tương sáng nay hần vừa ăn qua. Sách, ngay cả tròng người khác cũng so với người ta xinh đẹp hơn. Đáng tiếc lại là một nam hài....

Hành lễ, gọi người, cúi đầu, xin lỗi, không uống công nhũ mẫu đã nhắc đi nhắc lại đủ ba ngày, Yến gia thiếu gia giống như con khỉ nhỏ mà dần xuống tất cả suy nghĩ miên man, cuối cùng cũng an an phận phận mà chu toàn tất cả cấp bậc lễ nghĩa. Sắc mặt quốc công gia từ đầu vẫn luôn xanh mét lúc này mới chậm rãi mây tan sương tán, vuốt chòm râu nhìn hần nở nụ cười.

Sau đó là đến lượt các đại nhân mây che sương quấn cuộn đông kéo tây mà huyền thuyên, Quốc công gia công lao lớn nhất thời nay, ai nha nha không dám nhận, không bằng Lạc thái sư đào mận đầy phòng... Hoàng Thượng hôm qua tại ngự thư phòng triệu kiến các tân khoa tiến sĩ trúng cử năm nay? Ngồi phía sau bình phong chính là hoàng hậu? Đây chẳng phải là muốn kén phò mã cho công chúa sao? Ta cũng là người một nhà sau lưng trộm nói một câu, khuê nữ nhà lão Lương gia dường ra đều dũng mãnh, ngoại trừ những môn sinh bản hàn ngoài kinh thành một lòng muốn trở nên nổi bật, còn có ai chịu cưới? Thái hậu ăm ỉ muốn tu sửa ôn tuyền trong hành cung? Đúng là đồ bại gia nường! Mấy đại doanh ở biên quan còn đang đói bụng a! Bài tập của Thái tử đã hoàn thành rồi, cũng không uống công thay ba thư đồng cho hần. Ha hả, nghe nói Cửu Nhung có một Tiêu thị xinh đẹp, rất được thủ lĩnh Cửu Nhung yêu thích....

Xã tắc đại sự Yến Khiếu nghe không hiểu, ngồi chơi chung trà cho đến khi chán, chán đến chết hết nhìn đông lại ngó tây, vừa vịn bắt gặp ánh mắt phần hậu của Lạc gia công tử ở đầu bên kia.

Nhìn cái gì! Roi cũng đã đánh, tội cũng đã nhận, tiểu gia về nhà còn phải quỳ từ đường đây này. Đều là do tiểu tử ngươi ăn no ngủ đủ, không có việc gì học tiểu cô nương nhà người ta mặc áo hoa! Người tập võ ngay thẳng nhanh nhẹn, không giấu được suy nghĩ trong lòng. Mông mới vừa bôi thuốc còn ần ần đau, hần đã từng bước dịch chuyển, lén lút đến sát bên cạnh người ta, ra vẻ đại nhân đại lượng muốn giảng hòa, khẩu khí cũng chuyển thành thân thiết: “Nha, Vân muội muội, áo hoa của muội đâu?”

Người bên kia đột nhiên biến sắc, cánh môi anh đào hồng sắp bị cắn đến chảy máu.

Không phải có câu nói tam tuế khán đáo lão(), từ nhỏ đã thông minh thì lớn lên cũng sẽ không ngốc sao, Yến Đại đương gia trời sinh miệng đã không sạch sẽ: “Không phải chỉ bị cởi quần thôi sao? Cùng lắm thì, đều là nam nhi, tâm nhân sao còn nhỏ hơn cả nữ nhi. Nhìn thì nhìn, của ta còn lớn hơn của ngươi, ta mới không lạ.”

() Trẻ nhỏ 3 tuổi đã định hình tính cách, lớn lên cũng sẽ như thế, nên nhìn đứa trẻ 3 tuổi cũng có thể nhìn ra lớn lên sẽ như thế nào.

Trong đôi mắt đỏ hồng bên kia tựa như có thể bắn ra con dao nhỏ.

Hần ở bên đây xoay tròn đôi mắt, hết sức chuyên chú nhìn vào gương mặt của y, đặc ý đầy dặt mà giờ lên nắm tay nhỏ, nói: “Nhìn, ngươi còn nhìn, có tin gia lại cởi quần ngươi lần nữa hay không?”

“Yến! Khiếu!” Đó là lần đầu tiên hần nghe Lạc Vân Phóng nói với hần. Lúc đó Lạc đốc quân chỉ mới mấy tuổi, tư thái nói chuyện thể mà đã có vài phần chém đĩnh chặt sắt. Y bình tĩnh nhìn hần nói, “Ngươi đợi lát nữa sẽ bị đòn roi.”

Hần hiển nhiên là không tin, nắm tay giờ lên càng cao: “Cầu thí!”

Âm điệu có chút hơi cao, Lạc đại công tử nhỏ nhắn gương mặt trắng bệch đúng lúc làm đổ cái đĩa điểm tâm trong tay.

Các đại nhân đang hăng say trò chuyện lúc này quay đầu lại, vừa vịn nhìn thấy Yến Khiếu đang vung nắm tay, cùng với Lạc Vân Phóng là chã chực khóc....

Còn nhớ khi đó tuổi còn nhỏ, ta thích nói người thích cười, trong mộng hoa rơi biết nhiều hay ít. Yến Khiếu tổng cộng gặp Lạc Vân Phóng hai lần, hai lần đều bị tổ phụ cầm roi đánh đến kêu cha gọi mẹ.

Cái này gọi là duyên phận. Nghiệt duyên cũng là duyên. Thứ duyên phận này, chính là tùy hứng như thế.

“Ngươi đã sớm nhận ra ta.” Ngọn nến trắng chỉ còn một nửa ngắn ngủn trên bàn không ngừng lay động nghiêng ngả, nam nhân ngồi dưới đất ngừ khí kiên định chắc chắn, sau đó lại nghiêng đầu qua truy hỏi, “Là vào buổi tối thứ nhất ta gặp lại ngươi?”

Về mặt này, ngữ khí này, nội dung câu hỏi này, chỉ kém không đem ý tứ “Xem đi, biết là người đối với gia nhớ mãi không quên mà” trắng trợn viết lên trên mặt thôi.

Người nghĩ đến thật là tốt đẹp. Lạc đại công tử ngày thường phong thái ung dung lúc này lại tận lực kèm chế ý muốn trợn mắt lên khinh thường: “Không phải.”

Lần thứ nhất mà hắn nói là vào đêm đầu tiên Lạc Vân Phóng mới đến Đốc quân phủ trong thành Lạc Nhạn. Nguyệt hắc phong cao, đưa tay không thấy được năm ngón, Đại đương gia Khiếu Nhiên trại treo tường, mò mẫm tiến vào phòng của tân nhậm đốc quân Bình Châu, cố làm ra vẻ là tới bái kiến, về mặt gian xảo cầu hợp tác, suýt nữa đã bị Lạc đốc quân cảnh giác mà đâm một kiếm xuyên tim.

Khi đó xung quanh tối om như mực, ngay cả khuôn mặt lẫn nhau cũng không thấy rõ, chỉ nương theo ánh sao thưa thớt cùng ánh sáng trắng bạc từ mũi kiếm, phát hiện người nọ có một đôi mắt sáng rực, trong lúc nói cười, vẻ lưu manh vô lại làm người ta như nghẹn ở cổ họng khó có thể khoan nhượng cùng ngữ khí đáng khinh giống như đã từng quen biết.

Lạc Vân Phóng hít sâu một hơi, dù sao cũng là đang ở địa bàn của người ta, trước mặt liệt tổ liệt tông của người ta: “Lần thứ nhất, hơi có chút nghi ngờ. Sau lại nghe người ở trên cổng trại kêu gào câu kia, ta liền hiểu rõ.”

Trên đời này, cũng chỉ có một người thường thích đem chuyện cỏi quần treo ở bên miệng. Chuyện cũ như mây khói, trừ hắn và chính mình ra, ngay cả những người xung quanh cũng đã sớm quên chuyện khi còn nhỏ, lại không nghĩ hai mươi năm sau, xa tại biên thủy Tây Bắc, trước toà phủ trại, lại có người nhắc đến chuyện xưa. Một khắc kia, từ tận đáy lòng, Lạc Vân Phóng không chỉ muốn san bằng toàn bộ Khiếu Nhiên trại, mà còn sâu sắc hoài niệm người trong trí nhớ kia, vóc dáng khôi ngô cao lớn, tính cách mãnh liệt, thích treo roi ngựa ở bên hông, Quốc công gia.

Nam nhân sau khi nghe xong, lập tức vui vẻ mà cười nhẹ: “Ta vừa nhắc người đã nhớ ra rồi?”

Cái này còn không phải gọi là nhớ mãi không quên sao? Không hẳn là chán ghét hay là thích, chỉ cần còn nhớ rõ có nghĩa là để trong lòng. Yển Đại đương gia cảm thấy thật tốt đẹp.

Lạc Vân Phóng nhắc chân hung hăng đá vào khuôn mặt so với khi còn bé càng làm người ta chán ghét hơn kia của hắn. Hắn nhanh mắt tránh qua. Lạc Vân Phóng còn muốn đá thêm một cái nữa, lại khiến cho hắn thuận lợi mà bắt được mắt cá chân.

“Buông ra!” Y gầm lên, hắn lại chỉ chớp mắt hắc hắc mà cười.

Đang cười, trên mặt bỗng nhiên không còn ý cười nữa. Ngẩng đầu lên, hai mắt sáng lấp lánh không còn một tia vui đùa nhìn về phía y, gương mặt kiên cường được ánh nến mờ lung bao phủ phẳng phát toả ra vài phần ôn hòa nhu tình, thanh âm trầm thấp dễ nghe xuyên qua tiếng gió vù vù gào thét ngoài phòng, len qua xà nhà trong gian phòng rộng lớn trống trơn từ từ xoay quanh, cuối cùng quanh quẩn trong lòng ngực y: “Mấy năm nay ta đều sai người hỏi thăm chuyện của người, ta vẫn luôn nhớ rõ người.”

Hắn dừng lại, hắn trầm tĩnh, hắn luôn ngẩng cao đầu, thoả mãn thu hết vẻ kinh ngạc cùng thất thố khó thấy được trên mặt y: “Lạc Vân Phóng, ta thật dễ tâm đến người.”

“Ta, là bởi vì người, mới không đi sai đường.” Yển Khiếu nói.

Năm ấy, khi ải Võ Vương thất thủ, Thanh Châu, Linh Châu lần lượt rơi vào tay giặc, Bình Châu lung lay sắp đổ, giang sơn Đại Lương bấp bênh. Hắn được Diệp Đẩu Thiên mang lên núi Long Ngâm, một mình một người chạy đến đỉnh núi nhìn về ải Võ Vương xa xôi. Ánh tà dương như máu, hoàng hôn thâm đậm, qua bao nhiêu khói lửa chiến tranh. Hài tử nhỏ tuổi hai tay siết chặt, mắt trừng trừng như muốn nứt ra, cười đến thở hổn hển. Nhân quả tuần hoàn, báo ứng thật không sai, báo ứng, đây là báo ứng! Yển gia mấy đời tận trung, dồn hết tâm sức bảo vệ ải Võ Vương vững như thành đồng. Yển gia còn thì giang sơn còn, dưới chân ải Võ Vương đã nhuộm bao nhiêu huyết lệ binh sĩ Yển gia, kết quả Yển gia có được cái gì? Thông đồng với địch mưu nghịch, thành lũy tắc hổ lang! Bị đổ tội oan, thảm thương xiết bao, đau lòng xiết bao! Phải! Đáng đời! Xem như thế đi! Đáng đời hắn Lương gia vong ân phụ nghĩa, xứng đáng bị những danh môn thế gia kia khoanh tay đứng nhìn! Thiết kỵ Cửu Nhung có thể một đường đánh tới kinh thành mới tốt, lúc đó để xem thiên tử Đại Lương vô dụng kia còn có nơi nào để trốn. Hắn muốn cả Cửu châu thiên hạ đều chìm

vào khói lửa, hần muốn giang sơn Lương gia biến mất, đây là Lương gia nợ Yến gia, Lương gia nên chịu báo ứng này!

Hần một chữ cũng không sót nói hết những lời này cho Điền sư gia cùng Diệp Đẩu Thiên nghe, vừa nói vừa lột hạt dẻ mới rang, lòng tràn đầy vui sướng.

Điền sư gia cho hần một cái tát.

Sư gia đáng vẻ đáng khinh ngôn ngữ thô bỉ kia, chính là một đường tôn hần làm chủ, vì hần bốn ba, vì hần che mưa chắn gió, vì hần hao tổn tâm cơ, dốc hết sức gánh vác tất cả gian khổ, lại vào lúc hần tùy hứng nhất từ sau khi gặp gia biến, thật mạnh đánh hần một bạt tay.

“Quốc công gia nếu nghe được, chỉ sợ đánh còn mạnh hơn.” Sau khi đến Bình Châu, Điền sư gia nghiện thuốc nhiều hơn trước, hút đến cổ họng cũng trở nên khàn khàn.

Hần không thích gọi lão là sư gia, nếu đạo sĩ thói cả ngày chỉ biết hút thuốc miệng thì nói hưu nói vượn, không đưa ra được một chủ ý nào hay như vậy được gọi là sư gia, sư gia khắp thiên hạ đều phải hổ thẹn. Vì thế hần thủy chung cứ “Lão Điền”, “Lão Điền” mà kêu, giờ phút này nhìn vào gương mặt ảm đạm của lão cùng với đôi mắt tràn đầy thất vọng, hần mới kinh ngạc phát hiện, Điền sư gia đã già rồi. Một hồi biến cố lớn, tìm được đường sống từ trong chỗ chết, ngay cả trong lòng một người vô tâm vô phế nhất cũng đã trải qua một phen thương hải tang điền.

Điền sư gia từng câu từng chữ nói thật chậm chạp, đến cuối cùng một câu hỏi thật mạnh đánh vào đáy lòng hần: “Lương gia phụ bạc, nhưng bách tín có tội gì?”

Thà làm con chó trong thái bình, chứ không làm người trong loạn thế. Một hồi chinh phạt, thắng làm vua thua làm giặc đều có sử gia êm tai tự thuật. Chúng sinh có tội gì, cửa thành cháy bọn họ thành cá trong chậu. Mỗi hận thù ly tử tán, nỗi bi thương mười nhà thì hết chín nhà bị vợ vét, nỗi khổ đau vĩnh viễn này lại có ai đến đền bù?

“Thiếu đương gia, Yến gia bảo vệ ả Võ vương, không phải bảo vệ giang sơn của ai, bảo vệ chính là thiên hạ lê dân. Người nhớ kỹ?”

Hần gắt gao cắn chặt khớp hàm không chịu gật đầu, hần không hiểu, hần không nghe, hần không cam, trong \*\*\*g ngực mãnh liệt mệnh mông một nỗi phẫn hận, dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì Lương gia nợ hần hần không thể đòi lại, dựa vào cái gì Yến gia hần phải nhẫn xuống oan khuất kinh thiên này?

Điền sư gia không tiếp tục nói chuyện, cùng Diệp Đẩu Thiên nhìn nhau, thở dài.

Sau đó, tiên đế băng hà, thái tử đăng cơ. Trong lúc hữu ý vô ý, Điền sư gia sẽ nói với hần một chút tin tức từ bên ngoài truyền đến. Người trong giang hồ lấy họ “Yến” làm kiêu ngạo. Có người muốn vì Hộ quốc công phủ lật lại bản án, tân đế không nói gì. Nửa đêm Đông Chí, trước cửa Hộ quốc công phủ thường có người dâng hương hiến tế, nếu nhìn kỹ sẽ thấy có thương nhân xuyên bố y, cũng có văn nhân vũ phu, không hẹn mà cùng nhau, rồi vội vàng trở về, không thấy rõ mặt, tên lính tuần tra ban đêm đi ngang qua cũng chỉ làm như không thấy... Rất nhiều tin tức phức tạp chồng chất, trong đó có một tin vụn vặt bình thường đến ngay cả một tin thú vị cũng không hơn, nói là thư hương gia truyền Lạc gia làm ầm ĩ nghiêng trời, nhị phòng Đại công tử muốn bỏ văn theo võ, vì thế không quản bị trưởng bối chống đối chịu không ít phạt.

Hần nghe xong chẳng hiểu tại sao lại xuất thần, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh ngày ấy hần theo tổ phụ đi Lạc phủ bồi tội, y một thân hắc y càng tôn lên khuôn mặt trắng như tuyết. Vui sướng khi người gặp họa mà nghĩ, thù năm đó xem như đã được báo, tiểu tử Lạc Vân Phóng kia cũng có một ngày bị đánh. Nhưng khi nghĩ lại lại có chút ngậm ngẫn, thật khó mà nói rõ, hần mơ mơ hồ hồ cảm thấy, khi sơn hà thất thủ, vụ án của Yến gia bị khuấy đảo lên, nguyên do tiểu tử Lạc gia muốn tập võ cũng không phải đơn giản chỉ là do nhất thời tâm huyết dâng trào.

Điền sư gia nhìn hần xuất thần, vươn tay sờ sờ đầu của hần, nói: “Công lý là ở lòng người.”

Hần mơ mơ hồ hồ hiểu được một ít, trái tim chậm rãi dâng lên lo lắng, một người ba ngày hai lần sinh bệnh, dựa vào giả nữ hài nhi mới có thể nuôi lớn kia, chịu được luyện võ khổ cực sao?

## 19. Chương 19

“Sau đó, lão Điền và lão Diệp để ta tiếp nhận quản sự, ta sai nhiều người lưu ý Lạc gia.” Ánh nến chợt sáng chợt tắt, rọi lên khuôn mặt cả hai khi tổ khi mờ, chuyện xưa phảng phất tựa như mây khói, cát bụi phủ kín thảng năm, cứ ngỡ đã sớm ố vàng tác cổ, đưa tay lau đi mới phát hiện, tất cả vẫn như xưa rõ ràng hiện ra trước mắt, giống như chỉ mới vừa hôm qua. Người cho dù da mặt có dày hơn cả tường thành, khi mở miệng từng câu từng chữ nói xong, cuối cùng vẫn tránh không được mà đỏ mặt e lệ, tâm như nổi trống.

Thời điểm Lạc gia Đại công tử khóc nói muốn tập võ đã trôi qua thật lâu. Mẹ của y, Lạc nhị phu nhân ngày đó mang theo y đến Hộ quốc công phủ làm khách đột ngột bệnh chết, từ đó tinh thần Lạc gia Nhị gia sa sút. Chủ sự Lạc gia từ đích tôn cùng nhị phòng phân quyền dần biến thành đích tôn độc đại. ()

() Chú thích: Đích tôn (Lạc gia Đại gia, đại phòng)

Chủ sự Lạc gia gồm Đích tôn và Nhị phòng cùng phân quyền cai quản. Giờ Nhị gia sa sút, Đại gia độc chiếm quyền hành.

Tin tức từ kinh thành truyền đến chỉ là những chuyện vụn vặt linh tinh, chỉ nói rằng Lạc công tử thật sự vứt bỏ con đường gia truyền chuyển qua con đường võ tướng, công phu cũng không tồi, làm chức ngũ thành binh mã ti. Qua vài năm lại truyền đến tin tức, Lạc gia Nhị thiếu gia bệnh nặng rồi biến mất.

Hắn vẫn như trước cùng Điền sư gia hi hi ha ha, trên mặt không lộ ra bất luận điều gì. Nói đến đại tiểu thư của đích tôn Lạc gia, vị hoa dung nguyệt mạo kia vốn muốn cùng Nhị bá gia Ngũ Ca của hắn thành thân, sau lại bị đưa vào cung, hiện tại trở thành Lạc phi nương nương một trong ba nghìn sủng ái. Người Lạc gia, thật sự là.... Thân thể người đọc sách quả nhiên không cường tráng, giống như cỏ mọc đầu tường, gió thổi qua bên kia liền ngã về hướng bên kia, tâm can như thủy tinh tim cũng tựa thủy tinh, thể nhưng cũng là người thông minh. Trong lòng lại nhịn không được dâng lên một nỗi chua xót, xoay một vòng, hắn và y đều giống nhau, phụ mẫu đều mất.

Ai ngờ được rằng, nước mắt đầu bên này còn chưa có rơi xuống, cái ghế trống tân đốc quân bên kia đột nhiên đã định rồi. Chỉ nói ông trời từ trước đến nay đối với hắn không tệ, rốt cuộc cũng đủ nghĩa khí, trực tiếp đưa người đến trước mặt hắn. Dĩ nhiên là chư hầu một phương trong chốn lục lâm Khiếu Nhiên trại Yên Đại đương gia vừa kích động vừa hưng phấn không thôi, nồn nóng đến hàng ngày đều khó yên, còn kém không có nửa đêm ngồi xổm trên đỉnh núi gào to hai tiếng. Thẳng đến khi bị Lạc Vân Phóng cho một kiếm vào buổi tối hôm ấy, tựa như một phương thuốc rất hiệu quả, chuyên trị các loại xuân tình nhộn nhạo.

Hắn rủ rỉ lộn xộn mà kể ra hết chuyện cũ. Gương mặt Lạc Vân Phóng ẩn sau ánh nến, thủy chung không nói một lời.

Yến Khiếu vươn tay kéo kéo vạt áo của y: “Người học võ là bởi vì chuyện của nhà chúng ta? Đúng không? Đúng không? Đúng không?”

Ánh mắt ngập nước chớp chớp, cực kỳ giống con chó nhỏ khi còn bé y thường ôm vào trong ngực, ánh mắt ướt sũng mãnh liệt nhìn chăm chăm y, ngây ngô mà bướng bỉnh. Hàng loạt câu hỏi giống như pháo nổ càng khiến cho y liên tục bối rối lui về phía sau, Lạc đốc quân mặt lạnh tâm lãnh cắn răng trừng mắt: “Liên quan gì tới người?”

Đuôi lông mày này, khóe mắt này, môi gấu gao mím thành một đường này, vẫn là hài đồng mặc hắc y năm xưa trong khi các đại nhân ba hoa khoác lác bị hắn bức đến chân tường. Chẳng qua lúc này đây, người vẽ mặt trần định đổi thành Yến Khiếu. Nam nhân đang ngồi trên mặt đất từ trước đến nay đều là người cho hắn ba phần thuốc nhuộm hắn có thể mở phường nhuộm, tâm tình vui vẻ mà gặt đầu, quả quyết dứt khoát: “Cho dù tất cả không phải bởi vì Yến gia chúng ta, trong mười phần cũng đã chiếm ba bốn phần. Nhìn đoán không ra a Vân muội muội, cũng nghĩ đến trọng chính sơn hà, bảo gia hộ quốc a? Chậc chậc, khó trách Lạc gia không dung nổi người.”

“Trời sáng rồi, đi thôi.” Lạc Vân Phóng có chết cũng sẽ không thừa nhận lời này của hắn, hung hăng nhấp hé miệng, trên mặt tức khắc lại là một mảnh ba lan bất kinh (). Dứt khoát lưu lại cho hắn một đường bóng dáng cao lớn, cả mắt phong cũng khinh thường đảo qua, vươn tay kéo ra cánh cửa, cất bước đi ra ngoài.

() Có nổi sóng cũng không kinh sợ.

“Ai, nhà ta đây! Người nói đi là đi? Liệt tổ liệt tông còn đang nhìn a....” Nhìn y chạy lấy người, Yến Khiếu vội vã đứng dậy đuổi kịp, miệng lẩm bẩm, “Người còn đang biến tính sao. Mới nói người hai câu người liền giận dữ, giống như khi còn bé....”

Hắn vừa đuổi theo y vừa liên miên cần nhàn bước ra khỏi cửa, tiếng nói dần rơi rớt, một nửa oán giận còn thừa lại đành phải im bặt.

Ngoài phòng tiếng gió gào thét, quạ đêm đậu trên cành khô như những chấm nhỏ thưa thớt, ánh trăng thể lương lạnh lẽo chiếu rọi xuống một góc tàn viên. Hộ quốc công phủ yên lặng hai mươi năm, tối nay khách tựa như mây mà đến.

Khăn đen che nửa mặt, người bó sát gọn gàng, sơ lược hơn mười người, im ắng đứng thẳng dưới ánh trăng, chỉ cần liếc mắt một cái, sát khí lạnh lạnh liền làm người ta không khỏi hai chân run rẩy. Binh khí trong tay bọn họ không giống nhau, trường binh đoản kiếm thuần một màu u tĩnh chợt loé lên những tia xanh lam yêu dị, trang phục tiêu chuẩn đời đời tương truyền của thích khách giang hồ. Giống như lục lâm cường hào trên cổ thiếu một vòng dây xích vàng lớn liền thiếu ba phần khí thế, thích khách sát thủ trên mặt không che một mảnh khăn đen, ra ngoài đều ngại ngừng cùng người trong nghề chào hỏi.

“Nha, hiếm khi có khách nha.” Ánh sáng trong con ngươi khẽ động, Yến Khiếu lần thứ hai nhắc chân, chậm rì rì đứng bên cạnh Lạc Vân Phóng đã rút kiếm ra khỏi vỏ, “Người đoán bọn họ là vì ai mà tới?”

Lạc Vân Phóng cầm kiếm đứng nghiêm chỉnh, người tới cũng không nói một lời.

Yến Khiếu tự lẩm nhẩm đã thành thói quen, lơ đãng mà nhìn quanh bốn phía: “Ở nơi này ma quỷ lộng hành, không có việc thì nên ít đến. Tính tình trường bối nhà chúng ta đều không tốt, vạn nhất đụng đến liệt vị, ta cũng quản không được. Theo ta thấy, các người vẫn nên đi nhanh đi. Núi xanh còn đó nước biếc chảy dài, các vị anh hùng, chúng ta sau này còn gặp lại.”

Dứt lời, ôm quyền chấp tay, dắt ống tay áo Lạc Vân Phóng, lập tức muốn đi.

Lạc Vân Phóng đứng thẳng không động: “Người đi.”

Hắn làm như không phát hiện khí tức nghiêm túc hung ác lúc này của y, quay đầu lại nhú mày giận dữ: “Nói cái gì đó? Chúng ta còn phải gấp rút về Bình Châu, đi lâu như vậy, đệ đệ bảo bối của người không biết đã khóc thành cái dạng gì.”

“Ít nói nhảm!” Lạc Vân Phóng trầm mặt quát lớn. Lạc đốc quân trị quân nghiêm khắc trên mặt vẫn luôn lạnh lùng nghiêm túc, khẩu khí thô bạo như thế này cũng là hiếm thấy, “Đi nhanh lên, đừng vướng chân vướng tay.”

“Ta đây có thể đi?”

Làm bộ nhắc bước muốn nhảy lên tường cao, trên mặt gió nhẹ phất động, lưỡi đao sắc bén toả ra màu xanh lam yêu dị của hắc y nhân cuốn theo tiếng gió bổ tới trước mặt.

Yến Khiếu vội vàng xoay thân tránh né, trong lúc đón đỡ không quên quay đầu lại ám ức: “Người xem, là bọn chúng không cho ta đi.”

Bên kia, Lạc Vân Phóng sớm đã cùng hắc y nhân giao chiến.

Ánh đao lãnh liệt, bóng kiếm tiêu sái, chiêu chiêu giấu giếm sát khí.

Thân thủ Lạc Vân Phóng là do nhiều năm khổ luyện, kiếm thu thủy hoa khai một mảnh ngân bạch, kiếm quang lướt qua vẩy lên vô số máu tươi. Người tới cũng chuẩn bị mà đến, có người bị thương lui ra, đảo mắt liền có người lần lượt bổ sung tiến lên. Thay nhau tiến công, từng bước ép sát, một lòng muốn đẩy người vào chỗ chết.

Chớp mắt đã qua mấy chiêu, tuy Lạc Vân Phóng kiểm pháp tinh diệu, tiếc rằng hắc y nhân thể như thủy triều, nhất thời dây dưa thoát thân không được. Trong lúc ông tay áo tung bay, cơ hồ bị lưỡi đao sắc bén dày đặc bao phủ nhìn không rõ thân ảnh.

Yến Khiếu bên này giằng co cũng không ít hơn, một mặt chống đỡ một mặt thừa dịp có kẻ hở trộm nhìn dò xét, sắc mặt càng lộ ra ngưng trọng: “Các người là do ai phái tới? Nói!”

Bình khí chạm vào nhau, trả lời hần như trước vẫn là đao phong lạnh thấu xương nguy hiểm lướt qua hai má.

Vừa đánh vừa lui, phút chốc hai người lưng dán lưng, bị hắc y nhân bao vây.

“Rốt cuộc là ai, ai mẹ nó ngoan độc như vậy?” Yến Đại đương gia trưởng thành từ nơi sơn dã, chỉ luận thân thủ võ nghệ, so với gia môn luyện võ chân chính chung quy vẫn là thô ráp. Cùng hắc y nhân đối chiêu, dần dần đã rơi xuống hạ phong.

Lạc Vân Phóng thu kiếm xoay người đỡ cho hắn một chiêu: “Cừu gia.” Giọng điệu ám ách, sắc mặt âm trầm giống như có thể tích thủy. Song quyền khó địch tứ thủ, dưới khổ chiến, ngay cả y từ nhỏ đã được danh sư chỉ điểm cũng có chút khí tức bất ổn.

Đánh thắng được thì đánh, đánh không lại thì bỏ chạy, cơ được dân được mới là anh hùng chân chính. Trong lúc vài câu đối thoại ít ỏi, hai người liếc nhau, trong lòng đã có ẩn ý. Đưa mắt nhìn xung quanh, ánh trăng trút xuống, bàng bạc chiếu ra một mảnh huyết sắc. Bóng người trên tường cao lắc lư, loé lên từng chấm nhỏ màu lam, chính là mũi tên nhọn đã bơi lên kịch độc.

Mà ngay cả cung thủ cũng đã sớm mai phục chặt chẽ, trong lòng Yến Khiếu đột nhiên trầm xuống, cắn răng ngăn lại một kích của đối phương, quay đầu hỏi Lạc Vân Phóng: “Cừu gia gì?”

“Từ cừu.” Lạc Vân Phóng kiểm quang phóng ra, lập tức có mấy tiếng kêu rên. Yến Khiếu muốn hỏi lại, đã thấy y đột nhiên quay đầu, mũi kiếm xoay ngược, chém rơi một gã thích khách, tay trái xoay một cái bất được cổ tay Yến Khiếu, “Ít nói nhảm, đi!”

Tiến như mưa bay, sát khí tứ phía. Yến Khiếu theo sát phía sau không dám khinh thường, hốt hoảng vọt tới trước, đúng lúc trông thấy y động thân ở phía trước, gương kiếm như hoa, đem một thanh trường kiếm thu thủy múa đến kín không kẻ hở, tới tựa như lời đình phần nộ, ngưng tựa như trời quang trên biển, kiếm phong như gió, thoáng như du long.

## 20. Chương 20

Tại khu phố phía nam kinh thành, phường Chu Tước, sâu trong hẻm Hoè Hoa có một ngôi miếu Nguyệt Lão, cũng không biết là từ năm nào tháng nào do người nào tu kiến, diện tích không lớn, thanh danh thực tốt. Trong nhà có nữ nhi đến tuổi cập kê lại chưa mai mối, vừa đầy mười lăm đều muốn tới đây thấp một nén nhang, Nguyệt Lão tóc bạc đồng nhan (dung nhan trẻ con) ngồi trên cao biết được, sẽ sớm tìm cho một đoạn kim ngọc lương duyên.

Năm ấy Tứ tỷ tỷ của Đại bá gia gần đến tuổi cập kê, nữ quyến Yến gia bàn nhau lên kế hoạch cũng muốn đi miếu Nguyệt Lão lạy một lạy. Vốn bảo là không mang theo nam tử, hẳn lại ý vào tuổi còn nhỏ, sống chết cầu xin lẫn lộn làm nũng, ôm chặt đùi lão tổ mẫu không tha, cuối cùng cũng đạt được ý nguyện mà tiến vào kiệu của mẫu thân.

Khuê danh Tứ tỷ tỷ gọi là Thái Nguyệt, từ khi sinh ra lại cùng mấy chữ ôn nhu dịu dàng này không dính dáng đến nửa phần. Vũ đạo lộng thương, gương cung bắn nguyệt, một cái roi chín đoạn đùa giỡn đến uy vũ sinh phong. Nếu thân là nam nhi, tất lại là một tướng quân dũng mãnh trong quân Yến gia. Ngay cả như thế, ngày đó cũng vẫn không thể không nén xuống tính tình, bơi lên dầu hoa nhài, thoa phấn tường vi, điểm môi son, tô than vẽ mày, sơn nhựa cây bóng nước lên mười đầu móng tay. Áo ngắn tay hẹp thường ngày tất cả đổi lại thành váy tơ mỏng tay áo rộng màu sắc xinh đẹp, tóc mây đen cài thêm hoa mẫu đơn,

vòng đeo khảm đá xanh biếc bước chân lay động. Trong lòng Đại bá mẫu không khỏi lo lắng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nữ hào đã quen với việc ngẩng đầu mà đi lúc này trùm khăn xoay eo bước từng bước gian nan. Khi đó Yến Đại đương gia chỉ lớn bằng cây củ cải, trốn ở một bên chớp mắt vừa nhìn vừa cười đến vui vẻ. Khi nàng đi ngang qua sát bên người hắn, mẫu dạ xoa trừng mắt có thù tất báo ra tay như chớp, tóm mặt của hắn hung hăng xoa nắn một phen, trút hết lên hắn cho hả giận.

Yến Khiếu vẫn còn nhớ rõ ngày đó Tứ tỷ tỷ xuyên váy áo trăm lớp kia, trên búi tóc nở ra hoa lựu, đỏ như máu gà đoạt hồn người, một mảnh lấp loáng lóng lánh, như sương như khói treo trên góc váy và cổ tay áo, chỉ xa xa liếc mắt một cái, cũng đủ để làm người ta không quên được dáng vẻ xinh đẹp của Tứ tiểu thư Yến gia.

Đến cuối cùng, hoa nở cũng đến lúc phải tàn, là ai đem năm xưa ngậm trộm đổi, cây hoa lựu tươi đẹp cũng ngần không được thời gian vô tình, chiếc váy lót tinh xảo đảo mắt đã bị trần ai phá nát, người mặc váy còn chưa từng thu liễm tính tình chờ tháng sau lão nhân ban cho nhân duyên, đã vội đi theo nữ quyến cả nhà cùng chung một kiếp vung ngang tự vẫn. Cho đến hôm nay, miếu Nguyệt Lão hương khói cường thịnh năm xưa cũng khó tránh khỏi sa sút, Nguyệt Lão cầm tơ hồng trong tay ngồi trên cao bị bụi đất phủ lên không thấy rõ mặt mày. Tiểu thiếu gia ngang ngạnh bùm mặt lặn trên mặt đất khóc nháo không ngừng xưa kia, lúc này... Ách... Yến Khiếu nghĩ, hắn tám phần đã đắc tội gì tới Nguyệt Lão rồi, nếu không, vì sao mỗi lần trở về đều mặt xám mày tro như vậy?

Thôi thôi, không đề cập tới chuyện khác, thời vậy mệnh vậy(), năm tháng chẳng qua là một thanh đao giết heo băng lãnh.

() Thì đã mệnh đã: có nhiều lý giải, nhưng theo mình hiểu là thời đã vậy mệnh đã vậy rồi.

Vài tiếng quát khê, tiếng bước chân rối loạn trước cửa miếu chuyển hướng, sau đó càng lúc càng xa, dần dần không còn tiếng động nào nữa.

“Đi rồi?” Cảnh giác mà nhiều lần vẩy tai xác nhận, Yến Khiếu nén xuống tình tự, dẫn đầu chui ra từ dưới bàn thờ.

Lạc Vân Phóng trầm trầm ừ một tiếng, cẩn thận nhìn xung quanh: “Không thể khinh thường.”

Yến Khiếu đứng ở cửa từ đường hướng ra phía ngoài thăm dò, thận trọng quan sát cho đến khi xác định ở đầu đường không có một bóng người, mới nhẹ tay nhẹ chân mà khép cửa lại, quay đầu đã thấy Lạc Vân Phóng ngã ngồi dựa vào chân bàn thờ, mày nhíu chặt.

Một đường hỗn chiến phá vòng vây, hai người đều bị thương, hơn nữa Lạc Vân Phóng một thân y bào đen như mực cơ hồ bị máu thấm đến ướt đẫm: “Chúng ta phải mau chóng ra khỏi thành.”

Gương mặt y nguyên bản trắng nõn lúc này do mất máu mà tái nhợt, ửng ửng lộ ra vài phần tím tái, sắc môi cũng có chút trắng bệch.

Nhìn y dựa vào góc bàn chậm rãi ngồi xuống còn không quên thẳng tắp thắt lưng tỏ vẻ không sao, mày Yến Khiếu nhăn đến cằn sâu. Muốn ra khỏi thành phải đợi đến hừng đông, cửa thành mở ra. Trước khi vào thành, Lạc Vân Phóng đã để lại một vài nhân thủ ở bên ngoài. Chỉ cần ra khỏi cửa thành, bổ sung nhân mã, về Bình Châu không phải việc khó. Khó là khó trong vài canh giờ trước bình minh này, hắc y nhân truy kích không thành, tất nhiên sẽ đi vòng quanh tìm kiếm, hướng hồ... Hắc y nhân đang ở tình thế nhất định phải bắt được người, thế công quá nửa đều hướng về phía Lạc Vân Phóng. Lạc Vân Phóng trên mặt che giấu rất kỹ, nhưng mới vừa rồi ở dưới bàn thờ, hắn tận lực chú ý qua, bên hông, dưới nách, chân trái, cánh tay phải, khắp nơi trên người y đều bị trọng thương, cần phải tìm đại phu đến chữa trị: “Bọn chúng có lai lịch thế nào?”

Miếu nhỏ thiếu vắng hương khói đã lâu còn hoang phế hơn cả từ đường của Yến gia, sợ đốt đồng lửa sẽ dẫn người chú ý. Yến Khiếu tìm nửa ngày, mới từ dưới bàn tìm được một nửa đoạn nền trắng còn sót lại. Dưới ánh lửa lung lay giống như ngay sau đó sẽ tắt, Lạc Vân Phóng lấy ra kim sang được tùy thân, xé mở ống tay áo, đem thuốc rắc lên miệng vết thương huyết nhục mơ hồ: “Người của đại bá ta.”

Sách... Thế gian này thật là...

Từ hai năm trước, sau khi đoạt được thành Thanh Tước, theo một tiếng ngợi khen “Thiếu niên anh hào” của Hoàn Huy đế, Lạc Vân Phóng bỗng chốc nổi danh. Gia sản của y vì vậy mà đã bị kẻ có tâm trở mặt nhắm vào. Từ nhỏ mất mẹ vốn đã đáng thương, vừa mới mất cha liền mang theo ấu đệ vội vàng rời kinh, ngàn dặm xa xôi đến mảnh đất Bình Châu mà ai cũng không chịu đến kia. Lại sau khi y cùng với quân Bình Châu liên tục đại thắng, trên dưới Lạc gia im hơi lặng tiếng thái độ hồ hững. Trong lòng những kẻ khôn khéo lẫn lộn trong cửa đại trạch hơn nửa đời đã sớm biên soạn ra một câu chuyện bi tình giữa bá phụ độc ác và chất nhi ngoan hiền.

Có bộ dạng anh tuấn, gương mặt dễ nhìn thì đi đến đâu cũng đều thuận lợi. Lạc đại công tử dung mạo tuấn mỹ nhanh chóng được các quý phu nhân ở kinh đô truyền thành tiểu bạch hoa nhi cảnh ngộ thảm nhẫn nhục chịu khổ, giành được nước mắt của bao người, nếu gom lại chỉ sợ làm cho Đại Lương mưa to ba tháng một khắc cũng không ngừng, lại không thấy ai vì Yến Đại đương gia râu ria xồm xoàm hô qua một tiếng oan khuất. Người so với người nha... Lòng Yến Khiếu đau đến muốn chết đi cũng không phải chỉ một lần.

Chúng nhân xôn xao đến mức phấn khích, Lạc gia và Lạc Vân Phóng lại không mở miệng, rốt cuộc cũng chỉ là chuyện kể giả dối hư ảo, ai cũng không dám ngăn cản cổ kiệu Lạc gia đại gia, giáp mặt dò hỏi y có phải là chất tử bị hà khắc hay không.

Hiện tại nếu Lạc Vân Phóng không còn kiêng dè mà thẳng thắn thừa nhận, vậy là trước sau bất nhất. Thiên gia của ta, chắc chắn... Hai mắt Yến Khiếu đều tỏa ánh sáng, trước mắt khắp nơi đều là hình ảnh Điền sư gia giả hình giả dạng hút thuốc, bộ dáng rung đùi đắc ý ra vẻ từ bi: “Người văn nhả nha... Sách, trọng nghĩa đều là cầu thí, kẻ bạc tình nhất chính là người đọc sách a.”

Lão Điền mỗi khi nói một câu này, chung quy đều kéo đến thật dài, vẻ mặt châm chọc, khóe miệng cười lạnh, bất âm bất dương mà thán hai tiếng, mới từ trên đầu lưỡi đem chữ “a” bắn ra, hàm ý khinh thường cùng xem thường chỉ trong nửa khắc đã sống động nhảy ra trước mắt.

Rõ ràng là, cửa hầu gia thật sâu sâu sâu nha....

Hắn trừng đến tròng mắt cũng muốn rớt xuống, Lạc Vân Phóng lại chỉ quay đầu liếc nhìn một cái, sau đó cúi đầu tiếp tục rắc thuốc lên đùi. Đầu gối cong lại trong bóng tối mông lung nhìn không được run rẩy, bình được trong tay lại như trước vững vàng: “Ta là vì ở kinh thành đợi không được, cho nên mới đến Bình Châu. Cái này người đã biết.”

Lúc trước khi tranh luận thì hắn một hơi “Lạc đại nhân, người bày đặt dưới chân thiên tử yên yên ổn ổn không chịu, không phải có mưu đồ khác thì chính là đồ ngốc”, lúc này khi người ta bình bình thản thản mà nói ra, Yến Khiếu ngược lại cảm thấy có chút không mở miệng nói: “Ta trước đây chỉ là nói bừa, người đừng để ý. Người cũng biết ta, ta chỗ nào cũng tốt, mặt này thất lung này thận này chân này, đúng không? Riêng cái miệng là không....”

Vừa nói vừa ân cần mà xích lại gần, không nói hai lời cầm lấy bình được trong tay y, cẩn thận vì y xử lý miệng vết thương.

Lạc Vân Phóng tùy ý hắn, nhắm mắt lại chậm rãi thả lỏng tinh thần.

## 21. Chương 21

Lại nói tiếp, việc này cũng coi như cùng Yến gia có chút liên quan...

Lạc gia tử tôn đông đúc. Phụ thân y, Lạc gia Nhị gia là một người đặc biệt. Thiên tư thông minh, tài hoa hơn người, không bao lâu đã có mỹ danh thần đồng, thanh danh lan xa, danh tiếng nhất thời vô lượng. Ngay cả thân phận cũng là trưởng tử đích tôn, tương lai trên dưới đương gia Lạc thị đều phải phòng ngừa con người tài năng này. Lạc lão thái gia là người trọng nhân tài, bởi vậy càng yêu thích đứa con này. Khi Lạc gia Nhị gia trưởng thành, học thức ngày một cao, khí thế ngày càng sâu, có một đoạn thời gian, Lạc gia là do đại phòng và nhị phòng cùng cai quản.

Vị đại bá kia của y chỉ sợ từ khi còn bé đã có oán hận với đệ đệ của mình. Huống chi, năm qua tháng lại, hai bên cùng nắm quyền thì chuyện xảy ra bất đồng là không thể tránh được. Ban đầu chỉ là chút chuyện lông gà vỏ tỏi không đáng nhắc tới, nhà bếp làm nhiều một chén cháo tổ yến, trong thư phòng thiếu một vật bài trí, trước mặt trưởng bối lại có một ánh mắt không đúng... Thế sự luôn khó liệu, lòng người từ trước đến nay luôn dễ dàng thay đổi, ngày tích tháng lũy, năm tiêu ngày dài, càng về sau dần dần cả chính kiến cũng không nhất trí. Lạc lão thái gia qua đời, không còn ai có thể áp chế bất hòa cả ngoài mặt lặn trong lòng của hai bên. Thân huynh đệ từ khắc khẩu kịch liệt trong thư phòng cho đến lên triều đình tranh phong đối lập.

Lạc gia Nhị gia là người đọc sách chân chính. Ông đọc sách đọc đến khảm sâu vào cốt tủy, nhân nghĩa liêm sỉ trung hiếu tín thành, vào ngày tam cửu thời tiết giá lạnh cũng sẵn lòng cởi áo choàng lông trên người, đưa cho người bất hạnh bị đông lạnh đến môi xanh tím ở ven đường, lại một mình một người ôm cánh tay run run chạy về nhà. Tâm tính như vậy, trong đám người Lạc gia đây nào ‘vạn việc đều tầm thường duy chỉ có việc đọc sách là cao quý’ thì xem như là hiếm có. Lạc Vân Phóng còn nhớ rõ, phụ thân thường thích gọi y vào thư phòng, từng câu từng chữ dạy y đọc thơ, bỏ dũa mỹ tửu dạ quang bôi, dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi (1) nam nhi hà bất đãi ngô câu, thu thủy quan sơn ngũ thập châu (2) nhược sử long thành phi tương tại, bất giáo hồ mã độ âm sơn (3)... Từng chữ nhỏ nhai, những vần thơ lại khảng khái bi tráng về chinh chiến chốn biên thùy. Cũng giống như hôm nay y thường dạy Vân Lan.

(1) Rượu nho đẹp mắt trong chén ngọc dạ quang, định uống thì tiếng tỳ bà nổi lên thúc giục. (trích bài Lương Châu Từ – Vương Hàn)

Là thân trai sao lại không mang kiếm Ngô câu, lấy lại quan ải năm mươi châu. (trích bài thứ 5 của Nam Viên Thập Tam Thủ – Lý Hạ)

Nếu như có vị phi tướng ở tại Long Thành, thì sẽ không có ngựa Hồ vượt qua núi Âm (trích Xuất Tái – Vương Xương Linh)

Không phải tất cả người đọc sách đều tâm tâm niệm niệm tiền tài cùng đế vương gia, có người mặc dù không nói một lời nhưng mỗi ngày mỗi đêm chưa từng quên đi kinh xưa chốn cũ.

Mẫu thân và Yến gia Đại phu nhân là biểu tỷ muội, phụ thân thực tán thành cho y cùng với Yến gia tiểu thiếu gia lui tới. Ngay cả khi y một năm một mười đem hết thấy những việc quá đáng của cái tên tiểu bá vương kiêu căng kia nói ra tường tận, phụ thân vẫn ôn nhu như trước vuốt đầu của y, khom lưng xuống kiên nhẫn cùng y nói chuyện: “Yến gia là trụ cột quốc gia, so với hạng người luôn cúi xu nịnh, võ tướng dưng cảm thẳng thắn càng đáng ngưỡng mộ.”

Y vô lực phản bác, ở trong lòng yên lặng trở mình xem thường. A phi, tên bá vương ngốc kia quả thực không thể ở chung, mới gặp vài lần, cả y cũng bị biến thành thô lỗ.

Sau đó, quả thực chưa từng gặp lại Yến Khiếu. Trong một đêm, Hộ quốc công phủ bị cấm quân bao vây. Tin tức truyền đến, phụ thân lần đầu tiên cúi đầu cầu người, khổ sở đuổi theo đại bá, muốn cùng nhau tiến cung cầu tình cho Yến gia. Đại bá lại chỉ tươi cười an ủi, sau đó chuyển sang chuyện hôm nào đưa Đường tỷ, người đã từng nói là sẽ gả cho Yến gia, vào thái tử Đông Cung. Ngày Hộ quốc công bị trảm thủ, phụ thân chạy tới đại phòng, xóc lên thư trác của đại bá, hai huynh đệ đem một phần tình nghĩa cuối cùng xé tan thành tro bụi. Lạc gia đại phòng cùng nhị phòng cứ như vậy chặt đứt quan hệ.

“Người đời đều biết, người Lạc gia bao che khuyết điểm, thoát nhìn quả thật như thế.” Một khi phân tranh với người ngoài, người Lạc gia đều bảo hộ người nhà, kiên định quyết tuyệt như vậy, tựa như trên đời này ngoại trừ Lạc gia, những thứ khác đều không đáng giá nhắc tới. Nhưng nếu đối mặt chính là người Lạc gia cùng một nhà thì sao? Đương nhiên cũng là bao che khuyết điểm, chẳng qua bảo hộ chính là người cùng một phòng, tàn nhẫn quả quyết, tuyệt không bởi vì giống một chữ “Lạc” mà dây dưa hạ thủ lưu tình. Cái gì thủ túc tình thâm, huynh đệ đồng tâm, khi đứng trước lợi ích rõ ràng thì thật sự bé nhỏ đến không đáng nhắc tới. Huống chi, trước kia lão thái gia ưu ái Nhị gia, cho dù sau đó phụ phụ nhị phòng lần lượt qua đời, gia sản tích góp của nhị phòng vẫn sung túc như trước, lại thêm những tháng năm phải giấu đi khuất nhục cùng oán hận bị áp chế khinh thường vào đáy lòng khi còn nhỏ, đại bá kia a.... Lạc Vân Phóng cúi thấp đầu, khóe mắt bởi vì miệng vết thương đau nhức mà co rúm, “Đại bá của ta mới từ đầu đến cuối là người Lạc gia.”

Không hỏi thị phi, không tính đúng sai, không phân giải thiện ác, không quan tâm đại nghĩa, tất cả nhận định đều lấy chữ lợi làm đầu. Cái gọi là lợi ích mới là trên hết.

Lạc gia như vậy, y cùng Vân Lan lưu lại không được.

Yến Khiếu đặt bình được xuống, xé vạt áo, làm thành những mảnh vải dài nhỏ, bằng bó miệng vết thương cho y. Thương thế của y trầm trọng, máu phút chốc hòa tan thuốc bột, thấm qua mảnh vải. Hắn chỉ có thể dùng sức, từng vòng từng vòng băng lại thật nhanh: “Tình của Lạc Nhị gia, Yến gia chúng ta đều nhớ kỹ.”

Làm người đơn giản, không ngoài đúng sai. Ân oán phân minh, có thù tất báo, ân huệ của người khác cũng phải nhớ kỹ từng chút trong lòng. Điền sư gia nói qua, sau khi tân hoàng kế vị, trong triều lập tức có người thượng tấu muốn phúc thẩm bản án Yến gia mưu nghịch. Lạc Nhị gia là một trong số đó. Tân hoàng lấy có tri hoãn, cuối cùng vẫn không giải quyết được gì. Sau đó, cách năm ba ngày, vẫn thường có người hữu ý vô ý nhắc tới hàm oan của Yến gia, mỗi một lần lên kim điện đều phải là một lần tranh cãi, Lạc gia Nhị gia nhiều lần chủ trương gắng sức thực hiện phúc thẩm. Cho dù thiên tử đến nay chưa chuẩn, nhưng cách hai mươi năm, chung quy không làm người ta dễ dàng quên đi oan khuất Yến gia.

“Lạc gia Nhị gia, một thân văn nhân, trung nghĩa lại không hề thua kém võ tướng.”

Y ngẩng đầu lên vừa vặn bắt gặp ánh mắt buông xuống của hắn. Hắn nhẹ giọng lặp lại lời Điền sư gia từng nói, từng từ từng từ rõ ràng. Giữa chút ánh sáng yếu ớt mông lung như sắp tắt của nửa ngọn nến, trong con người đen như mực của hắn lại tựa như có ngọn lửa mạnh mẽ bốc lên, sáng rực như lửa.

Nhất thời có chút mê hoặc, Lạc Vân Phóng lắc đầu, vừa mới dốc sức đánh nhau mệt mỏi cùng miệng vết thương đau đớn làm y không thể bình tĩnh nhìn vào mắt hắn, trong đầu đột nhiên xuất hiện từng trận mê man, khiến y nhìn không được muốn nhắm mắt ngủ say một giấc. Yến Khiếu đúng lúc giờ lên cánh tay. Có lẽ là mới vừa rồi đàm luận đề tài nghiêm túc, nam nhân thường ngày cột nhả giờ phút này lưng thẳng tắp, đuôi lông mày khóe mắt đều làm cho ánh lửa vàng mịt mù nhuốm lên vài phần tuần lãng vĩ ngạn.

Lạc Vân Phóng cố gắng mở to hai mắt, trong mông lung chỉ nhìn thấy khuôn mặt cương nghị chính trực, thần sắc nghiêm nghị, trong mắt đều là quang minh lỗi lạc của hắn. Lạc Vân Phóng cứng đờ, vụn râu lún phún trên cằm Yến Khiếu dường như cách y càng ngày càng gần, càng ngày càng gần...

“Nghỉ ngơi một chút đi, có ta ở đây.” Trong ngẩn ngơ, mơ hồ nghe thấy nam nhân mở miệng, thanh âm trầm thấp dễ nghe, đặt vào lòng một mảnh an bình, thoáng chốc, thị thị phi phi yêu hận tham sân hỗn loạn đều ở rất xa.

Ngoan ngoãn mà nhắm mắt lại, thân thể nghiêng qua, y tựa đầu dựa vào vai hắn: “Ta tập võ là vì phụ thân, không liên quan đến người.”

Ngữ điệu mập mờ, rõ ràng là một đến cả mắt cũng không mở ra được, nhưng vẫn cậy mạnh mà nâng nâng cằm, lời nói ra cứ phải cố cường điệu, sợ làm cho người ta không tin.

Đệ nhất phong lưu lãng tử Khiếu Nhiên trại Yến Phi Yến Nhị đương gia từ lâu đã dạy, kiêu ngạo như Lạc đốc quân, miệng không đúng với lòng là tuyệt đối, thường trong lòng đều đã hóa thành một vũng nước xuân, cố tình miệng còn răng thép răng sắt mà nói không phải. Đối phó với loại tình huống này, đơn giản một chữ, dây dưa. Dẫn lòng xuống, rũ mi, ánh mắt nhu hòa, nói chuyện đều nhẹ nhàng, sử dụng hết công phu mài nước () cùng y từ từ đến, một ngày nào đó, tích tiểu thành đại, nước chảy đá mòn.

() công phu chu đáo, cẩn thận, chặt chẽ.

Vì thế Yến Đại đương gia bị đả kích thành quen tở về một chút cũng không thương tâm, cào cào tóc, thành thạo mà đem trái tim nhỏ đã bị vỡ thành từng mảnh của mình khâu lại sạch sẽ, thậm chí còn săn sóc mà nghiêng bả vai thật thấp, làm cho y dựa vào càng thêm thoải mái: “Được được được, nghe lời người, không liên quan gì tới ta.”

Một nửa ngọn nến nhấp nháy như sắp tắt ở cách đó không xa trên mặt đất, ngọn lửa lúc lắc lúc lắc, càng có vẻ hữu khí vô lực. Lạc Vân Phóng ở trong ngực hàm hàm hồ hồ dường như cười nhẹ một tiếng, Yến Khiếu nói lỏng cánh tay, vỗ vỗ cánh tay y: “Yên tâm nghỉ một lát, đừng ngủ.”

Y bị thương nặng, một khi ngủ chỉ sợ không dậy được.

Lạc Vân Phóng thật sự thoát lực, thanh âm trả lời nhẹ đến cơ hồ không nghe được, có lẽ là muốn đưa tay chống lên ngực của hắn mà ngẩng đầu, bàn tay đặt trên người hắn lần dò hồi lâu, lại rút cuộc đem mặt tựa sát vào đầu vai hắn cọ cọ.

Phút chốc hoa nở, vô số bông hoa nhỏ đủ mọi màu sắc từng đoá “Bùm bùm” đua nhau nở rộ trong lòng ngực. Thân thể Yến Khiếu buộc chặt, thần sắc nghiêm nghị, càng ôm người chặt vào lòng, dưới đáy lòng lại không ngừng lẩm nhẩm, gia lúc này đáng giá, cho dù hôm sau Lạc Vân Phóng tỉnh lại, đâm hắn thành một tổ ong vỡ vụn thì chết cũng không tiếc. Nghĩ thế, miệng khi nói ra lại phá lệ đứng đắn: “Cố chống đỡ một lát. Hạ Minh còn ở ngoài thành chờ chúng ta. Ra khỏi thành chúng ta sẽ trở về Bình Châu, đem Tiêu thái hậu kia giáo huấn, xong chúng ta lại trở về, có oán báo oán có thù báo thù, một người cũng không tha. Tiếp sau đó, nhân rồi không có việc gì ta sẽ mang người đi xem ả Võ Vương. Lão gia tử thường nói phong cảnh ở đó rất đẹp, đại mặc cô yên, trường hà lạc nhật (). Thật sự, năm đó Đại Lương mới vừa lập quốc, lão tổ nhà chúng ta còn muốn dùng ả Võ Vương làm sinh lễ cưới công chúa vừa tuổi trăng tròn.”

() “Đại mặc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên”: Sa mạc mênh mông, một làn khói bay thẳng lên trời. Sông dài, mặt trời lặn trò vo. (Trích thơ Sứ Chỉ Tái Thương của Vương Duy).

Chẳng qua công chúa ngại nơi ấy có bão cát, không chịu đáp ứng.

Lạc Vân Phóng lúc này cười có chút lớn tiếng. Biết y còn nghe, Yến Khiếu hơi hơi nhẹ lòng: “Để ta kể cho người nghe vài chuyện xưa. Trước buổi tối khi không có việc gì, lão Điền thường kể chuyện xưa cho ta nghe.”

Đó là một đường từ kinh thành trốn đến Tây Bắc, lão Điền mang theo hắn, ban ngày bên đường hành khát, buổi tối hoặc ăn ngủ ở vùng hoang vu hoặc ở nhờ trong ngôi miếu đổ nát. Từ thiếu chủ nhân cảm y ngọc thực của Hộ quốc công phủ đến tiểu khát nhi người gặp người khi, mặc hắn đã trở nên hiểu chuyện cũng không thể một ngày liền thích ứng, ban đêm bị rệp chòch chọc theo đến cả người ngứa ngáy, lăn qua lộn lại ngủ không được. Lúc này, lão Điền còn buồn ngủ mà gáp dài, một bên nhẹ nhàng vỗ hắn, một bên kể chuyện xưa. Ánh nến lay động lão đảo lúc đó không khác lúc này bao nhiêu —

“Đại bá của người cưới chính là Trịnh cô nương nhà Quan Hương hầu đi? Lão Quan Hương hầu đã tám mươi, năm đó còn cưới một di nương mười tám, qua hai năm sinh một tiểu tử mập mạp, thế nhưng đứa bé kia càng lớn càng không giống người Trịnh gia, ánh mắt thật có vài phần giống Ông gia tam gia nhà bên cạnh. Việc này đại bá mẫu của người có nói cho người không? A, đúng rồi, lão Quan Hương hầu chính lão vẫn còn chưa hay biết gì.”

“Ta nói chuyện này người cần nhớ rõ, đốc quân Ngô Châu Cố Trọng Lâu, được xưng là tâm phúc của thiên tử. Gã họ Cố, cũng không phải là ruột thịt với Cố gia. Mẹ gã là tái giá, gã được mẹ gã mang vào Cố gia. Chậc chậc, lúc trước Cố gia đối đãi gã không ra gì mà, hiện giờ ngược lại một nhà già trẻ đều phải kính trọng gã.”

“Cửu Nhung hiện giờ là hai mẹ con Tiêu thái hậu đặc ý. Lão thủ lĩnh vừa mới chết trận, bên đó cũng là tình phong huyết vũ. Trong hậu đình, ngoại trừ Tiêu thái hậu, trước kia lão thủ lĩnh còn lưu lại một vũ cơ mỹ nhân, nghe nói cũng rất xinh đẹp, sau lại cùng huynh đệ của lão thủ lĩnh Tu vương gia có chút mờ ám. Chậc chậc, ca ca vừa mới chết, làm huynh đệ liền đem tiểu tẩu tử ôm vào tay, chậc chậc sách... Loại sự tình này, người nói thử xem... Sao lại không tới phiên ta chứ?”

Này này này này... Cái này là hắn từ đâu nghe tới những chuyện loạn thất bát tao sau nhà người ta chứ?

Lạc đốc quân nhin lại nhin, rốt cuộc nhin không được nữa, bàn tay ở trên ngực hắn dùng sức nhéo một cái.

Yến Khiếu “Á ——” một tiếng, hút một hơi khí lạnh, nắm thật chặt cánh tay, cúi đầu hỏi: “Làm sao vậy? Đau ở đâu?”

Lạc Vân Phóng gắng sức ngẩng đầu, khó khăn lắm mới nhìn thấy nhúm râu ngắn ngắn trên cằm hắn: “Nói chuyện khác.”

## 22. Chương 22

“Cửu Nhung hiện giờ là hai mẹ con Tiêu thái hậu đắc ý. Lão thủ lĩnh vừa mới chết trận, bên đó cũng là tinh phong huyết vũ. Trong hậu đình, ngoại trừ Tiêu thái hậu, trước kia lão thủ lĩnh còn lưu lại một vũ cơ mỹ nhân, nghe nói cũng rất xinh đẹp, sau lại cùng huynh đệ của lão thủ lĩnh Tu vương gia có chút mờ ám. Chắc chắn, ca ca vừa mới chết, làm huynh đệ liền đem tiểu tẩu tử ôm vào tay, chắc chắn sách... Loại sự tình này, người nói thử xem... Sao lại không tới phiên ta chứ?”

Nếu có thể đến phiên người, người cái gì cũng không cần lo, mỗi ngày chỉ có ao rượu cùng rừng thịt, say nằm trên đùi mỹ nhân có đúng không?

Lạc Vân Phóng mở mắt, nắm ngón tay khẽ xòe ra. Trên khuôn ngực trần của Yến Đại đương gia thoáng chốc đã xuất hiện năm đường hồng ấn xinh đẹp.

Yến Khiếu “Á ——” một tiếng, hút một hơi khí lạnh: “Ôi, người nhẹ tay, nhẹ tay...”

Rồi lại vội cuống quýt thu cánh tay, cúi đầu hỏi thăm: “Làm sao vậy? Đau ở đâu?”

Lạc Vân Phóng nhắm mắt lại: “Nói chuyện khác.”

Đều là những chuyện loạn thất bát tao trong nhà người ta, trừ nương trong đống quân phủ lột vỏ tôi cũng không nói nhiều bằng hân.

Yến Khiếu khó xử mà vò đầu: “Không có chuyện khác.”

Y nhượng mảy, nắm ngón tay nâng lên vừa muốn dùng sức, liền nghe giọng điệu oan ức của hân: “Lão Điền toàn nói với ta những chuyện này.”

Năm đó, tiểu lão đạo ở trong đạo quan học không giỏi, một cái lưỡi ba tác không xương lừa gạt không ít tín phụ ngoan đạo trong thâm trạch nội viện nhà người ta, đi đông lui tây nghe hết chuyện nhà, thích nhất kể tiểu di nương trèo tường lão thái gia chui lỗ chó, gọi là “Nhân gian chân tình”.

“.....” Lạc đại công tử chính trực thẳng thắn nhìn không được thở dài.

Yến Khiếu vỗ vỗ bờ vai của y: “Lão Điền là người rất tốt.”

Thật sự rất tốt. Khi Lão quốc công gia gặp lão ở ven đường, Điền sư gia tên tục là Điền Huyền vừa bị đạo quan đuổi ra, bày một quán bói toán rách nát, trên người không có đồng nào, ước chừng bốn ngày chưa ăn cơm, nhìn qua giống như sắp chết đói. Quốc công gia thấy không đành lòng, sai người đưa lão một cái bánh màn thầu, lão liền nói Quốc công gia có ân cứu mạng, nguyện suốt đời tận lực báo đáp, sau đó lão quả thực một đường đi theo hồi phủ.

Bên trong phủ phụ tá nhân tài đông đúc, bản lĩnh xem tướng xem phong thủy của lão không có chỗ thể hiện, cũng không ai sai bảo lão làm chuyện gì, tạm thời dưỡng thành người nhàn rỗi. Lão cũng không thấy ngại, tiếp tục bày ra gương mặt chân nhân đạo mạo cả ngày chui vào hậu trạch nhà người ta. Phàm là chỗ có đồ ăn đồ uống, đều có thể thấy ngay bóng dáng lão.

Yến Khiếu thường xuyên ở tiền viện ngoài thư phòng của tổ phụ nhìn thấy lão. Các phụ tá đều là quạu lông khấn vắn đầu cao đàm khoát luận, bên trong một câu có thể trộn lẫn ba bốn cái điển cổ. Tiểu lão đạo thì lại luyện thành một bộ tôn quý đáng khinh, cầm gậy nhọn, nửa ngày cũng chen vào không lọt đề tài bọn họ đang nói. Bất đắc dĩ mà lắc đầu, vuốt vuốt đạo bào cũ rũ rượi trên người, một tay cầm tẩu thuốc, một tay cầm bình tử sa to bằng bàn tay, dọc theo chân tường thông dong mà tản bộ. Ngẩng đầu trông thấy Yến Khiếu, liền giơ tẩu thuốc tiếp đón: “Nha, tiểu thiếu gia mới vừa học xong? Phòng bếp mới làm hoa quế cao, đến ném thử?” Dáng tươi cười vô cùng xán lạn.

Không đợi hân nhắc bước, nhũ mẫu cao lớn vạm vỡ đã sớm chắn trước người, vội vã kéo cánh tay hân đi về phía trước: “Không cần để ý đến lão! Người gì mà, lượn đông lượn tây không đứng đắn. Thiếu gia tốt nhà chúng ta ngàn vạn không thể học lão!”

Âm điệu không lớn cũng không nhỏ, vừa vặn làm cho lão đạo sĩ nghèo túng ở bên kia nghe được. Thấy Yến Khiếu quay đầu lại nhìn, lão nhanh chóng bày ra gương mặt sáng láng, như trước vẫn là vẻ ôn hoà ấm áp tươi cười, ân cần phát tay với hân.

Một người không mặt mũi không da không có bản lĩnh như vậy, lúc nguy nan lại đứng cảm đứng ra, mang hấn từ dưới mũi đao cảm quân đoạt đi. Một đường bảo vệ hấn chu toàn, một tay nuôi hấn khôn lớn, như thầy như bạn, như huynh cũng như cha.

Một chén cơm chi ân, trọn cả đời này, tận lực báo đáp.

Yến Khiếu cúi đầu bôi chút được lên miệng vết thương đang chảy máu của y: “Lão Điền nói, lão mạnh miệng gạt người gạt hơn nửa đời, chỉ lần này, thật sự, nói được làm được.”

Không biết có phải do đau hay không, đầu mày Lạc Vân Phóng nhăn lại, được một lúc cũng không nói gì.

Hấn lo lắng y muốn ngủ, đưa mặt kề sát vào nhìn nhìn, đã thấy hai mắt y đang nhìn về phía ánh nến, suy nghĩ xuất thần: “A, đau lòng cho ta? Đây là đau lòng? Ta đây lại nói cho người biết, đại ca của Yến Phi... Tuổi tác vóc người đều xấp xỉ với ta, năm đó xác chết tiểu công tử bị mang ra khỏi Hộ quốc công phủ kỳ thật chính là hấn...”

Hấn chỉ mong sao y đau lòng. Đau lòng vậy hơn một cái đi, ta yêu cầu cũng không cao, trên má đi. Người nếu còn muốn chỗ khác, ta cũng nghiêm túc.

“Câm miệng.” Lời nói thào thào bất tuyệt cùng tiểu tâm tư không muốn người biết của hấn phút chốc đã bị lạnh lùng cắt đứt, hai mắt Lạc Vân Phóng sáng như đuốc, nhìn về phía ngoài cửa miếu, “Có người.”

Tiếng gió vắng lặng, mơ mơ hồ hồ, có tiếng sột soạt nho nhỏ vang lên.

Yến Khiếu lập tức biến sắc.

Lạc Vân Phóng cầm lên trường đao muốn đứng dậy. Thân chưa động, lại bị chặt chẽ dè lại.

“Ta đến.” Ý cười bên khóe môi lạnh nhạt vô tung, Yến Khiếu nhanh chóng đứng dậy, một cước giẫm tắt ngọn nến, một tay cầm đao, một tay còn lại đem Lạc Vân Phóng ngăn ở phía sau, “Người bị thương.”

Trọng thương chưa lành, nếu lại gắng sức chém giết, tay phải của Lạc Vân Phóng liền phế.

Lạc Vân Phóng vẫn không đồng ý. Thế nhưng nam nhân mới vừa rồi còn cười mỉm giờ phút này lại dị thường cố chấp, cánh tay trái vươn ra, thẳng tắp ngăn ở trước mặt y. Quang ảnh mờ mờ muội, mơ hồ loang lổ, chiếu sáng sườn mặt góc cạnh phân minh của hấn. Yến Khiếu mím môi, cảm buột chặt, quanh thân sát khí lượn lờ, mới vừa rồi còn bộ dạng biếng nhác lúc này lại không thấy đâu. Lạc Vân Phóng nắm thật chặt thanh đao trong tay, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý niệm.

Hấn.... Quả nhiên là tức giận.

Cho dù vừa mới lớn tiếng cười, nói, mắng, lại thượng vàng hạ cám mà kể nhiều chuyện cầu huyết ác tục nhảm chán như vậy, ngôn ngữ cử chỉ cũng không lộ ra nửa phần khác thường, Yến Đại đương gia khắp Tây Bắc ai nấy cũng đều không biết phải làm sao, lúc này, trong lòng lại rõ ràng là đang nén tức giận.

Xuất thân thảo mãng, võ nghệ không tinh, khi đánh nhau chẳng những không thể hỗ trợ, ngược lại còn liên lụy đồng bạn rơi vào sát trận không thể không ra tay tương hộ, cứ thế quanh thân bị thương. Giống như Điền sư gia, người một tay đem hấn nuôi lớn, Yến Khiếu nói chuyện muốn bao nhiêu không biết xấu hổ liền có bấy nhiêu. Kỳ thực, dưới đáy lòng hấn, trọng nhất lại chính là thể diện. Cho dù đã từng chính mắt nhìn thấy gia tộc chìm trong huyết tinh thảm sát, cho dù trở thành huyết mạch duy nhất còn lại của Hộ quốc công sau khi gặp gia biến, cũng tình nguyện thà rằng chính mình ngã xuống, cũng không muốn lại trở mắt nhìn người ngoài bởi sự bất lực của mình mà chịu liên lụy.

Tiếng bước chân dần dần tiến đến, từ xa tới gần, khe dừng chân, tuy chỉ là một tiểu đội nhân mã, lại chính tề nhanh nhẹn, đủ thấy đã được huấn luyện nghiêm chỉnh.

“Cẩn thận.” Lần thứ hai liếc mắt nhìn cánh tay đang chặn ngang trước người mình, Lạc Vân Phóng lui về phía sau nửa bước, thấp giọng nhắc nhở.

Yến Khiếu gạt đầu, hai mắt nhìn thẳng, vẫn gắt gao nhìn cửa miếu đang khép lại trước mắt.

Cách cửa miếu ngoài ba bước, tiếng bước chân im bật mà ngừng.

Ngôi miếu đổ nát đã lâu thiếu vắng hương khói, càng không có ai đến tu sửa. Cánh cửa gỗ trải qua gió táp mưa sa đã trở nên mục nát rạn nứt. Giữa hai cánh cửa khép lại lộ ra một khe hở khoảng nửa ngón tay. Bên ngoài trời gần sáng, từ bên trong tối tăm nhìn ra, chỉ thấy giữa khe hở lướt qua một tia sáng trắng bạc, lại nhận không rõ là ánh mặt trời hay là lưỡi đao băng lạnh trong tay của người đến.

Địch không động ta không động, trong ngoài cửa vắng lặng không một tiếng động. Yên tĩnh đến có thể nghe cây kim rơi trong không khí, Lạc Vân Phóng hồi phục khí tức, đứng yên không động.

Tiếng bước chân “Sàn sạt” lại vang lên, từng bước vững chắc tiến đến trước cửa, không còn tiếp tục tận lực che giấu, đối phương dĩ nhiên đã không còn kiên đề.

“Cốc, cốc, cốc” ba tiếng vang, gõ lên ván cửa đơn bạc, đánh vào trong lòng lẫn nhau.

Trường đao chậm rãi ra khỏi vỏ, Lạc Vân Phóng thu lại năm ngón tay, nắm chặt cán đao.

Đúng vào lúc này, Yến Khiếu đột nhiên quay đầu lại: “Hai người chúng ta, dù sao cũng phải có một người còn sống trở về.”

Tựa như hữu ý tựa như vô ý, có lẽ là vừa lúc, có lẽ là vô tâm, đôi môi mềm mại ấm áp lướt qua gò má của y, hơi thở nóng bừng toàn bộ rơi lên lỗ tai mẫn cảm của y.

Hai người dựa vào thật gần, trong lúc vội vàng, y còn chưa kịp đỏ mặt, trái tim đang treo cao lại vì lời nói uỷ thác bi thương của hắn mà đột nhiên trầm xuống. Trường đao nghiêng nghiêng xuống dưới, một cái run rẩy rất nhỏ qua đi, Lạc Vân Phóng yên lặng thở dài: “Đừng nghĩ đem hết sự tình đều giao cho một mình ta.”

Bình Châu cần người chủ trì đại cục, trận địa Linh Châu cần củng cố, Thanh Châu chưa phục, ải Vô Vương chưa thu, hắn cùng y, vẫn còn con đường thật dài cần được hai bên hợp tác. Cho nên, tuyệt không thể, không thể chết ở chỗ này.

Trong bóng đêm u tối hỗn độn vang lên một tiếng cười trầm thấp. Yến Khiếu rõ ràng chưa quay đầu lại, lời nói ngăn ngừa dừng ở trong tai Lạc Vân Phóng, lại tựa hồ so với vừa rồi càng chặt chẽ: “Người cũng vậy.”

Một tiếng ho khan đánh vỡ yên lặng, ngay sau đó một tiếng lại một tiếng, cách ván cửa mục nát, tiếng ho khan giống như không ngừng không nghỉ, nghe đến làm người ta không khỏi lo lắng. Một hồi lâu sau, một thanh âm khàn khàn xuyên qua khe hở ván cửa gian nan truyền đến: “Lạc đốc quân, Yến đương gia, Thập Tam mạo muội quấy rầy, có thể đi vào không?”

Ít ỏi mấy lời, lại là một trận ho sặc sụa kinh thiên động địa.

Trong kinh thành có một người mang thân nhiễm bệnh kéo dài, vừa là ẩm sắc thuốc vừa là huynh đệ đứng thứ mười ba, Lạc Vân Phóng có thể nhớ tới chỉ có một người, vừa lúc, người đó cùng với người đang đứng bên cạnh y cũng có một chút quan hệ không muốn người khác biết đến.

Thật sự là, vô xảo, bất thành thư.()

() Không trùng hợp, không thành văn rất đúng lúc trùng hợp.

Tầm mắt không tự chủ được nhìn về phía Yến Khiếu, nhướng mày chờ câu trả lời của hắn.

Trong mắt Yến Khiếu cũng lộ ra vài phần suy tư, trên mặt đột nhiên thay đổi, lập tức đặt tay xuống, quay đầu nhìn y chớp mắt: “Ta đã nói, Diêu gia Thập Tam là một người thông minh.”

## 23. Chương 23

Trong mắt Yến Khiếu cũng lộ ra vài phần suy tư, trên mặt đột nhiên thay đổi, lập tức đặt tay xuống, quay đầu nhìn y chớp mắt: “Ta đã nói, Diêu gia Thập Tam là một người thông minh.”

Diêu gia Thập Tam công tử thông minh hay không người đời đã sớm có nhận định, thân thể Thập Tam công tử ốm yếu nhiều bệnh mọi người đều biết. Mùi vị thảo dược đắng chát cuốn theo gió đêm thổi vào bên trong, thanh niên thân hình khô gầy khoác áo choàng màu đen, sắc mặt sạm vàng, chỉ có đôi mắt sáng đến chói người. Gã đưa tay che mặt khê ho: “Nói ngắn gọn, Thập Tam tới đây là bởi vì hai việc. Một chuyện tốt, một chuyện xấu, không biết nhị vị muốn nghe chuyện nào trước?”

Cuối mùa xuân Thiên Khải năm thứ mười một, Hoàn Huy để mỗi ngày vẫn như trước sung sướng đến nhàm chán. Trong cung lại thêm vài vị mỹ nhân quốc sắc thiên hương, các mỹ nhân lại lần lượt sinh cho hắn thêm không ít hoàng tử công chúa. Triều thần vẫn mấy năm như một ngày mà cùng hắn kể lể, hoàng đế nhìn không tới bên ngoài thành giang thanh hải yến () tám phương thái bình là như thế nào.

() Nước non yên bình.

Hoàn Huy để vừa lòng gật đầu, vân vê đầu ngón tay, nhân châu xoay tròn, lại gẩy gẩy lên long bào thêu kim tuyến, đột nhiên hỏi một câu: “Nghe nói mấy ngày trước trong kinh thành không yên ổn?”

“Hoang đường!” Lạc các lão dưới thềm đỏ bước ra khỏi hàng, quả nhiên ngôn từ chính nghĩa, “Chuyện kể trên phố, bắt gió bắt bóng, bịa đặt. Bệ hạ vạn lần không thể tin.”

Hoàn Huy để cứ xem như là đứng, ngón tay chậm rãi vỗ về một đường nếp gấp hơi hơi hở ra trên vạt áo: “Nghe nói náo loạn rất lớn, cố tình lại từ Hộ quốc công phủ náo loạn ra?”

Hoàng đế bệ hạ cùng Diên sư gia có một sở thích giống nhau, trong lúc rảnh rỗi thường gọi tiểu thái giám vào, nghe một chút nhân sinh bách dạng thế gian chân tình: “Sách... Nơi đó, đúng là không may mắn a.”

Tiếng thở dài ai thán chậm rãi lượn lơ phía trên kim điện rộng lớn xoay quanh ba vòng, quần thần cúi đầu thu lại ánh mắt, nín thở ngưng thần, trong một khắc, không có người nào dám lên tiếng. Hai mươi năm, hai mươi năm triều đình im bất không nhắc tới Yến gia. Hôm nay cố tình lại bị thiên tử từ nhỏ đã không thông minh này vô ý nhắc tới.

Bốn vị các lão hai mặt nhìn nhau, Lạc gia Đại lão gia bất động thanh sắc mà xoa xoa hốt bản () ngà voi trong tay, hít sâu một hơi.

() thẻ bằng ngà, bằng ngọc hoặc bằng tre của quan lại khi vào chầu, dùng để ghi việc thời xưa.

Thiên tử hỉ nộ vô thường hoàn toàn không phát giác chính mình mới vừa rồi đã nói chuyện gì không thích hợp, vô cùng vui vẻ mà khơi lên câu chuyện: “Lạc ái khanh, trăm năm trước có nghe nói khanh muốn tìm mai mối cho đại chất nhi kia của khanh, xem được người nào rồi?”

Ba vị các lão bên cạnh đều thẳng lưng, cúi đầu thả lỏng sắc mặt. Lạc đại nhân cầm hốt bản ngà voi, đáp lời không dám có chút chậm trễ: “Thần sợ hãi, việc vật trong nhà, không dám phiền bệ hạ vương bận.”

Hoàn Huy để cười cười, không tiếp tục nói chuyện khác, đứng dậy bãi triều.

Sau khi tam quỳ cửu lạy, văn võ bá quan khom người rút lui rời khỏi kim điện. Lạc Đại lão gia chậm rãi đi theo sau mọi người, về mặt đoàn chính, đáy mắt lại là một mảnh lãnh quang.

Chết tử kia của lão.

Năm đó, hảo đệ đệ đã áp chế lão tận ba mươi năm rốt cuộc đã chết, trong lòng lão có bao nhiêu vui sướng. Hảo chết tử kia của lão lại là một người thức thời, tình nguyện giao hết gia sản nhậm phòng cho bá phụ “quản lý”, chỉ cầu dẫn ấu đệ rời kinh. Một bút không viết ra được hai chữ Lạc, hướng chỉ lúc đó lão đang đắc ý, thế nên không chút do dự mà gật đầu đáp ứng. Để tránh lưu họa ngày sau, lão còn sắp xếp một người vào bên cạnh bọn họ, rồi đuổi họ đến tận Bình Châu xa xôi. Đốc quân Bình Châu, trấn giữ một phương, tiền đồ vẻ vang, nếu không phải có đại bá là người có địa vị cao như lão, lấy tuổi tác cùng lý lịch của y, căn bản ngồi không được vị trí này. Chỉ một điều này, cũng đủ để lấp miệng mọi người trong gia tộc Lạc gia. Về phần Bình Châu khó khăn và nguy hiểm như thế nào, vậy thì cần phải xem số mệnh của Lạc gia Đại công tử.

Lạc gia đại gia hành sự từ trước đến nay đều như thế, trong vải bông có kim, trong tươi cười có đao, rõ ràng là ném hai huynh đệ bọn họ tự sinh tự diệt, lại ở ngoài mặt làm người ta bối không ra sai lầm gì. Trong tộc

có kẻ ngây thơ hồ đồ, còn giờ ngón tay cái khen lão thật là một đại bá nhân từ lương thiện, thật chăm sóc chất nhĩ vừa mất cha.

Nhìn xem, nhìn xem, thật tốt. Lạc Đại lão gia trước mặt mọi người thì vuốt râu cười to, khi không có ai xung quanh, càng nghĩ càng nhịn không được mà cười ra tiếng. Từ khi đánh mất ả Võ Vương, đốc quân Bình Châu không có một ai có thể toàn vẹn () trở về kinh thành. Thật tốt. Không còn đệ đệ từ trước đến nay đều luôn áp chế lão, ngay cả chất nhĩ tướng mạo rất giống đệ đệ cũng đã biến mất, thật quá tốt. Tận lực nhịn hơn nửa đời người, trong lòng lão lúc này mới xem như được thoải mái.

() nguyên văn: toàn tu toàn vĩ.

Vốn nên là viên viên mãi mãi như thế. Nữ nhi trong cung có hoàng tử, hoàng đế mừng rỡ, Lạc gia càng được lòng vua, thánh quyền thịnh vượng, tiên hoa phan du (). Dựa theo lão kỳ vọng, lão cùng các phụ tá đã nhiều lần cân nhắc mưu định kế hoạch, nên thuận thuận lợi lợi mà một đường tiến lên. Chờ đến sau này, mười năm, hai mươi năm, không, có lẽ không cần lâu như vậy, bọn họ sẽ có hoàng tử. Tuy rằng dưới gối Hoàn Huy để có nhiều nhi tử, nhưng trong người thập nhị hoàng tử cũng chảy huyết mạch Lạc gia, có Lạc gia, có lão thân là ngoại tộc tộc trưởng Lạc gia, hết thảy đều không có gì đáng ngại. Chỉ cần chậm rãi, kiên nhẫn, ngày qua ngày, chờ hoàng tử trưởng thành trở thành thái tử, thái tử lại tiến thêm một bước trở thành thiên tử... Lạc gia, từ thuở ban sơ khai triều lập quốc, Lạc gia chẳng qua cũng chỉ là một trong số đông đảo chúng thế gia. Nhưng từ nay, Lạc gia rồi sẽ biến thành gia tộc áp đảo hết thảy danh môn hào duyệt, mà lão, là người gánh trách nhiệm lèo lái bộ tộc Lạc thị hiển nhiên được xem như đứng trên vạn người.

() đại ý: một người sang cả họ được nhờ.

Tốt đẹp như thế, hoàn mỹ như thế. Nguyên bản phải là như vậy. Chính là, cố tình, lại có biến cố. Lão trăm triệu chưa từng nghĩ đến sẽ có sai lầm. Lạc Vân Phóng, mọi chuyện y làm đều cường ngạnh hơn so với thân đệ của lão, chẳng những sống thật tốt tại Bình Châu, lại còn xuất binh đoạt lại Linh Châu! Hai mươi năm, hùng binh Đại Lương lần đầu quay về cố thổ. Công tích lớn như thế, xuất từ Lạc gia, cố tình lại là đại chất nhĩ của lão, người thường lạnh lùng nhìn chằm chằm lão, người sớm đã bị lão coi như đã chết.

Khi tin chiến thắng từ thành Thanh Tước truyền đến, cổ họng lão giống như bị bát chè trôi nước vừa mới ăn lúc sáng làm cho mắc nghẹn, hồi lâu không hít thở được. Loại cảm giác này rất quen thuộc, là nửa đời trước, lão cho đến nay vẫn không dám nhớ lại nửa đời trước, đó là đoạn thời gian không có lúc nào không bị vây trong phiền muộn hậm hực phải nắm chặt hai tay nghiến chặt răng, nếu không thì nín thở nghẹn chết cho qua. Cũng may lúc này, lão đã không còn như trước, lão còn có ngoại tôn là hoàng tử ngọc tuyệt thông tuệ, có ái nữ là lục cung quý phi được sủng ái, có nhân tài đông đúc không thua phụ tá của Yến gia Hộ quốc công năm xưa. Các phụ tá khuyên giải an ủi lão, nhẹ giọng mà trấn an lão, Đại công tử tại Tây Bắc đứng vững gót chân chưa từng không phải là chuyện tốt. Bốn châu ở Tây Bắc, bọn họ không chen chân được. Lúc này thì tốt rồi, Bình Châu, Linh Châu, mất thảy còn có Thanh Châu, về sau đều có thể là của họ Lạc, đều là của thập nhị hoàng tử. Chính là, địa bàn lớn này chỉ có thể quy về Lạc gia, không thể giao cho Lạc Vân Phóng. Do đó, phải nhanh chóng thay đổi người nắm giữ. Cũng tựa như khổ phòng nhị phòng năm xưa, bảo vật bốn phía chói lọi sáng đến mù mắt người đều đổi thành của lão.

Bọn họ phải xuất thủ, đem mọi chuyện ở Bình Châu chuyển từ Lạc gia Đại công tử đổi thành nhị công tử của Đại lão gia. Làm mai là một lý do thực tốt, phụ mẫu đều mất, hôn sự của tiểu bối đương nhiên là do đại bá thân là trưởng bối làm chủ. Lạc Vân Phóng nếu nhịn được tức giận, lão có thể danh chính ngôn thuận mà đưa người vào bên gối y. Sau này, nhất cử nhất động của y đều thoát không khỏi mắt lão, thậm chí, lão còn có thể mượn cơ hội này mà khống chế y. Ngược lại, nếu y vội vàng trở lại kinh thành, vậy thì càng dễ dàng. Tại Bình Châu không động thủ được, đến kinh thành, y còn chỗ nào có thể tránh được thiên la địa võng của Lạc gia? Huống chi, võ tướng biên quan không có thánh chỉ lại tự ý trở về kinh thành, đây là phạm vào đại tội mưu đồ hành thích vua, dù thế nào cũng có thể đưa y vào chỗ chết.

Tính toán thật tốt, tiến lùi thành thạo, cả hai cách đều không chịu thiệt. Thấy thế nào cũng là lão có lợi. Thế nhưng cố tình, cố tình vẫn là thất thủ. Chẳng những không lấy được mệnh Lạc Vân Phóng, còn cho y một đường thuận lợi trở về Bình Châu! Thả hổ về rừng, về sau lúc nào lão cũng phải lo lắng, mãnh hổ này khi nào thì đột nhiên quay đầu lại cắn lão một cái!

Kim điện to lớn đảo mắt chỉ còn một mình Lạc Đại lão gia. Tiểu nội thị phụ trách lau dọn đại điện thăm

dò nhìn xung quanh, thấy sắc mặt Lạc Đại lão gia tái xanh, hai tay buông thõng, móng tay hung hăng đâm vào lòng bàn tay. Rồi, lại tới nữa, chắc là lại bị người áp đầu, cả đời đều không thoát được phần uất này.

Những cơn gió trong thành Lạc Nhạn đã mang theo một chút ẩm ướt ẩm áp cuối xuân, cảnh liễu bên đường núi ngoài cửa thành cũng vừa nhú lên những mầm xanh. Sau thư phòng Đốc quân phủ, chỗ trống nguyên bản là hai gốc cây mẫu đơn, lúc này mới trồng xuống hai bụi hoa hồng. Giống mẫu đơn quý giá, chăm sóc cần tốn hao tâm sức, không bằng hoa hồng thật sự, tiện nghi lại dễ chăm sóc.

Trên khuôn mặt tổng quản nội viện mới nhậm chức lộ vẻ khó xử, nhìn Yến Đại đương gia tùy tiện ngồi ở chủ tọa uống trà, môi mở lại mở, chậm chạp tìm không ra cơ hội nói chen vào.

“Vườn hoa này, trước kia thật dễ nhìn, một năm bốn mùa bất kể khi nào đến cũng đều thấy nở hoa. Nhìn lại lúc này xem, dưới bậc thang bên ngoài, hai gốc cây mẫu đơn kia chết liền thành đất trống, tốt xấu mọc chút cỏ cũng được a, tại sao vẫn là bùn đất vậy? Đừng để ý tới đại nhân nhà người, tiết kiệm tiền cũng không phải dùng phương pháp tiết kiệm này. Cả y còn bày ra gương mặt như hoa như ngọc, vậy mà không cho ta đến Đốc quân phủ các người ngắm hoa? Còn có trên giá kia, đừng bày trì đơn giản như vậy, làm cho nó sáng rõ chút, ngọc hay kim ngân gì đó, bày thêm một chút là có thể sáng lên, vậy mới dễ nhìn. Đồ vật bị thay đổi đừng vội thu hồi, trước đặt một bên, dùng hộp xếp cẩn thận vào, lát nữa ta mang đi.”

Hắn ba câu bốn lời nói đến nhẹ nhàng, tổng quản càng nghe trên mặt càng suy sụp lợi hại, nghe đến sau cùng, trong lòng đã rút nước mắt: “Yến Đại đương gia... Đây chỉ sợ không thể...” Nếu thật làm như vậy, Lạc đốc quân có thể sử dụng ánh mắt lợi hại mà đâm chết gã.

Yến Khiếu nâng chung trà lên uống xong, dứt khoát vung tay lên: “Đi, cứ làm như thế. Thuốc chắc đã sắc xong, ta lại đi xem đại nhân nhà các người.”

Nói xong cũng không chờ tổng quản đáp lời, xuyên qua hoa viên, sải bước về hướng hậu viện.

Hắn đã tính qua thời gian rất tốt, vừa dừng chân trước cửa viện, đã thấy ngay Lạc Vân Lan đang bưng chén thuốc. Năm cơm nhỏ hai má đỏ bừng, trên chóp mũi còn treo một giọt mồ hôi. Ngày đó Yến Khiếu mang Lạc Vân Phóng đã được che đi khuôn mặt trắng bệch trở về thành Lạc Nhạn, Lạc tiểu công tử đã bị vết máu loang lổ trên vạt áo của đại ca nhà mình dọa sợ không nhẹ. Mấy ngày nay ngay cả học nó cũng không có tâm tư, tự mình chạy tới phòng bếp khói xông lửa cháy, chính mắt trông chừng hạ nhân bốc được nấu thuốc, một khắc cũng không chịu dịch bước. Trong Đốc quân phủ từ trên xuống dưới đều khen ngợi tiểu công tử hiếu chuyện, mỗi ngày đốc quân đại nhân uống thuốc đều là tiểu công tử tự tay bưng từ phòng bếp đến đầu giường.

Lạc Vân Lan nghe xong khen ngợi, đưa thuốc đưa đến càng hăng say. Thấy Yến Khiếu, dừng bước lại, ngẩng đầu giương lên khoe miệng chờ hắn khen ngợi.

“Vân Lan, lại đưa thuốc cho ca ca của đệ sao? Thật là hài tử nhu thuận a.” Yến Khiếu quả nhiên híp mắt thân thiết mà cười với nó, tiến lên một bước, xoa tóc xong thuận thể lại nhéo mắt.

Lạc Vân Lan nhe răng trợn mắt la đau, hai tay bỗng nhiên nhẹ bẫng, Yến Khiếu cực kỳ tự nhiên mà tiếp nhận chén thuốc từ trong tay của nó, gật gật đầu, phân phó gã tiểu tư phía sau nói: “Ta đi vào xem đại nhân nhà người, không có việc gì, có ta đây. Tiểu công tử nhà các người nên đọc sách, đưa nó đến trường đi thôi, đừng chậm trễ.”

Giống như có gì đó không đúng lắm thì phải... Mọi người nửa ngày vẫn chưa hồi thần.

Yến Khiếu một tay bưng chén thuốc, nghênh ngang đi vào trong. Quá tiêu điều, quá thông dong, tự nhiên mà vậy, cứ như là chuyện đương nhiên. Nếu lắng nghe một chút, còn có thể nghe thấy tiếng hừ hừ điệu hát dân gian từ trong miệng hắn.

“Huynh ấy, huynh ấy, huynh ấy...” Lạc tiểu công tử run rẩy chỉ vào bóng lưng của hắn, trên khuôn mặt tròn tròn rõ ràng in hai dấu ngón tay đỏ tươi. Cẩn rằng giậm chân tức giận đến cả người run run, “Thật sự là, thật sự là...” Đồ! Vô! Liêm! Sỉ!

## 24. Chương 24

So với Yến Đại đương gia một ngày nếu không làm điều gì kỳ quái thì cả người sẽ không thoải mái, Lạc đại công tử thật là một người bệnh ngoan ngoan nghe lời, kêu uống thuốc liền uống thuốc, bảo nghỉ ngơi liền nghỉ ngơi, thầy thuốc ngàn dặn vạn dò không thể xuống giường, y liền an an tĩnh tĩnh dựa vào đầu giường. Nếu không phải trên cánh tay còn quần mảnh vải thật dày, Lạc Vân Phóng đang rũ mắt đọc sách ở đằng kia không khác trước đây là mấy.

Yến Khiếu mắt thấy y đem một chén thuốc nâu đen uống đến một giọt cũng không sót, vừa đưa qua khăn lau vừa mặt mày hớn hở mà từ trong lòng ngực lấy ra một viên đường mạch nha.

Lạc Vân Phóng dừng một chút, dưới ánh mắt không ngừng kiên trì của hắn, đành cúi đầu ngậm vào.

Xoa xoa đầu ngón tay ấm áp, Yến Khiếu cười đến so với cảnh xuân bên ngoài càng xán lạn.

Bên kia ánh mắt Lạc đốc quân nhìn qua hơi hơi có chút thâm sâu, Yến Đại đương gia rất thức thời mà thu lại vẻ mặt, cong cong khóe miệng, ngồi trên mép giường cùng y nói đến đủ loại sự vụ trong đoạn thời gian tới.

Thành Lạc Nhận thái bình vô sự, tri châu đại nhân mập mạp tỏ vẻ bắt đầu tin tưởng quẻ bói của Điền sư gia nói lão mệnh định phong hầu, hạ quyết tâm muốn ôm đùi bọn họ. Lão lẫn lộn trên quan trường Bình Châu đã một thời gian dài, từ trên xuống dưới rõ ràng đến nhất thanh nhị sở. Chuyện Nghê Văn Lương cũng là lão đặc biệt báo tin. Có lão, sau này ngược lại bớt không ít phiền. Kể thức thời là trang tuần kiệt, tri châu đại nhân hỗn độn trong chốn quan trường nhiều năm đã tôi luyện thành tinh hiểu rõ nhất đạo lý này.

Nghĩ đến nhiều ngày trước tri châu đại nhân còn tự mình tới cửa thăm, trên khuôn mặt trắng trắng mập mạp một đôi mắt nhỏ bằng hạt đậu xanh quay tròn không ngừng. Lạc Vân Phóng suy nghĩ, có nên nói cho Yến Khiếu biết, tri châu đại nhân vừa trăm phương nghìn kế quanh co lòng vòng như thế nào để ám chỉ chuyện nhà mình có một đôi tỷ muội dung mạo như thiên tiên.

Thành Thanh Tước sau khi được Lâu tiên sinh cai quản, còn rất nhiều việc đang chờ hoàn thành. Sau đầu năm, Lâu tiên sinh lệnh người truy bắt vài lực lâm đạo tặc có thanh danh bên ngoài, đưa lên công đường thẩm vấn, bêu đầu thị chúng. Khuê sơn động hổ, sông bài dưới hầm ngầm trong thành thu liễm không ít, binh vệ tuần thành cũng không còn lười biếng không làm tròn trách nhiệm như trước.

Yến Khiếu nói: “Ta tính toán qua một thời gian sẽ để Lâu tiên sinh đi thành Cô Vụ một chuyến.”

Lạc Vân Phóng gật gật đầu. Y cùng Yến Khiếu dù sao đều là võ tướng, văn trị và võ công luôn có bất công, việc cai quản địa phương yêu cầu người có tâm tư tỉ mỉ cân nhắc chu toàn. Lâu tiên sinh là một người khôn khéo, hơn nữa, vừa thấy liền biết, lai lịch bất phàm.

Yến Khiếu cũng không giấu y. Lâu tiên sinh trước kia vốn là mưu sĩ dưới trướng của Hộ quốc công, trăm vạn quân sĩ còn có thể bày mưu điều khiển, chính lý bọn đạo chích hại dân hại nước trong toà thành Thanh Tước, quả thực không nói chơi: “Năm đó nhà của chúng ta quả thật rất cường thịnh, Lâu tiên sinh ở lại Tây Bắc, cũng là không muốn gây chú ý.”

Lạc Vân Phóng hơi suy tư, cảm thấy hiểu rõ. Ngày đó toàn bộ bốn châu ở Tây Bắc đều chỉ biết Hộ quốc công mà không biết Lương gia thiên tử, Yến gia tại Bình Châu thâm nuôi dưỡng cơ sở ngầm để ngừa vạn nhất cũng là chuyện thường tình. Hai mươi năm trước Yến Khiếu có thể lên núi Long Ngâm được Diệp Đẩu Thiên thu dưỡng, chắc cũng có phần do Lâu tiên sinh nhúng tay. Từ quán sản nghiệp trong tay Yến Khiếu hiện nay dùng để dò hỏi và truyền tin tức, đây cũng là do năm đó Yến gia gây dựng.

Ngay bên cạnh giường, há có thể cho người ngon giấc. Tiên đế muốn diệt Yến gia, cũng không phải không có đạo lý. Chính là không nên thủ đoạn như vậy...

Yến Khiếu vừa chơi đùa những quyển sách ở trên giường vừa nói: “Không nhắc tới những chuyện đó nữa.” Là thị thi phi phi ân ân oán oán, kéo ra một sợi đầu tiên, liền thu được một đồng năm xưa nợ cũ rắc rối khó gỡ.

Lạc Vân Phóng phối hợp chuyển đề tài: “Thành Cô Vụ thì sao?”

“Rất tốt. Yến Phi đang ở đó.”

Linh Châu thất thủ, Thanh Châu nguy cấp, Thích Tướng quân tại Cửu Nhung được xưng là “Thiên sinh anh tài” lúc này tức giận không nhẹ. Gã lĩnh hai mươi vạn quân, đóng quân tại cứ điểm quan trọng ở Thanh Châu, chỉ đợi băng tan tuyết tan, sẽ vung kiếm xuôi nam. Muộn nhất là giữa hè năm nay, hai nhà tất tại biên giới Thanh Châu có trận ác chiến. Hiện tại là đình chiến dưỡng sức, đại quân quay về thành Cô Vụ, vừa lúc bổ sung nguyên vật liệu, nghỉ ngơi và hồi phục. Yến Phi là theo mộng Yến Khiếu lớn lên, bản lĩnh muốn tiền muốn mệnh không biết xấu hổ học được mười phần mười, mặc dù về chuyện nữ nhân khá rồi rầm, nhưng khi cầm lên binh khí, Yến Khiếu ngược lại đối với hắn rất yên tâm.

Chung Việt khi trở về, nhắc tới Yến Nhị đương gia dụng binh cũng là khen không dứt miệng. Lạc Vân Phóng trong lòng cười thầm, người thuộc Yến gia, ai lại không biết đánh giặc?

Tầm mắt y lên lên xuống xuống, cuối cùng dừng ở gương mặt cương nghị chính trực của Yến Khiếu. Tuy rằng đã vội vàng rửa mặt qua, nhưng trên cằm hắn vẫn dày đặc râu vụn chưa kịp xử lý, trước mắt một quầng xanh đen. Lạc Vân Phóng bị thương nặng cần phải tĩnh dưỡng, Yến Khiếu liền tiếp nhận tất cả sự vụ. Trong thời gian hai người đi kinh thành, tồn đọng không ít chuyện cần xử lý. Ngày ấy, Yến Khiếu vừa mang y về đến Đốc quân phủ, nghe nói suốt đêm liền dẫn người đến Linh Châu tuần tra. Những chuyện hắn mới vừa nói, Lạc Vân Phóng sớm đã thấy qua trong quân báo, thế nhưng chung quy vẫn không bằng nghe Yến Khiếu kể lại tỉ mỉ.

Yến Khiếu thừa nhận vừa mới quay về thành Lạc Nhạn đã lập tức một đường thẳng đến Đốc quân phủ, trên trán vẫn còn sót lại mấy tầng mồ hôi chưa khô. Quả thật là vất vả cho hắn. Quân vụ tạp vụ vụn vặt bộn, nếu có một chút sai lệch sẽ động đến toàn bộ, một chút vô ý cũng có thể khởi mìn tai vạ, can hệ trọng đại, có thể nói từng bước đi đây khó khăn. Lạc Vân Phóng trước kia từng trấn giữ thành Cô Vụ, biết rõ nơi đó đủ loại gian nan tràn đầy thế ngộ. Người ngoài chỉ biết Yến Khiếu xuất thân sơn phỉ, đương nhiên cũng coi hắn như một măng phu thô lỗ. Không biết Yến Đại đương gia trông cao lớn thô kệch kia, kỳ thực, tâm nhãn lại rất sáng suốt. Chỉ đơn thuần nhìn hắn một mình một người có thể xử lý Bình Châu Linh Châu thỏa đáng, là có thể thấy được bản lĩnh cao siêu. Đuôi mày Lạc Vân Phóng khẽ động, ánh mắt nhìn về phía Yến Khiếu bất giác trở nên nhu hòa.

Yến Khiếu từ đầu đến cuối đều không bỏ qua một chút thần sắc trên mặt y, thấy thế, độ cung bên môi càng sâu, tuy ý ánh mắt y đảo qua, trong miệng vẫn không dừng lại, thao thao bất tuyệt mà nói xong các loại việc vặt.

Đề tài vòng vòng chuyển chuyển, từ Bình Châu đến Linh Châu, lại từ Hắc Ưng Bảo ở biên cảnh Linh Châu quay lại Đốc quân phủ trong thành Lạc Nhạn ở Bình Châu. Sự tình bên ngoài đều không tồi, trong Đốc quân phủ của người cũng nên chỉnh đốn. Nhìn xem, đường đường Lạc gia tiểu thiếu gia chạy đến phòng bếp sắc thuốc, gã tiểu tư hạ nhân nha hoàn các quân sự đều làm ăn cái gì nữa? Lạc Vân Lan mới lớn bao nhiêu? Quan trọng nhất là đọc sách, tại sao có thể suốt ngày loanh quanh luẩn quẩn bên giường ca ca nhà mình? May mắn ta tới kịp, vội lấy chén thuốc đi, chén thuốc mới vừa nấu xong còn nóng, bị phỏng thì biết làm sao? Lạc tiểu đệ nhà người về sau không muốn viết chữ nữa?

Tiếng kêu khóc tê tâm liệt phế của nắm cơm nhỏ ở ngoài viện tựa như ở bên tai, lay động cả nhà, truyền đến tận ba con phố. Đồ ỷ lớn hiếp nhỏ đó cư nhiên còn có thể mặt không đỏ tìm không đập loạn mà nói lời xằng bậy, gì mà “Ta là vì tốt cho Vân Lan”, “Tiểu hài tử gia gia đau lòng đệ”. Cái gọi là đối trắng thay đen, cái gọi là lẫn lộn phải trái, cái gọi là trở tay phiên vân phúc vũ, không ngoài như vậy. Mới vừa rồi là ai cầm động nhớ nhưng Yến đương gia tài giỏi ấy nhỉ? Phi! Rõ ràng là sợ thiên hạ không loạn. Người cái loại này, ba ngày không đánh nhau có thể nhảy lên mái nhà lật ngói! Thả đến bên cạnh quân vương, đồ nịnh thần gian trá gièm pha ngạo mạn hại nước hại dân.

Tường thành ải Võ Vương nếu dày bằng một nửa da mặt của Yến Đại đương gia là tốt rồi, còn sợ Cửu Nhung qua xâm chiếm sao? Lạc Vân Phóng thu mắt ngưng thần, hít sâu một hơi, khó khăn chống đỡ mà hé ra gương mặt bình tĩnh: “Nói như vậy, ta còn phải nói một tiếng cảm tạ Yến đương gia.”

“Vậy làm sao dám nhận?” Yến Đại đương gia biết nghe lời phải, tay to vung lên, hồn nhiên không phát hiện tức giận trong lời nói của y, “Có thể nhớ rõ trong lòng của ta thương nó là được.”

Vừa đau vừa thương (), không tin đi tìm đệ đệ nhà người, hỏi nó một chút, trong lòng có buồn đến phát đau không? Ngô, bộ dáng nắm cơm nhỏ khóc lóc nỉ non đùa rất vui nha.

() Ở đây Yến Khiếu chơi chữ để trêu chọc Vân Phóng: chữ vừa có nghĩa là thương, vừa có nghĩa là đau.

Lạc Vân Phóng rõ ràng nhìn thấu ý trêu tức trong mắt của hắn, ánh mắt y thâm trầm ẩn ẩn lộ ra vài tia sáng lạnh: “Nó là đệ đệ của ta.”

Mặc dù tuổi nhỏ, mặc dù non nớt, mặc dù ham chơi, nhưng vẫn là đệ đệ của y, là người theo y vội vàng rời kinh, cùng y lang bạc kỳ hồ, những lúc nhìn nhau không có gì để nói sẽ thật cẩn thận muốn đọc thơ cho y nghe, nhả đôi mày run rẩy đem chén thuốc đưa đến bên miệng y, trợn to mắt nhìn y uống hết toàn bộ chén thuốc đắng, mới thở phào một hơi, nhếch môi cười tủm tỉm gật đầu với y.

Yến Khiếu nghe theo gật đầu: “Ta nhớ kỹ. Ngược lại người, có thân đệ đệ ở trước mặt, cái tên biểu đệ tám gậy tre cũng đánh không tới kia chứ nghĩ nhiều.”

Y kinh ngạc, hắn cười nhạt. Một phòng sáng ngời cảnh xuân, xuyên thấu qua cửa sổ khắc hoa văn có thể trông thấy nụ hoa đào hồng nhạt xinh đẹp vừa mới nhú lên ở đầu cành. Lạc Vân Phóng bình tĩnh đại ngộ, nguyên lai, nói liên miên cần nhần nhiều như vậy, quanh co lòng vòng, chỉ vì một câu này.

Đêm đó Diêu Thập Tam mang đến hai tin tức. Thứ nhất, tử sĩ Lạc gia đã bị Diêu gia toàn bộ xử lý thứ hai, ngay sau khi hai người bọn họ vừa vào thành, nhân mã Lạc Vân Phóng để lại đã đi theo người Lạc phủ.

Một tốt một xấu, một buồn một vui.

Nhân mã Lạc Vân Phóng để lại ngoài thành là giao cho Hạ Minh thống lĩnh.

Diêu gia Thập Tam khá chu đáo, sáng sớm hôm sau đã tự mình đưa hai người ra khỏi thành, đặc biệt an bài hai chiếc xe ngựa đi theo, một chiếc là cho Lạc Vân Phóng đang bị trọng thương, một chiếc khác là để ném Hạ Minh đã bị trói vào.

Trong đôi mắt Yến Khiếu tràn đầy lo lắng, Lạc Vân Phóng nghiêm mặt, lẳng lặng liếc nhìn bên trong chiếc xe kia một cái, quay đầu không để ý tới nữa.

Sau khi về đến Bình Châu, Hạ Minh bị quân pháp xử trí. Sạch sẽ lưu loát, không chút dài dòng dây dưa. Trong quân náo động xôn xao, đây là cự nhân một đường đi theo từ kinh thành đến Tây Bắc, đồng cam cộng khổ mưa gió sương tuyết, cuối cùng vẫn phải theo quân pháp mà nhận kết cục lạnh lùng này. Lạc đốc quân, chính là một người lạnh như thế, lãnh diện lãnh tâm lãnh tình. Trong đại doanh nếu nhắc tới Lạc đốc quân, quân hán bộ mặt dữ tợn sát khí bốn phía cũng phải nhịn không được mà dè thấp giọng nói chuyện.

Người đời đều mượn việc này khen quân kỷ Bình Châu nghiêm minh, lại nói Lạc đốc quân thiết diện vô tư, gánh trọng trách một phương. Chỉ duy có người này, ngàn dặm xa xôi chạy đến, hao hết tâm tư dẫn y nói vòng vo đủ chuyện. Chỉ duy có hắn còn nhớ rõ, Hạ Minh ngoại trừ là người theo bên cạnh y lâu dài, càng là biểu đệ của y. Người Lạc gia bao che khuyết điểm, y bảo hộ nhất Văn Lan. Nhưng khi đối mặt với biểu đệ luôn cười tủm tỉm đi theo phía sau, y cũng chưa từng xem gã là người ngoài mà đối đãi. Đại nghĩa diệt thân, bốn chữ nói đến sao mà đơn giản, chân chính đến khi rơi vào tay y, mới biết trong lòng nặng như có vạn cân.

Yến Khiếu ngày thường rất giống binh sĩ Yến gia, người cao mã đại thân hình cường tráng, duy chỉ có hai mắt, cực giống Yến phu nhân, sáng rực uyển chuyển, trời sinh đã có ba phần ý cười, trong trẻo dịu dàng đưa tình nhìn qua, ấm áp ôn hòa, giống như tình quang ngày xuân.

Hắn nói: “Đừng khổ sở.”

Xem đi, khắp thiên hạ đều bức bách quân Bình Châu trước thời hạn thu hồi ải Võ Vương. Chỉ có Yến Khiếu muốn y đừng thương tâm.

## 25. Chương 25

Lạc Vân Phóng ở trên giường an an phận phận nghỉ ngơi một thời gian, mỗi ngày đại phu đến bắt mạch đều vừa lòng gật đầu: “Không quá đáng ngại, về sau cẩn thận điều trị là được.”

Sắc mặt Yến Khiếu buông lỏng, thật dài thở ra một hơi, nghiêng đầu nhú mày một lát lại nói với Lạc Vân Phóng: “Ngoan ngoãn nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa.”

Dù sao còn phải mấy ngày nữa mới khởi hành đi Linh Châu, Lạc Vân Phóng không có lòng dạ tranh chấp với hắn: “Được.” Hai ngày sau, sau giờ Ngọ liền đứng dậy xuống giường, khoác áo đi thư phòng đọc sách.

Yến Đại đương gia nhìn bóng dáng đoan chính thẳng tắp của y mà lắc đầu thở dài, chẳng chút thú vị gì cả, thế mà lại sinh ra một khuôn mặt hại nước hại dân.

Xuân về khắp nơi gió mát say lòng người. Thành Lạc Nhạn xa xôi hoang vắng, không sánh bằng cảnh sắc Giang Nam sơn thủy tươi đẹp. Trong Đốc quân phủ cỏ cây xanh um bóng mát um tùm. Xuyên qua cửa sổ nửa mở, từ trong thư phòng nhìn ra bên ngoài, hoa thơm cỏ lạ cùng đua sắc, trăm hoa tranh nhau nở rộ, muôn hồng nghìn tía trải rộng một vùng, náo nhiệt không thua hoa đăng đầy đường như ngân hà vào đêm trăng tròn tại thành Cô Vụ ngày đó.

Đọc sách, ngắm hoa, nhắm mắt nghỉ ngơi, cái gọi là phù sinh bán nhật nhân () chính là như thế.

() Nửa ngày nhân hạ ở côi phù sinh (Trích bài thơ Đăng sơn của Lý Thiệp)

Yến Khiếu vẫn cứ vào thời gian giữa trưa, đúng giờ cơm lại đến. Đặt mông ngồi vào chiếc ghế đầu thư trác, không kịp lau mồ hôi đã lấy ngón tay gõ mặt bàn bắt đầu thúc giục: “Hôm nay ăn gì?”

Nhà của ta ăn gì liên quan gì đến người? Lạc Vân Phóng chậm rãi lật sách, đuôi lông mày khé mắt không nhúc nhích, ngay cả một ánh mắt cũng khinh thường vút cho hắn: “Còn chưa đến giờ.”

Hết thấy công việc trong Đốc quân phủ đều có quy luật, khi nào thức dậy khi nào ăn cơm khi nào đi ngủ, đều theo thời gian cố định mà làm. Cho dù hoàng đế lão nhân đến, vẫn phải rập khuôn như thường. Yến Khiếu chẳng qua là muốn đùa y nói nhiều hai câu, nghe vậy cũng không buồn bực, đưa chân lên bắt chéo, ngắm hoa ngoài cửa sổ, sau đó, con người dần dịch chuyển, chuyên tâm nhìn ngắm người ngồi trước mặt.

Y hôm nay xuyên một thân y bào màu xanh sẫm tối, giữa thời tiết ẩm áp vẫn còn lẫn một chút se lạnh, cổ áo một đường cài chặt đến dưới chiếc cằm thon gầy. Những năm trước đây khắp nơi chinh chiến, làn da của y bị gió cát tôi luyện trở thành ngăm đen, qua một hồi bị thương điều dưỡng, làn da lại trở về trắng nõn, nhân rồi ngồi dưới cửa sổ, một thân quang ảnh ánh kim nhân nhật, an tĩnh tốt đẹp tựa như người trong bức họa. Ngay cả thần thái trên mặt cũng lãnh đạm như tranh.

Yến Khiếu ngắm nhìn mà ánh mắt mê ly: “Trừ nương nhà người tay nghề rất khá.”

Người bên kia dứt khoát cắt ngang lời hắn: “Dù tốt cũng là của nhà ta.” Người dừng nghĩ dẫn về.

Hạ nhân nào trong Đốc quân quý phủ lại không biết Yến Đại đương gia không những nhanh tay lẹ mắt mà còn chưa từng xem mình là người ngoài, thấy thứ tốt liền đương nhiên mà ôm vào trong ngực. Trên thư trác Lạc Vân Phóng mới vừa mua thêm nghiên mực, hắn sờ sờ liền sờ luôn về nhà mình, một chút ngại ngùng cũng không có: “Gấp cái gì, của ta còn không phải là của người?”

Một chút của ta cũng không phải của người. Lạc Đốc quân đoan chính giữ mình non nửa cuộc đời thật sự không muốn cái cọ cùng tên vô lại này, nhưng mỗi khi nhớ đến lại nhịn không được mà bốc hỏa, nhắc lên mí mắt lần thứ hai lạnh lùng liếc hắn. Yến Khiếu sớm đã bị y trường thành quen, không đau không ngứa, ngay cả hai má cũng không đỏ lên, nhếch miệng lấy lòng mà nhìn y mỉm cười, trước khi Lạc Vân Phóng giật tít mặt, giành trước mở miệng: “Chúng ta chỉ sợ phải khởi hành trước thời gian.”

Biên cảnh Linh Châu đưa tin, đại tướng của Thích Tướng quân Cửu Nhung gần đây không yên ổn, có lẽ sẽ sớm có động tác.

Thần sắc Lạc Vân Phóng chợt trở nên nghiêm túc, trầm tư một lát, gật đầu đồng ý: “Cũng tốt. Ra roi thúc ngựa, đến thành Cô Vụ nghỉ ngơi hồi sức sau.”

Nói đến chính sự, hai người luôn ăn ý. Người một lời ta một câu, lời người nói chính là suy nghĩ của ta, dần dần mỗi khi bàn chuyện, trăm sông đổ về một biển không mưu mà hợp (không bàn mà cùng ý).

Thăng đến khi ngoài cửa có thị tòng thông báo, các tiểu tư mang thực hạp vào phòng bày thức ăn, hai người vẫn còn đang hăng hái đàm luận, ý còn chưa hết.

Yến Khiếu ngửi thấy mùi thức ăn, hít hít mũi, không thể chờ đợi mà chạy về phía bên kia bàn tròn. Lạc Vân Phóng buông sách xuống đứng dậy, nhìn hần lang thôn hồ yểu gió cuốn mây tan, lơ mơ mà nghĩ, lúc trước vẫn luôn giương cung bạt kiếm đối chọi gay gắt, là từ khi nào thì bắt đầu, y sao có thể cùng người này tán gẫu đến ăn ý như vậy?

Bữa cơm ở Đốc quân phủ trước nay đều đơn giản, ba món mặn một món canh, đều là những món bình thường dân dã trong nhà. Hơn nữa trù nương tay nghề rất giỏi, nắm hương xào cải so với nhà hần làm luôn ngon hơn ba phần. Yến Khiếu mười ngón đại động, ăn đến hai bên quai hàm phồng lên. Hần cùng với các đại nương đại thẩm nhân duyên rất tốt, trù nương biết Đại đương gia lại đến ăn chục cơm, một đĩa bánh màn thầu trắng xếp lên nhau nhìn như ngọn núi nhỏ. Đây là được trời ưu ái, là một phần riêng của Yến Đại đương gia, ngay cả Lạc đốc quân cũng không có.

Khi ăn, không nói chuyện khi ngủ, không nói chuyện, cả hai đều là người từ trong gấm vóc lớn lên, từ trong danh môn thế gia quy củ đầy mình mà trưởng thành. Thế nhưng hiện tại, một người đã từng nhiều năm trộn lẫn trong đám hài tử sơn phỉ đánh nhau, một người khi lãnh binh chinh chiến ngay cả rẽ cỏ cũng đã nhai qua, vì thế đã không còn chú trọng này nọ. Yến Khiếu một bên gặm bánh màn thầu một bên lại tiếp tục đề tài đang bàn luận: “Ồ Linh Châu chúng ta đã đánh gã trở tay không kịp, chiếm tiên cơ, về sau mới không còn khó khăn. Nhưng đây chẳng qua chỉ là thắng hiểm. Hiện tại họ Thích kia đã sớm có chuẩn bị, Thanh Châu chúng ta lại không quen thuộc, trận này nếu đánh không tốt, chỉ sợ sẽ phải kéo dài.”

Người này một khi nghiêm túc so với thường ngày luôn là hai bộ dáng hoàn toàn khác nhau. Gương mặt bình tĩnh, con ngươi sáng ngời, quả nhiên trầm ổn, đáng vẻ chủ tướng. Vừa nói vừa đưa tay, ngón tay dính nước trà trên mặt bàn mùa máy. Cách quá xa sợ y thấy không rõ, hần dứt khoát kéo ghế đến bên cạnh y ngồi xuống. Lạc Vân Phóng hơi rủ mắt, có thể nhìn thấy rõ ràng vết sẹo trên cằm của hần, một đường trắng nhạt, ẩn ẩn xước xước bị vụn râu nổi lên che đi: “Ồ đây, ở đây, còn có nơi này... Đều là những chỗ dễ thủ khó công, còn có núi này, thật sự hiểm, không tốt bày trận... Việc này a, có chút khó khăn.”

Chẳng những khó, hơn nữa còn rất hành người. Chỉ cần nghĩ đến cuộc sống khói lửa chiến tranh kéo dài ít nhất ba năm nữa, ngay cả Yến Khiếu cũng nhận không được mà ủ rũ nhú mày, khoát tay chặn lại đẩy chén trà đi thật xa, bánh màn thầu đang ăn trong miệng cũng không còn thơm ngọt. Đưa ngón tay đơn giản vẽ địa hình trên mặt bàn một lần, chiến trường không có mắt, đao kiếm vô tình, từ trước đến nay công danh lợi lộc đều từ xương trắng biển máu mà thành. Khói lửa chiến tranh không phải là nơi tốt, vô định hà biên cốt, xuân khuê mộng lý nhân (). Người lương thiện chém giết lâu ngày, tâm địa cũng trở thành kiên cường như sắt đá. Đánh giặc không thể không có người chết, nhưng cái chết không phải bản thân ai cũng không hiểu nỗi đau đó.

(“Khả liên Vô Định hà biên cốt, do thị xuân khuê mộng lý nhân”: Đáng thương những bộ xương trắng bên bờ sông Vô Định, vẫn còn là người trong mộng của chốn xuân khuê. (Trích bài Lũng Tây Hành Kỳ 2 của Trần Đào).

Ai không tiếc mệnh, ai không sợ chết. Võ tướng chinh chiến cả đời, sát khí quanh thân ngay cả quỷ thấy cũng phải lui ba phần, chỉ duy kiêng kị một chữ “Bại”. Sai một khác, lầm một lệnh, máu chảy thành sông, cả thành tang thương. Binh gia không phải việc nhỏ, không thể không thận trọng, không thể không lo lắng, không thể không biết phân nặng nhẹ.

Hần lo lắng không yên. Càng là không yên, hần nói càng nhiều. Lạc Vân Phóng lặng im mà nghe, ăn xong nửa đĩa thức ăn chạy rồi chậm rãi uống thêm một chén cháo kê, một hơi cuối cùng nuốt xuống, buông xuống bát, nghiêng đầu nhìn hần: “Ta không thương tâm.”

Hần đột nhiên im miệng, hai mắt mở to, đôi môi hé mở, lại một lúc lâu cũng nói không ra lời.

Lạc Vân Phóng quay đầu lại, vui vẻ đắc ý tự mãn cho mình một chén canh, trên gương mặt xưa nay không nhiều biểu tình không sóng không gió, thoáng chốc đã lạnh như băng nhìn hần: “Chuyện Hạ Minh, ta không

thương tâm.”

Cho nên, người cũng đừng để ý. Không có sông nào không chảy đi, không có hồ nào không qua được. Biểu đệ đã từng sớm chiều cùng nhau đồng cam cộng khổ hôm nay phản bội, có giận có buồn có thương tâm, ta cũng cố đối diện, người lo lắng cái gì?

Từ trước đến nay đều là hấn chớp đôi mắt sâu bí hiểm khó dò mà lừa gạt người khác, rốt cuộc khi đến phiên hấn ghen hòng nhìn trần trối thì vẻ mặt lại trở thành ngây ngốc. Báo ứng a báo ứng, số phận quả nhiên đều có nhân quả. Trong lòng Lạc Vân Phóng phá lệ thoải mái: “Trên chiến trường có chỗ nào không có người chết. Có ai là xương sắt cốt thiết không chết, người và ta đều giống nhau.”

Trong mắt Yến Khiếu sáng ngời, rồi lại không biết nghĩ tới cái gì, ánh sáng trong con ngươi lóe lên, trên gương mặt dâng lên hàng vạn hàng nghìn tình tự. Trước đại chiến không thể xem thường sinh tử, Lạc Vân Phóng vốn định im lặng không nói để hấn tùy ý suy nghĩ, thấy hấn chậm chạp không lên tiếng, bất giác bật thốt ra một câu: “Văn tử khuyên giải, võ tử chiến đấu. Da ngựa bọc thây chung quy dễ chịu hơn lay lắt qua ngày, nếu quả thực không thành, bão cát hoàng thổ chôn cũng không chỉ một mình người.”

Bắt đầu từ ngày xuất binh đó, y cùng Yến Khiếu liền cột lại cùng nhau, dứt không ra được. Nếu thất bại, y cùng Yến Khiếu đều không có kết cục tốt.

Y nói xong liền cúi đầu bưng lên bát canh, mu bàn tay đột nhiên ấm áp, tay bưng bát đã bị gắt gao chụp lên. Lạc Vân Phóng quay đầu, khuôn mặt của Yến Khiếu đã ở ngay trước mắt càng ngày càng lớn, cho đến khi trên môi bị phủ lên một mảnh ấm áp mềm mại...

Đột nhiên mà tới, chỉ trong khoảnh khắc, lại nhẹ lướt mà đi, nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, mơ hồ đến làm người ta chưa kịp lấy lại tinh thần, hấn đã bứt ra lui về chỗ cũ, trưng ra khuôn mặt vẫn dày như tường thành đáng khinh không biết xấu hổ kia, ưu sầu trong mắt đã không thấy tăm hơi. Trước mắt y lúc này, một đôi mắt sáng đến chói người, ngay cả lòng bàn tay nắm tay y cũng thật nóng. Hấn gọi lên khoe miệng, lui miệng lại ghé đến lỗ tai y, ngữ khí không còn lỗ mãng, ngược lại còn thật cẩn thận thăm dò, trong giọng nói không giấu được vẻ tràn đầy đắc ý: “Người với ta là sinh tử tương hứa?” ()

() Thề nguyện cùng sống chết bên nhau – trích trong bài Mô Ngư Nhi của Nhạn Khâu.

Hứa cái gì mà hứa? Hứa mẹ người nằm mơ giữa ban ngày nói nhảm! Một hồi đánh nhau ít nhất chết trăm người, chết cùng một lúc liền tính thề nguyện sống chết, vậy hấn còn thề nguyện với bao nhiêu người? Lạc Vân Phóng hận không thể bỏ đầu của hấn ra nhìn xem bên trong chứa cái gì: “Người ăn nhiều...”

Lần này ngay cả nói cũng không cho y nói xong, gương mặt Yến Khiếu đã kề sát lại. Khác với lần trước chỉ là chạm nhẹ, lúc này hai đôi môi kề sát, Yến Khiếu vừa qua lại mút vào vừa vươn lưỡi ra nhẹ nhàng liếm liếm miệng y, đầu lưỡi mềm mại ấm áp, vừa nhu tình mật ý dụ dỗ, vừa linh hoạt lui tới tuần tra, luôn chực chờ muốn chui vào trong. Lạc Vân Phóng cắn chặt răng không muốn cho hấn như ý, Yến Khiếu hôn đến càng cẩn thận, một chút nhẹ như mưa phùn, ngay cả khoe môi cũng quét qua quét lại tinh tế đánh giá... Y không muốn hấn cũng không bức bách, những nụ hôn nhỏ vun kéo dài, từ cằm, hai gò má, đuôi lông mày, vầng trán, cuối cùng rơi lên tóc mai y, hơi thở nóng bừng từng đợt thổi tới bên tai, mặt dán mặt, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, ngữ điệu nhẹ nhàng trầm thấp: “Đánh thì đánh, ai sợ ai! Đến đến lúc này rồi, không phải sống thì là chết, đầu trục đầu sợ bị nắm tóc, liều mạng chẳng qua là không cần mệnh. Đi, mẹ nó, ta sẽ cùng họ Thích hảo hảo đấu một trận, ba năm không được thì năm năm, năm năm không được thì mười năm, gia ngay cả hai mươi năm còn chờ được, còn sợ cái này ư!”

Lão quốc công gia khi còn sống đã nói như thế nào? Yến gia bảo vệ ả Võ Vương, không phải bảo vệ giang sơn của ai, Yến gia bảo vệ chính là thiên hạ lê dân. Nam nhi tòng quân, là vì bảo quốc hộ thổ, vì nước vì dân không chấp nhận được nửa phần nhượng bộ, cho dù đã đánh mất, cũng muốn liều chết giành lại. Sơn hà gấm vóc, một tấc cũng không nhường.

Tay Lạc Vân Phóng đang nắm chặt cổ tay hấn chợt nới lỏng, bên môi bỗng dưng đau xót, Yến Khiếu sau khi đạt được mục đích khẽ cười, đầu lưỡi nhân cơ hội tiến quân thần tốc....

Khó khăn lui ra một chút, cả hai thở hổn hển, đôi mắt đều ửng đỏ, Yến Khiếu giơ ngón cái đặt lên đôi môi đang vì tức giận mà phát run của y: “Sách, đều đã sưng lên rồi...”

Đinh đoang loảng xoảng lách cách thành thịch rầm.....

Gã tiểu tư từ này giờ vẫn một mực canh giữ ở ngoài cửa chốt quay đầu nhìn thị vệ cầm đao, hai bên trao đổi ánh mắt, do dự có nên vào xem một chút hay không. Lấy kinh nghiệm của gã tiểu tư nhiều năm hầu hạ Đốc quân đại nhân mà nói, trận tiếng vang mới vừa rồi tám phần là công tử nhà mình đập Yến đương gia xuống đất.

Động tĩnh bên trong qua đi đột nhiên yên tĩnh, vì thế Yến Đại đương gia dè thấp thanh âm đến làm người khác nghe không rõ. Hắn nói: “Lạc Vân Phóng a, người không sợ cùng ta chết, nhưng ta muốn cùng người sống đến giai lão.”

Sinh tử tương hứa, chết chôn cùng một huyết tất nhiên là trọn vẹn, sống đắp chung chăn mới là nhân sinh cực lạc.

Ánh mắt thị vệ lộ vẻ xem thường, gã tiểu tư lặng lẽ lui về phía sau nửa bước, sát vào chân tường, vênh tai muốn nghe thêm hai câu. Lạc đốc quân đáp lời lại không dè thấp một chút nào: “Cút!”

“Đừng nha, Vân muội muội, người thẹn thùng sao? Ồi, đừng đá đừng đá... Vân muội muội... Ta mới vừa bò lên....”

Gã tiểu tư nhiều chuyện gãi gãi cằm, nhìn thấy trong ánh mắt của gã thị vệ lại càng lộ vẻ xem thường, ngoan ngoãn đứng về chỗ cũ.

Đoạn đường này còn dài đằng đẵng, Yến Đại đương gia vẫn cần cố gắng.

– Hoàn –

Lời tác giả: Phải, Phi Hoạn đến nay đã kết thúc, cảm ơn sự ủng hộ và yêu thích của mọi người

Kết cục này là từ đầu đã nghĩ tốt, chẳng qua trong thiên văn có nhiều thứ ta rất không vừa lòng, cảm giác tiết tấu không khống chế được, một số nội dung đã sớm nghĩ tốt lại cuối cùng không thêm vào, tỷ như câu chuyện về ả Võ Vương, nắm cơm nhỏ Vân Lan, Nhị đương gia Yến Phi, Chung Việt, Hạ Minh, Điền sư gia...v...v, trong lúc viết chung quy vừa viết vừa có xúc động muốn sửa, bất quá nếu muốn sửa thì kết cấu bị ảnh hưởng rất nhiều, cho nên đơn giản một đường viết đến kết cục, sau đó lại nghĩ sửa như thế nào. Nói tóm lại, văn đã hoàn, ta muốn bắt đầu đại tu =v= sửa nội dung xong ta sẽ tái chỉnh

Cúi đầu đi ra

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-hoan>*